

LYŠKÁNORA 130

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1092 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Trofej k narozeninám * Jonas Wreda: Zápisky z cest *

Motta tohoto čísla

„...Já slyšel, že elfové jsou chytrý. Slyšels taky?...“

Julián Chrpa k Jorchenu Kierkemu

„...Bud' to byla poštolka a nebo nějaká vražda...“

lentrinský vorař v Rudém hvozdu

„...Pes, manželka a dítě dostávají jméno až po roce...“

Babačan Borůvka

Trofej k narozeninám

Lotd Ruindorský

Přišel podzim

Podzim v Liscannoru začal významnou událostí. Tak významnou, že u ní nechyběl žádný z družiníků ani vesničanů. Dost možná se tato událost zapíše zlatým písmem do dějin obce. A co že to bylo za událost? V hostinci U hrocha se točilo první domácí pivo pojmenované Zlatý lišák.

V liscannorském pivovaru ho uvařil mladý sládek Slavoj Pytel, nápadník Luny Nórienské, který pivovar ve vlastnictví hostinského Luncia převzal po neúspěšném působení Vildy Peška, který za více než deset let nedokázal vytvořit cokoli alespoň trochu pitelného a pivo vyléval do obecního rybníčku

nebo ho používal jako příkrm pro vepře. Lunciovi došla s neschopným švagrem trpělivost, a proto přijal na místo sládka mladého nadějněho hobita, který pokukoval po jeho dceři. Vildovi bylo nabídnuto místo pomocného sládka, které však v rozčilení odmítl a místo toho Lunciův pivovar dokonale vyběhlil a rozkradl veškerou výbavu. Luncius usoudil, že nový sládek si zaslouží nové zařízení a pivovar vybavil znovu. Slavoj Pytel projevil o nově svěřený podnik příkladnou péčí, a hned první várka uvařeného piva byla nadmíru povedená.

Pivo si všichni pochvalovali, někteří zejména proto, že na oslavu úspěchu bylo zadarmo. Stejně jako pečené prase. Všichni se tudíž veselili a pamětníci vyprávěli o tom, že toto tedy opravdu nepamatují. Kdosi prohlašoval, že kdysi se U hrocha platilo i za donesené jídlo, a tak se začalo připíjet na lepší časy, až se první dávka Zlatého lišáka téměř celá vypila.

Ale nebyla to jediná sláva toho roku. Následovala veselka mezi liscannorskými rodáky, dětmi slavných rodičů, Lotdem Ruindorským a Eovyn Moskytovou. Svatba to byla skromná, ale i tak mnozí využili této příležitosti jako záminky pořádně se opít. Jakoby nějakou záminku vůbec potřebovali.

A aby byla sláva ještě větší, v té době právě došly zprávy o vítězství gwendarronské armády nad Armidenskými, vlastně správně Heralionskými. Dalo se jen spekulovat, jak velkou roli na tomto vítězství měla Nurnská družina, která se z Armidenu

teprve nedávno vrátila, ale minimálně U hrocha se všichni shodli na tom, že obrovskou. A tak se slavilo a pilo a život stál za to.

Nečekaná návštěva

Jednoho hodovanového odpoledne vyrušilo starostu Jorchena Kierkeho bouchání na branku. Jorchen neměl návštěvy rád, většinou ho jen vyrušovaly z rozjímání. A v této zapadlé vesnici ho obvykle vyrušovali místní hobiti, kuduci nebo dokonce trpaslíci. Věděli, že je nemá rád, a stejně nedali pokoj. Chtěl se stát starostou, aby ukázal, že on je tady pánem, že je nadřazen ostatním. A místo toho za ním pořád lezl někdo z příslušníků nižších ras, aby řešil své nicotné žádosti a stížnosti.

Jorchen zaklel, ale přeci jen dokráčel ke dveřím podívat se, kdo to ruší. Když vykoukl, nevěřil vlastním očím. Před vrátky stál mimořádně luxusně oblečený elf, z něhož jen sálalo bohatství a vysoké postavení. Zjevně jsem dorazil v nádherném kočáře taženém čtyřspřezím běloušů, který také stál před vrátky, s elfím kočím ve zdobené livreji na kozlíku. Doprovod tvořila čtveřice elfích vojáků v královských barvách, kteří na koních stáli kolem kočáru.

“Pan Kierke, zdejší starosta?”, otázal se elf jemným hlasem.

“A-ano, sa-samozřejmě, po-pojďte dál”, zakoktal se Jorchen a dokořán otevřel dveře.

Elf hrdým, a přitom ladtým krokem vstoupil do starostova domu následován ještě dalším elfem, kterého si Jorchen předtím nevěšiml. Ten byl oblečen o něco méně nápadně, ale stále bohatě a vkusně. Narozdíl od prvního se při vstupu do domu lehounce uklonil.

Jorchen poněkud neohrabaně uvedl elfy do sednice, hned představil svou ženu a syna a nalil víno, ale elf nevypadal, že by poslouchal, pouze se usadil a pokynul panu domácímu, aby zmlkl.

“Jsem Tennessientes im Antelinde mie Issol at Sobidelantist, ducie Lentrinen,

vrchní dohlížitel nad královskými soudy”. Jorchen několikrát naprázdno otevřel a zase zavřel pusou. Elf si toho nevěšiml a nevzrušeně pokračoval. “Navštívil jsem vás, neboť jsem vyrozuměl, že tuto ves obývají dobrodruzi, poměrně dobře zapsaní u gwendarronských úřadů včetně dvora. Jde o to, že mám syna, kterému brzo bude patnáct let. Jeho budoucnost je samozřejmě dána, ale zatím je ve věku, kdy hlítá všechny ty dobrodružné příběhy a podobné nesmysly. Jeho snem je zúčastnit se nějakého takového dobrodružství a vykonat nějaké hrdinské skutky a já se rozhodl mu toto přání splnit. Vy s tímto máte zkušenosti a bude tedy na vás, abyste mu připravili nějaké to dobrodružství, zabití nějakého draka nebo něčeho podobného. Slyšel jsem, že jste odborníci přes upíry, nějaký upír by mohl stačit. Věřím, že takovou věc dokážete připravit, aby působila přesvědčivě a přirozeně. Podmínkou ovšem je, že se synovi nesmí nic stát, za to mi ručíte hlavou. Nesmí se ocitnout v žádném nebezpečí. Doufám, že je to jasné”.

Jorchen zalapal po dechu snaže se v hlavě srovnat, co právě slyšel. “Totiž, jde o to, abyste tomu rozuměl, tohle je vesnice dobrodruhů, a já nemůžu, jaksi nevím, kdo a jak, za kolik, musí souhlasit, zvolí se vůdce, kdo půjde, pro mě je to samozřejmě velká čest...”

Tenessientes im Antelinde mie Issol at Sobidelantist, ducie Lentrinen nevypadal, že by Jorchenu koktání věnoval minimální pozornost. “Tak domluveno. Podrobnosti projednejte zde s mým písařem”, zvedl se od stolu a odkráčel. Jorchen se za ním díval s otevřenou pusou.

“Estalien Torrientess, písař pana vévody”, uklonil se mírně zůstavš elf a zlehka usrl ze sklenice vína. Chvilí počkal, až liscannorský starosta nabude koncentraci, a pustil se do obšírnějšího vysvětlení celé situace. “Jsem zpraven o plánu pana vévody a mám pověření jeho jménem jednat o podrobnostech celé věci. Shrňme si pro úplnost ještě fakta. Syn pana vévody, sloucí Villostientes Antelinde mie Issol at

Sobidelantist, se má zúčastnit nějaké dobrodružné výpravy. Cílem této výpravy bude zlikvidování nějaké nestvůry, jak bylo řečeno, může jít o draka, upíra nebo něco podobného, každopádně by se mělo jednat o hrdinský skutek. Bylo velmi vítané, pokud by si mladý vévoda mohl z nestvůry odnést nějakou trofej. Klíčovým bodem je ovšem bezpečnost mladého vévody, v žádném případě se mu nesmí nic stát, neřku-li snad, aby utrpěl nějaké fatální zranění. V takovém případě by na vás hněv vévody dopadl velmi tvrdě”.

Jorchen polkl a cítil, jak mu vyschlo v hrdle. Elf však pokračoval. “Proto vás nabádám, abyste během přípravy na toto takzvané dobrodružství pečlivě zvážili všechna rizika. Kvalitní příprava je dle mého názoru klíčová. Finance nejsou problémem, pan vévoda je šetřivý a na svém synu nehodlá šetřit, celková částka by samozřejmě závisela na kvalitě připraveného dobrodružství. To by snad bylo pro začátek všechno. Máte nějaké dotazy, pane starosto?”

Jorchen se na elfa zmateně podíval a olízl si vyschlé rty. “Mno, my se musíme nějak dohodnout, aby, takříkajíc, jsme, ehm...”.

“Jistě, chápu”, přikývl elfi host a podal Jorchenovi jakýsi lístek. Byl zdoben gwendarronským znakem obklopeným okrasnými květinovými motivy a nápísem ‘Kancelář vrchního soudního dohlážitel’, vše vyvedeno zlatou barvou. Jorchen ho rozpačitě žmoulal v ruce.

“Tato navštívenka vám umožní navštívit mě v mé kanceláři přímo v Agerské pevnosti. Kdybyste cokoli potřeboval projednat podrobněji nebo měl nějaké další dotazy, neváhejte mě kdykoli kontaktovat. Oba máme zájem, aby tato záležitost byla vyřešena k všeobecné spokojenosti, že?”.

“Jistě”, zamumlal hraničník a mimoděk se poškrábal na krku, který zřejmě právě vložil do zástavy.

“Tak tedy bohově budiž s vámi”, mírně se uklonil Estalien a důstojným krokem opustil Jorchenův příbytek. Než se liscannoský

starosta vzpamatoval, celá elfí suita byla pryč.

Co dělat?

Druhý den svolal Jorchen Kierke do hospody veškeré dostupné družiníky. Dostavili se Fenx Vorna, Babačan Borůvka, Ieronýmus, Julián Chrpa a Grub. Starosta jim předestřel, co se přihodilo, a začalo se diskutovat o tom, co dělat.

Ieronýmus prohlásil, že to bude ‘fingáč jako řemen’. Oproti tomu se Grub klonil k názoru, že si z nebohého starosty někdo vystřelil. Jorchen byl pravda z návštěvy tak významného elfa a z celé záležitosti vůbec natolik zmaten, že jehovysvětlení opravdu nepůsobil zcela důvěryhodně. Z diskuse nakonec vyplynulo, že by se měl najít nějaký vhodný drak nebo jiná podobná obluda, kterou by bylo možné s mladým páнем ulovit.

V příštích dnech se dobrodruzi rozešli po Nurnu, kde se snažili vyzvědit nějaké informace. Fenx například navštívil mimo jiné i Zoltara Zemikosu v jeho krámku U kozla. Zoltar byl rád, že si má s kým popovídat o starých časech, kdy se také s báglem toulal po světě. Před soudruhmem se nijak nestyděl přiznat, že různé dračí přísady se sice do lektvarů, medikamentů a mastí, které prodává, přidávají, ale on třeba místo dračí krve se používá krev psí. A tak je to se vším. Zemikosa nevěděl nic o tom, že by někdo z jeho kolegů používal pravou dračí krev, tím méně o tom, kde by se dal najít nějaký pravý drak.

Julián Chrpa nejprve navštívil ote Humplana. Přeci jen, hlava církve dostává nejrůznější zprávy ze všech koutů Gwendarronu, a zvěst o drakovi by se k němu pravděpodobně donesla. Otec Humplan ovšem o dracích v blízkém okolí nevěděl zloha nic. Soudil, že kraj nejvíce sužují zlí lidé a nikoliv netvoři. O dracích prohlásil, že to jsou také děti bohyně Živy a jako k takovým by k nim mělo být přístupováno. V Živině kultu se před nějakou dobou dokonce objevila sekta takzvaných Ochránců draků, kteří chtěli zabránit, aby byla tato majestátní zvířata

vyhubena. Na Juliánův dotaz, co se se sektou stalo prohlásil otec Humplan, že členy nejspíše sežrali draci. Pokud on ví, draci jsou hrdá stvoření, která se odmítají nechat chránit někým takovým, jako jsou lidé.

Julián posleze obešel své oblíbené nevěstince, kde se dozvěděl například to, že s jistou padlou dívčinou kdysi jeden zákazník obcoval v převleku za draka. On byl drak zelený a ona červený. Nebo statná barbarka věnující se nejstaršímu řemeslu uvedla, že chodila na universitu za jistým Mildou, který ji brousil na vycpané dračí hlavě, zaručené pravé. A další harapaně prý jakýsi elfi šlechtic líčil, že u nich v kraji bojují s draky zcela běžně.

Překvapivě mnoho lidí bylo přesvědčeno, že draci se hojně vyskytují již pár mil za Nurnem. Asi proto nikdy nevytáhli paty z města. Ovšem z více zdrojů se dobrodruzi dozvěděli, že v Rivenu působí Drakobijci Berima Feriho, což je skupina chránící obchodníky před draky. Nechává si za své služby slušně platit, a je velmi úspěšná, neboť žádnou jimi hlídanou skupinu nikdy nenapadl drak. Skeptik by jistě namítl, že draci v této oblasti už mnoho let nenapadli ani nikoho jiného, ale proč kazit fungující obchodní model.

Grub se zastavil také ve Velkém laboratoriu, kde měla sídlo Komenda purigatos. Měl štěstí, právě byli přítomni vůdce Erich Krumm, Zanzil zvaný Zabíječ Stryg i Ramull Pochodeň, hrdobci, s kterými dokonce opakovaně. Grub pozval všechny tři na návštěvu do Liscannoru, neboť doufal, že by z nich mohl vypáčit nějakou informaci, například o působení upírů. Starosta Jorchen na základě toho uspořádal v hostinci U hrocha velkou hostinu, aby udělal dojem.

Spíše než rozhovor o práci se však hostina zvrhla v nezřízenou pitku. Pravda, nějaké novinky se liscannorstí dozvěděli. S novým králem získala komenda nové zdroje a mohla tedy rozšířit činnost. Problémem bylo, že sice byly peníze, ale nebyli lidé. Členové komentý tak měli pocit, že by Nurnští mohli

pracovat pro ně. Zas tolik peněz však nenabízeli. Žádné čerstvé informace o upírech na území Gwendarronu také neměli. Hlavním úkolem komendy v současné době bylo sledovat dění kolem Dormalu, kde prý byla velká podzemní říše plná upírů. Na Zanzilovi bylo vidět, že těmito zprávám ani za mák nevěří a příliš ho nepřesvědčilo ani líčení očitých svědků z řad Nurnských. Jak večer vlastně skončil si mnoho účastníků pitky nepamatovalo, ale bylo jisté, že se dobrodruzi s členy komendy rozešli v přátelském duchu, nicméně bez jakéhokoliv výsledku.

Nakonec Nurnským zůstaly pro hledání draků dvě relevantní stopy. Ta bližší se nacházela v Carentanu, téměř opuštěného horského kraje na severovýchodě Gwendarronu, kde by se podle nepříliš věrohodných zvěstí mohl nacházet ledový drak. Ta značně vzdálenější ležela v Almamaru, kde se draci údajně pravidelně lovili, neboť jejich ocas byl při oslavách nezbytnou součástí královské tabule. Proti cestě do Almamaru sice vehementně protestoval trpaslík Grub, neboť podle zpráv byli v této zemi právě trpaslíci značně utiskováni, ale novopřechý vůdce Jorchen Kierke námitky zamítl a stanovil Almamar jako území pro lov draků nejpříhodnější.

Zločin v Liscannoru

Jednoho rána probudil liscannorské občany řinčivý zvuk poplašnice. Většina občanů zanedávala a vyčkala, až rambajz přejde, neboť si zvykli, že poplašnice se k zamýšlenému účelu nikdy neužívá. Zvonění ovšem neustávalo, pročez se starosta Jorchen Kierke s klením oblékl a šel se podívat, co se to děje.

U poplašnice našel obecního drába Gawina Ruindorského, který starostovi ihned oznámil, že došlo ke zločinu, a sice k poničení vozíku. Vozík byl výmysl současného starosty, který si usmyslel, že pojízdné zařízení bude sloužit jako mobilní šatlava. Nikdo doň ovšem dosud nikoho nezavřel a nezdálo se, že by se to mělo v brzké době

změnit, vozík byl proto zastrčen ve stájích v rohu za bryčkou. To byl patrně důvod, proč si Gawin, který v obci vykonával především funkci stájníka, funkce drába byla zcela formální, chybějících kol u vozíku nevšiml dříve.

Starosta se vydal na místo, ohledal vozík i okolí a skutečně našel nepatřičné malé stopy, které odhadl na hobitů či kudůčů. Vydal se po nich a skutečně v hájku u soutoku potoků nad Liscannorem našel rozlámaná kola. Stopy pak mizely v potoce a snaha ohledat břehy již byla marná. Starosta tedy zanechal stopování a vydal se do hostince, kde správně očekával, že najde několik podezřelých družiníků.

V hostinci Jorchen shledal, že obvyklý podezřelý, Fenx Vorna, se toho času zdržuje v Nurnu a Liscannor navštěvuje jen příležitostně. Vylučovací metodou tedy sprostil podezření Juliána Chrupu a Gruba, aby za viníka prohlásil Babačana Borůvku. Hobit se sice hlasitě ohrazoval, ale nebylo mu to nic platné. Pro starostu byl pachatelem a tím to haslo. Trest za spáchání této sabotáže ovšem nepadl, starosta si zřejmě v hloubi myslí uvědomoval, že důkazy jsou přeci jen poněkud na vodě. Přesto Babačana ubezpečil, že i bez kol je vozík stále použitelný a lze tam případné přestupníky zavřít.

Vyjasnění

Jelikož bylo rozhodnuto, že k hledání draků je nejpříhodnější Almemar, vydali se Nurnští za panem Estalienem Torrientessem, aby mu plán lovu na draka přednesli. Kanceláře vrchního soudního dohláze jakož i jeho podřízených se nalézaly v Ageru, a byly skutečně honosně zařízeny, dosti nepodobně strohému vojenskému vybavení ostatních částí pevnosti. Písař ve své kanceláři uvítal Jorchena a Gruba jako zástupce družiny a bedlivě vyslechl pečlivě navržený plán na cestu do Almemaru, kde mělo dojít k hledání a pobíjení draků. Následně si vzal slovo.

“Vážený pane Kierke, váš plán je

nadmíru zajímavý a je třeba ocenit vaši snahu. Nicméně myslím, že došlo k drobnému nepochopení situace. To vám nemohu mít za zlé, ostatně jste jen člověk. Prioritou zakázky je bezpečí mladého pana vévody. Obávám se, že cesta přes půl světa a hledání divokého draka kdesi v polozapomenutých krajích severu je s tímto v jistém rozporu. Přes veškerá bezpečnostní opatření může být taková cesta více než nejistá, a pravděpodobnost nalezení draka zdá se mi je také poněkud sporná. Krom toho jsem si jist, že vévoda, tím méně vévodkyně by nedali souhlas s tím, aby se mladý pán utkal s pravým neochočeným drakem. Mladý vévoda má přirozeně šermířský výcvik odpovídající jeho stavu, nicméně se pro jeho budoucnost počítá s kariérou víceméně juristickou. Jeho hrdinský souboj by se tedy měl odehrávat bez jakéhokoliv nebezpečí pro jeho osobu. Navíc je mladý pán ve věku, kdy jeho pozornost je nadmíru těkavá a nelze proto očekávat, že by se cestou nezačal nudit. A jsem si zcela jist, že nechcete, aby taková situace nastala. Proto by cíl celé operace, ať už jakýkoliv, neměl být dále než dva, možná tři dny cesty”.

Jorchenovi v hlavě šrotovalo několik věcí. V první řadě bylo jasné, že do Almemaru se nejede. “Takže máme jet maximálně dva dny od Nurnu?”.

“Od Nurnu, případně od Lentrinského panství. To je vcelku jedno”.

“A to panství leží kde?”.

“Panství se nalézá jižně od Naglinu”.

“A kolik dní? Jak daleko?”. Zdálo se, že Jorchenovo myšlení se poněkud zaseklo.

“Jsem si jist, že přesnou polohu panství snadno naleznete, ať už v mapách od královské kartografické společnosti nebo se doptáte”.

“Takže celý to má bejt podvod?”, vložil se do debaty Grub, aby si vyjasnil o podstatné.

“Nejsem si jist, že je vhodné používat takových silných výrazů”, odvětil opatrně pan Torrientess. “Je nicméně pravdou,

že mladý pán by se měl vyhnout reálnému nebezpečí. To ovšem nijak nesnižuje hodnotu hrdinství, které musí prokázat, aby potenciální kořist skolil. Je bezpodmínečně nutné, aby neměl žádné podezření, že něco na výpravě snad není opravdové. To zařídít je zcela ve vaší kompetenci”.

“A co to teda má bejt? Falešnej drak?”, dále se tázal praktický Grub.

“Nemusí jít nutně o draka. Něco, co zní hrdinsky. A nejlépe, pokud by bylo možné odnést si nějakou pěknou trofej. Ale pokud mladého pána uspokojí zahubit mocného ducha, proč ne”.

“Mluvílo se taky vo upírech”, nadhodil trpaslík.

“Jistě, slyšeli jsme, že máte s upíry své zkušenosti. A významný předek mladého pána, vévoda Essianieltis Antelinde mie Issol at Sobidelantist, vyhubil upíří rot Kaerstagů, za což získal vévodský titul a své panství na místě bývalého hradu těchto netvorů. Ale to už je pár staletí. Nicméně mohla by to být zajímavá reminiscence”.

Grub si o tomto sdělení myslel svoje, ale raději mlčel. Jorchen neposlouchal, neboť přemítal o něčem jiném.

“Ale esli ta trofej bude taky podvrh, v tom někdo může vrtat”, podotkl Grub.

“Toho se nemusíte obávat. Záleží samozřejmě na vás, co dokážete obstarat jako trofej. Jestliže seženete například opravdovou dračí lebku, to by bylo něco, co by byl vévoda jistě ochoten vyvážit zlatem. Falešná trofej neprodleně zmizí, aby snad náhodou někdo neměl chuť pravost zkoumat. Ale to už nebude vaše starost”.

“A pak je tu věc, vo jaký se jedná mergle?”, Grub byl praktického založení.

“Pan vévoda je štědrý a je ochoten mluvit o částce pohybující se kolem jednoho sta tisíců zlatých, plus výdaje. Záleží ovšem, zda celá operace proběhne k jeho spokojenosti, tedy přesněji ke spokojenosti mladého vévody. Od toho se vše odvíjí”.

“No vono je dost těžký, aby byl spokojený s hrdinskou vejpravou, když se mu nesmí nic stát, a tak si asi moc nezabouje”.

“Vévoda se spoléhá, že tak zkušení odborníci přijdou na to, jak jeho syna vhodným způsobem seznámit s takzvaným dobrodružným životem. A s vaší pomocí si mladý vévoda jistě poradí i s některými pravými netvory, aniž by přišel k úrazu. Mám na mysli tvory jako jsou vlci, obří krysy, zombie, a tak podobně”.

“No jo, a kde tohle všechno ale sehnat?”.

“Napadá mě, že jsem se při své práci setkal s jistým odborníkem, který by vám mohl být nápomocen. Jestli souhlasíte, poslal bych ho k vám do vesnice”.

“A co je zač, co umí a jak se jmenuje?”, hned se tázal Jorchen, který jako starosta měl rád měl v lidech ve vsi pořádek.

“Neznám ho tak dobře, abych si přesně pamatoval ctěné jméno, ale myslím, že ho dokáží najít a kontaktovat. A co umí už vám jistě řekne či předvede sám”.

“To by asi šlo”, pokrčil rameny Grub. “A teď k té záloze”.

Tak se stalo, že si Nurnští z Agerské pevnosti odvezli zálohu dvacet tisíc zlatých na výdaje.

Posila

Gangli Tristum se po přenesení další nůše šterku protáhl. Záda ho bolela od namáhavé práce, a to do soumraku a tedy do konce dřiny chyběly ještě nejméně dvě hodiny. Být trestancem v Gwendarronu nebyl med, ale mohlo to být i horší. Nikomu nepřiznal, že umí trochu kouzlit. Slyšel, že odsouzení kouzelníci jsou pod přísným dohledem strčení někde v kobce bez pořádného jídla a spánku. Tedy ne že by tu dostával nějaké pořádné jídlo, ale stačilo to. Nebylo zas o tolik horší než to, co jedl v dětství. Byl z chudé rodiny a museli se protloukat, jak se dalo. Nadání pro magii v něm objevila místní bylinkářka, která ho také naučila neobvykou moc trochu ovládat.

Gangli dokázal zařídít, aby ostatní viděli něco, co tam není. Někdy tím bavil kamarády, jindy je zase strašil. A to ho

přivedlo na nápad vyvolávat tyto přízraky u cesty, když jel kolem nějaký kupec na voze. Kupec obvykle utekl a Gangli si přivlastnil opuštěné věci. Ale jednou měl smůlu a kolem zrovna šla vojenská hlídka. Jeho přelud na vojáky neudělal přílišný dojem a nebohý lupič byl chycen. Jako v jádru poctivá duše Gangli všechno přiznal a byl odsouzen k nuceným pracím.

Toho dne se naň zase usmálo štěstí. Strážní ho zavolali od práce a odvedli ho do stanu, kde už ho očekával jakýsi moc vznešeně vypadající elf. Ten Ganglimu vysvětlil, že Gwendarron má pochopení pro mladickou nerozvážnost a je schopen poskytnout druhou šanci. Prý je ve státním zájmu, aby byl propuštěn, a to s jedinou podmínkou, a sice vyhledat vesnici jménem Liscannor a dát se do služeb tamnímu starostovi. V případě, že by se snad Gangli cestou ztratil, bude na něj pohlíženo jako na uprchlého trestance. Vznešený elf dodal, že si přitom Gangli může přijít na slušné peníze. Zároveň podal vězni váček s několika zlatými na cestu. Gangli si nebyl jist, jestli má na vybranou, a raději jen tiše přikyvoval.

Elfí pán vyřídil vše potřebné a ještě před soumrakem byl Gangli zase volný. Nebyl daleko od Nurnu, takže nebylo problémem najít vesnici, kde se mohl za obdržené zlatáky dosyta najíst a koupit si slušené oblečení. Druhý den se doptal na Liscannor a s mírnými obavami, co ho čeká, se do té tajemné vesnice vydal a přihlásil se u starosty.

Byl přijat s nadšením. Gangli byl totiž elf a Jorchen Kierke považoval elfy za nadřazenou rasu. Ale i ostatní družiníci s ním jednali s úctou. A to zvláště po té, co předvedl své umění.

Trpaslík Grub totiž v Nurnu obešel mnohá vetešnictví a krámky s towarem exotickým, a přivezl mimo jiné hroší hlavu, buvolí hlavu, narvalí rohy, vydávané za jednorozčí, obrybí zuby a několikásahovou hadí kostru. A tu kostru chtěli právě dobrodruzi využít k demonstraci, Gangli měl kolem vykouzlit hýbající se tělo.

Družiníci se odebrali na blížký

pozemek Grubův, kde počítali s větším klidem, než by mohli najít v hostinci. Tam Gangli skutečně vyvolal poměrně věrohodně vypadající přelud hada. Nurnští uznale pokývali hlavami, iluze byla skutečně děsivá. Tak ostatně soudili i Haardun a Eleanor Rugornští, kteří šli náhodou kolem a ze zvědavosti se přišli podívat, co se to tu děje. Jakmile se objevil had, s křikem uprchli. Jediný, kdo hada neviděl, byl Ieronýmus, ale ten je slepý a proto se nepočítal.

Dobrodruzi se vrátili ke Hrochovi a začali plánovat, jak iluze využít. Pilo se, diskutovalo, a přitom přišla řeč také na to, co je Gangli vlastně zač. A elf s upřímností sobě vlastní vyžvanil vše o své trestanecké minulosti. To vneslo mezi družiníky jisté rozpaky. Ne že by se sami nepohybovali leckdy na hraně zákona, ale s elfem, který sotva opustil pomyslné brány trestnice, měli problém. Na jeho umění však něco bylo, to všichni viděli. Kromě Ieronýma tedy. I proto se rozhodli nebohého Gangliho vzít na milost.

V hostinci U hrocha se té noci zrodil plán. Plánem bylo hned následující den vyrazit do Lentrinu a najít tam místo, kam by se mohla družina s mladým panem vévodou vydat na dobrodružství. Družina s sebou vezme hromadu veteše nakoupenou Grubem a na místě uvidí, co by se s tím vším dalo dělat. Kupodivu proti cestě uprostřed zimy za nejistým cílem nikdo neprotestoval, byť by se pěkná místa jistě našla i v lesíku za Liscannorem.

Cesta na sever

Na konci hodovanu se tedy družina vypravila na sever směrem na Naglin. Mapu si dobrodruzi nepořizovali, počítali s tím, že se nějak doptají. Což vcelku nebyl problém, už prvního večera se v hostinci U černé jedle dali do řeči s jistým hobitem, nějakým Balvanem Hruškou, mastičkářským pomocníkem z Naglinu, a ten na pochůzkách svému mistrovi Lentrin již navštívil. Nyní se vrátil z Nurnu s jakousi zásilkou pro svého mistra, a měl tedy s Nurnskými společnou cestu. Slíbil

dobrodruhům, že po příjezdu do Naglinu požádá mistra o volno a bude jim dělat průvodce.

Cesta probíhala hladce téměř až do Naglinu, ale pak se jedné noci přihnala sněhová bouře. Nurnští byli našťástí tou dobou v hostinci U raka a jistě si nepředstavovali, že tam stráví celý týden, než se počasí umoudří a cesta bude zase sjízdná. Inu, nastal již přednovelek a počasí touto dobou bývá nevyzpytatelné.

Dobrodruzi projeli Naglinem, kde doplnili zásoby, a i s průvodcem Hruškou zamířili na Malvor. Počasí bylo celkem příznivé, ale v Malvoru se dobrodruzi rozhodli, že než riskovat další sněhovou bouří někde v lese, kterým cesta dále vedla, raději si zaplatí cestu na voru po řece. Ta měla být podle informací splavná většinu roku krom nětjuzší zimy. Hromadu zubů, kostí a vycpaných hlav i s vozem zanechali v pronajaté kóji místních stájí, protože s vozem by v případě dalšího sněhu nejspíš nikam neprojeli.

Ganglimu se během cesty zrodil v hlavě plán, jakou spektakulární nestvůru by mladému vévodovi vykouzlit. A jelikož v Malvoru konečně bylo trochu času, přesvědčil ostatní, aby vyjeli do blízkého lesa, kde by jim svůj nápad předvedl. Stačilo pár tichých slov a před dobrodruhy se skutečně objevila působivá nestvůra, šest sáhů vysoká, s hroší hlavou a mnoha rohy a chapadly. Potíží bylo, že ji viděli jen Grub a Jorchen. Grub se na netvora ihned vrhl a pustil se s ním do boje. To bylo poněkud úsměvné hlavně pro přihlížející, kteří pozorovali trpaslíka, kterak máchá naprázdno do vzduchu. Gangli nakonec iluzi zrušil a boj skončil.

Dobrodruzi již byli značně promrzlí, a tak co nejrychleji zamířili zpět do hospody. U teplého krbu a svařeného vína se další postup probíral o poznání pohodlněji.

“Tahle nestvůra byla fakt povedená, to bude zlatej hřeb”, prohlásil Jorchen, nadšený z Gangliho iluzorního výtvaru.

“Jestli to není moc, aby se chlapec třeba neposral”, namítl Grub.

“Tak ať, aspoň pozná dobrodružnej život”, pokrčil rameny Fenx.

“A pak mu dohodíme holku, to ho uklidní”, přihodil Julián, který neustále trval na tom, že s nimi musí jet alespoň jedna prodejná děvka na mládenecovo zabavení. Až by jeden řekl, že si někde přivydělává kuplířstvím.

“Je to děsivý, to je pravda”, souhlasil Jorchen. “Ale když chce kluk skolit pořádnou nestvůru, tak mu dopřejeme skolit pořádnou nestvůru”.

“Problém je”, pohladil si Grub svá pěstěná vousiska, “že ta potvora nekrvácí a nemůže ho ani škrábnout”.

“Je to démon, nemusí krvácet, to už nějak vysvětlíme”, podotkl Julián.

“A bude to útočit na nás kolem, a my padnem”, navrhl Fenx.

“A co krev?”, nezdálo se Ganglimu.

“Co co krev?”.

“No jako zraněný byste měli krvácet”.

“Tak použijem rajčata”.

“Rajčata v jarnu ještě nerostou”, namítl Gangli, který na rozdíl od šedovana pocházel z vesnice a o plodinách měl nějakou představu.

“Tak nám prostě bude vysávat život nebo tak něco”, Fenx měl vždycky odpověď na všechno.

“Se mi zdá, že vy ho máte za úplnýho primitiva”, vložil se do debaty Ieronýmus. “Ten kluk studuje na juristu, nebude úplně blbej”.

“Tak mě napadlo, že mám doma nějaký to hulení z Dragolu”, zamyslel se Grub, “kdybysme mu to dali, tak by moh realitu vnímat tak nějak volnějc”.

“Není to moc silný?”, podezřívavě se otázel Ieronýmus.

“No, ten druid po tom duněl čtyři dny. Ale přes zimu bych měl čas vyzkoušet správný dávkování”, ujistil přítomné alchymista.

“Problém taky je, že ta příšera nepřipomíná ani draka, ani vlastně nic jiného. Co kluk řekne, až se bude chtít chlubit? Že

skolil strašlivýho démona, to je možná hezký, ale takový nicotný”, přemýtal Jorchen.

“Tak to nějak pojmenujeme, třeba hrochorožec”, navrhl Julián.

“No to se mu ale tak maximálně vysmějou. To musí být něco drsnějšího. Třeba Krachpajed”, prohlásil Fenx.

“To je dobrý. Půjde skolit Krachpajeda”, nadšeně zatleskal Julián.

“No tak skolí Krachpajeda, to je sice hezký, ale je taky k hovnu, když se bude chlubit Krachpajedem a nikdo nebude vědět, co to je”, Jorchen byl poněkud skeptický.

“Tak to tu musíme rozšířit pověst o Krachpajedovi”, rozvíjel Fenx svůj nápad.

“Cože?”

“No prostě budem oded’ všude říkat, že jdeme lovit Krachpajeda, že se tady v okolí potuluje Krachpajed a tak. Gangli ho vobčas někde vykouzlí, aby ho viděli vesničani. A mohli bysme někde třeba pobít nějaký ovce a svést to na Krachpajeda”.

“Hele, s tím pobíjením ovcí pomalu. Aby pak místo po Krachpajedovi nešli po nás”, Jorchen měl z překračování zákona na území Gwendarronu obavy.

“Stvořit Krachpajeda něco stojí. Když nic nezabije, tak se ho asi nebude nikdo moc bát, co?”

“Bysme si ty ovce mohli třeba koupit”, navrhl Gangli, který se taktéž nechtěl přimotat k nějaké zločinecké činnosti.

“To nevím, jestli na někoho uděláš dojem tím, že ti sežral ovce Krachpajed. Lidi se boje jenom toho, co se dotkne přímo jich”, líčil Fenx svoje zkušenosti.

“Tohle teda ještě uvidíme”, rozhodl vůdce. “Teď kde bude mít Krachpajed doupě?”

“Někde v lese, nebo ve starym dole”, navrhl Julián.

“Doly tady prej jsou”.

“Doly nejsou tady, ale kolem Naglinu”, upřesnil Grub.

“To zas není tak daleko. Ale stejně tak by se moh potulovat tady po lesích, ušetřilo by to cestu”.

“V lese bysme mohli najít místo, kde

složíme to haraburdí, kluka tam dovést a vyčarovat Krachpajeda”, nastínil plán Gangli.

“Hadí kostra není žádný haraburdí, ale užitečná rekvizita”, ohradil se Grub, který byl na sehnání dotyčného vybavení náležitě hrdý.

“To je fuk, stejně v tomhle počasí nemůžeme chodit po lesích a hledat vhodný místo na vyvolání Krachpajeda”, podotkl Julián.

“A proč jsme sem teda jeli?”, optal se Ieronýmus.

Chvilí bylo ticho. Ale nakonec se všichni shodli, že teď pojedou do Lentrinu zjistit si nějaké podrobnosti o situaci v kraji, vévodově rodině a tak vůbec. A přitom budou šířit zvěsti o Krachpajedovi.

Následujícího dne se dobrodruzi nalodili na vory se zbožím mířící k jihu. Cesta byla ubíjející především kvůli otřesnému mrazu, který byl nad řekou ještě krušnější, ale k večeru se Nurnští úspěšně vylodili v Lentrinu. Vůdce rozhodl, že by bylo dobré nebudit nežádoucí pozornost, a tak se družina vydala do hostince U skřivana, kde se před časem při své návštěvě ubytoval Balvan Hruška, a podnik jako přijatelný doporučil.

Na výzvědy byl poslán jen Fenx, který si oblékl luxusní oblečení a vydáváje se za bohatého obchodníka, navštívil nejluxusnější podniky na hlavním náměstí. Zde měl v úmyslu vyzvídat u místní smetánky nějaké drby ohledně místního vévody a jeho syna. Dozvěděl se především, že lidem se žije poměrně dobře a vévodu a rodinu mají rádi. Vévodská rodina ovšem byla pro prosté lidi poněkud vysoko na to, aby se o ni příliš starali.

Dalšího dne zůstali dobrodruzi v hostinci dohadující se o dalších krocích, zatímco se Fenx opět vydal vyzvídat po městě. Panovala vcelku shoda, že Krachpajed by měl udělat nějakou škodu a Fenx měl zjistit, kde by se dal najít vhodný cíl.

Nurnský kudůk vyzvěděl, že kolem města se nalézá množství statků, kde by se dala páchat potencionální záškodnická činnost. Zapovídal se i s jedním příjemným

kudůkem, jistým Perlinem Westkou, jehož považoval za vhodnou oběť k povraždění dobytka. Brzo však začal mít v množství informací zmatek a rozhodl se, že by konečně bylo na čase obstarat mapu.

Když mapu kraje přinesl do hostince U skřivana a přidal informaci, že prý kdesi na západě žije čarodějnice, ostatní se toho okamžitě chytli. Tím více, když z mapy vyplynulo, že na západě se nacházejí Rugorské skály, oblast divoká a neprobádaná, ideální místo pro sídlo Krachpajeda.

Vůdce proto rozhodl, že družina okamžitě vyrazí do Rugorských skal pod záminkou hledání čarodějnice. Následně bude prchat před Krachpajedem, a tím si připraví věrohodnou historku. Ieronýmus sice namítal, že historku si mohou vymyslet, aniž by se museli plahočit uprostřed zimy do divočiny, ale Jorchen okřikl mluvku a nařídil okamžitě vyrazit. V hostinci poněkud ztratil pojem o čase a chvíli trvalo, než ho Fenx přesvědčil, že se do hodiny setmí a bude tudíž lépe odložit cestu na zítřek.

Cesta na západ proběhla bez větších problémů, obydlená a kultivovaná krajina kolem města se stávala stále pustější, až se dobrodruzi přiblížili k lesu, kde už přítomnost civilizace byla více než sporadická. Zasněženým lesem se Nurnští museli pomalu plahočit a trvalo dva dny, než se dostali k prvním skalám. Navíc se opět zhoršilo počasí a prudká vánice donutila družinu usadit se v relativním krytu skal.

Ve skalách byli dobrodruzi nuceni zůstat dva dny, než se bouře utišila. Julián pak vyslal na výzvědy svého drozda, který o pár mil dál na skále objevil jakousi zříceninu staré tvrze s boudou, z níž stoupal kouř. Bližší průzkum odhalil, že tam žije jakási viditelně velmi stará osoba neurčitěho pohlaví spolu s animáliem kategorie ďáblík a třemi zjevně nemrtvými dravými ptáky, původně snad orly.

Tato informace vzbudila ohlas a plán družiny se opět změnil, nyní měla být cílem výpravy čarodějnice. O bližší průzkum se však Nurnští nepokoušeli, jelikož prolézat rokliny

a strže zapadané sněhem by bylo nesmírně obtížné, s koňmi pak zcela nemožné. Zvláště, když píce pro zvířata již včera došla. Bylo tedy rozhodnuto vrátit se sem s mladým vévodou na jaře.

Nyní družina využila zlepšeného počasí k návratu do civilizace. Přestože nesněžilo, byla cesta závějemí nesmírně obtížná, Fenx při ní ztratil svého poníka, který strastí cesty spojené s hladováním nezvládl. Ostatním se však podařilo po dvou dnech táboření ve sněhu dosíci salaše, kde se dva barbaři starali o velké stádo ovcí a koz. Měli naštěstí dostatek kořalky, kterou zmrzlé dobrodruhy pohostili.

Návrat do Lentrinu už proběhl bez problémů. Dobrodruzi cestou trousili zmínky o Krachpajedovi a poblíž vsi Lekt ho Gangli znovu vyvolal, což vyvolalo ve vsi paniku. Odvoz z Lentrinu do Nurnu zajistil Fenx v přístavu, kde se chystaly na cestu další vory s nákladem, a tak se krátce po novoroce ocitli Nurnští opět na staré známé půdě.

Dvě svatby a jeden pohřeb

V Liscannoru se dobrodruzi rozešli do svých domovů, což zanechalo nováčky Gangliho a Balvana v poněkud překerní situaci, neboť se ocitli bez peněz v neznámé vsi, byl mráz a padala noc. Měli štěstí, že hostinský Luncius byl v jádru dobrák a za drobnou posluhu tam oba nechal přespat. Druhého dne se Balvanovi podařilo vyžebrot od spoludružníků nějaké peníze na ubytování, zatímco Gangli odjel do Nurnu, kde prodal družinou přiděleného koně a za utržené peníze se ubytoval ve značně levnějším hostinci U supího pařátu.

O pár dní později navštívili Jorchen a Grub pana Estaliena Torrientesse, aby mu přednesli nový plán na ulovení čarodějnice a Krachpajeda. To elf ocenil a oznámil dobrodruhům, že o Krachpajedovi se v Lentrinu prý již hovoří. Mise rozšíření drbů o nové nestvůře tedy byla prozatím úspěšná. Nurnští se s Estalienem dohodli, že začátkem jarnu dorazí do Lentrinu do hostince U

skřivana, kde je kontaktuje někdo od pana vévody. Narozeniny mladého pána připadají na šestého jarnu, výprava by tedy měla vyrazit někdy po tomto datu.

Zatímco se dobrodruzi potloukali sněhem pokrytým Lentrinem, propásli svatbu Lunciový dcery Luny se Slavojem Pytlem, novým liscannoským pivovárníkem. Byla to velká sláva, při které se podávala nová várka Zlatého lišáka, údajně ještě chutnější než ta první. Mladý Pytel zdá se má pro pivovarnictví vlohy a liscannořany tudíž čeká světlá a dobře chmelená budoucnost.

Dobrodruzi zmeškali také oslavu Novoroku, která proběhla tradičně za doprovodu hudby hobitů kapely Veselí braši, výbušné rachejtle pak obstaral na slovo vzatý odborník a bývalý starosta Otakáro Vesta, který se oslavy zúčastnil i se svou ženou. Zkrátka v Liscannoru panovalo veselí, a jen pár dobrých duší si vedle rozpáleného krbu vzpomenu na nurnské hrdobce ploužící se kdesi v dáli závějeji.

Ale Nurnští nemuseli smutnit, neboť se chystaly další dvě veselky. Nejprve trpaslík Grub pojal za ženu Fundollu Morkovou, statnou trpasličí z dobré a zámožné rodiny. Také Babačan Borůvka se oženil s poněkud svéráznou elfkou Valmelindou Křisnou pocházející z nedaleké vsi Horní Blatná, na což si pronajal celý Otakárův hostinec U klobouku. Dokonce si na to najal i dvě elfí kapely, kutálku Verlena Sováka, která se popravdě příliš nelišila od Veselých brachů, složením ani repertoárem, a Sartoriův sbor, vokální těleso určené spíše k poslechu, než k tanci, které dodávalo události patřičně slavnostní atmosféru. Obě veselky se vydařily, dobrodruzi se opili jak zákon káže a pro nevěsty již bylo pozdě přemýšlet, zda zvolily dobře.

Neděly se však jen šťastné události. Tuhá zima, která zavládla koncem ponovoroku, se stala osudnou hned třem liscannorským vdovám, a sice Wiki, Wulpin a Grimmel. Hrobník s největší námahou vykopal ve zmrzlé půdě tři mělké hroby, kam byla těla na obecní náklady uložena při skromném

obřadu.

Julián Chrupa se stále nevzdával svého záměru uvést vznešeného jinocha i do jiných věcí než zabíjení oblud, o čemž po dlouhém přemlouvání přesvědčil i vůdce. Jelikož byl v podobných věcech zblhlý a měl své kontakty, dostal doporučení na jistou elfku, která poskytovala služby skutečně vybrané klientele za nemalý obnos. Jmenovala se Billovena Štědrá a žila v luxusním, ovšem nijak nápadném domě ve Starém městě. Julián hned poznal, že se jedná o profesionálku na slovo vzatou soustředící se na vyšší společnost.

Billovena byla chápavá. Při zmínce o Lentrinu hned věděla, kdo je tamním pánem a vévodovo jméno uměla narozdíl od dobrodruhů vyslovit bez zakoktání. Zřejmě si spočítala, že možnost získání přízně mladého pána stojí za jisté riziko, které se může v budoucnu bohatě vrátit, proto souhlasila s cestou za pouhých pět tisíc zlatých plus výdaje, s čímž Julián nadšeně souhlasil.

A znovu na cestu

Na konci chladnu se Nurnští vypravili na druhou cestu do Lentrinu. V Nurnu vyzvedli slečnu Billovenu, která si pro výpravu připravila velmi působivý kostým kouzelnice a pozměnila jméno na Billovena Zářící. Měla vlastního koně zjevně z dobrého chovu a zručně sbalená zavazadla.

To se nedalo říci o druhém členu výpravy, kterého družina vyzvedávala v Nurnu, a sice o Ganglim. Snažil se sice vůdci namluvit, že mu přiděleného koně ukradli, ale nikdo mu neuvěřil. Sebral proto zbytek peněz utržených za zpronevěřeného koně a odešel na tržiště, kde sehnal levnou starou herku. Jorchen se po původu koně nijak nepídil ani mu nebylo divné, že se jedná o zjevně jiného koně, než kterého dostal Gangli propůjčeného družinou před necelými dvěma měsíci. Co se stal starostou, podlehl hraničnické kouzlu byrokracie, proto mu i v tomto případě stačilo odškrtnout si políčko kůň.

Cesta proběhla bez větších potíží,

sníh z cest už vesměs slezl a nahradilo ho všudypřítomné bláto. V Malvoru si dobrodruzi vyzvedli vůz s haraburdím určeným na zbytky Krachpajeda a pokračovali do Lentrinu, kde se ubytovali ve známém hostinci U skřivana.

Druhého dne vyhledal v hostinci družiníky elf, který se představil jako Venren Gellen, pobočník pana vévody. Oznámil družiníkům, že zítra se koná oslava narozenin mladého pána, další den se panstvo hodlá věnovat odpočinku, a následující den kolem desáté je bude vévoda s mladým pánem očekávat míli za městem směrem na Lekt. S tím se s družinou opět rozloučil.

Nurnští tedy využili volné dny k zábavě. Zvláště oslava byla velkolepá, celé velké náměstí bylo pokryto stánky s jídlem a pitím vydávaným zdarma, k tomu všemu zvučně hrály kapely, na vyvyššeném pódiu se předváděli akrobáté, tančilo se a zpívalo, prostě veselice jak se patří. Místní honorace pak zavítala na ples konaný na radnici, odkud z balkónu promluvil k lidu vévoda a představil svého syna a následníka šťastným poddaným. Alespoň tedy podle jeho slov byli šťastní, nicméně tento den tak opravdu vypadali.

Čas zahálky však rychle utekl a patřičný den se dobrodruzi dostavili na určené místo. Již tam čekali dva elfové na koních, jeden mladý a druhý starší. Toho vůdce družiny Jorchen Kierke poznal, právě on ho onoho podzimního dne navštívil v jeho liscannorském domě. Ten také promluvil k družině, představil jim svého syna, od nynějška oficiálního vůdce družiny, a popřál hodně zduaru v boji s Krachpajedem.

Pán Villostientes byl skutečně dobře vybaven, byl oblečen do teplých kožešin, pod kterými se rýsovala zbroj, u pasu se mu houpal meč a na koni měl připevněný rovněž luk. Choval se povzneseně, ale bylo vidět, že situace je proň nová a není si jist, zda se může k Nurnským chovat jako k obyčejným sloužícím či nikoliv. Jelikož sám nevěděl, co má dělat, poručil Jorchenovi, ať ho vede na čarodějnické a Krachpajeda. S tím družina vyrazila na západ.

Při obědě ve vsi Lekt si Billovena

velmi nenuceně a zcela přirozeně posadila vedle mladého pána a během jídla se dali do řeči. Julián se sice snažil něco z jejich slov zachytit, ale shledal jen, že mluví elfsky. Villostientes ovšem při rozhovoru se sličnou elfkou znatelně pookřál.

Večer v Budenu pak Fenx zařídil milostivému pánovi a ctihodné čarodějce pokoje u elfího sedláka, zatímco zbytek družiny se musel naskládat do výčepu místního hostince. Bylo zřejmé, že pronájem dvou pokojů je vcelku zbytečný, ale dobré pověsti obou zúčastněných bylo potřeba učinit zadost.

Ráno byl Villostientes skutečně poněkud rozvrkčen a družiníci usoudili, že první část svého velkého dobrodružství má zasebou. Billovena naopak vypadala stejně jako jiny a tvářila se, že je vše v naprostém pořádku.

Družiníci vyjeli směrem na jihozápad k Rugorským skalám, ale zhruba po hodině shledali očividné, že po rozbahněných loukách se s vozem naloženým takovými předměty, jako je těžká hroší nebo buvolí hlava, jet nedá. Otočili tedy, vrátili se do Budenu a zanechali vůz v přístavku u hospody. Pak opět zamířili na jihozápad k Rugorským skalám.

Vůdce se chtěl před cestou do divočiny ubytovat v salaši u dvou barbarů, kde byli již v zimě, ale Juliánův drozd se v krajině dostatečně neorientoval, přeci jen nyní vypadala jinak, než když byla zcela zapadaná sněhem. Statků a salaší však bylo v této oblasti více, takže nakonec družinici narazili na obydlí jakéhosi trpaslíka jménem Koftes Trst, který tu měl malé stádo ovcí a koz.

Zatímco se někteří družiníci starali o ustájení koní v salaši, vykouzli Gangli svévolně v blízkém hájku obrovského jelena. Villostientes neváhal ani chvíli, skočil na koně a vyrazil na něj. Prelud se sice za pár okamžiků rozplynul, ale mladý vévoda se nedal a hledal stopy. Když žádné nenašel, zapojil do této činnosti celou družinu. Když nikdo žádné stopy nenašel, vydal rozkaz pokračovat v lovu směrem, kterým údajný jelen údajně utekl. S ním jeli na lov už jen

Jorchen, Julián a Billovena. Té se také dlouho po setmění podařilo přesvědčit mladíka, že teď už žádné stopy určitě nenajdou a bude nejvyšší čas se vrátit. Rozmrzelý Villostientes nakonec svolil, ale byl zarmoucen tím, že mu unikla tak skvělá kořist.

Ostatní dobrodruzi zatím na salaši popíjeli s Koftesem. Zvláště Grub se s pobratimem podělil o svou kvalitní kořalku a poklábosili. Koftes přiznal, že pochází z Naglinu a přijel sem hledat rudy, které tu určitě dosud neobjevené musí být. V okolních kopcích už dvacet let kope, ale zatím nic nenašel.

Už dávno panovala noc, když se vrátila lovecká výprava. Mladý vévoda byl viditelně rozladěn, trpasličí pálenka na uvolnění mu zjevně nezachutnala, tak alespoň pečeným jehnětem zahnal hlad. Nurnští i s Koftesem pak vyklidili srub, který mladému pánovi na noc přenechali, a odebrali se do stáje. Zůstala jen Billovena, aby rozmrzelého mladíka přivedla na jiné myšlenky. Elfčino počínání jeho očima sledoval chlípník Ieronýmus.

Na čarodějnici

Časně ráno vyrazila družina na cestu. Koně nechali u Koftese, drobnou potíží bylo, že žrádlo pro ně nechali na voze v Budenu, ale trpaslík měl nějaké seno pro ovce a to muselo na těch pár dní stačit. Villostientes si naštěstí takových drobností nešímal, jinak by o mohl nabyt jisté pochybnosti o tom, zda jde na výpravu skutečně s na slovo vzatými odborníky. A navíc ho dostatečně rozptylovala Billovena.

Bez koní byla cesta výrazně pomalejší, zvláště po vstupu do lesa a do skal. Juliánův neviditelný drozd nicméně ověřil, že chatrč s údajnou čarodějnici je stále na svém místě. Cesta však byla obtížná, místy družiníci museli rozeklané skály obcházet, místy bylo třeba použít lana nebo se prosekávat, a tak trvalo dva a půl dne, než se Nurnští prodrali neschůdným terénem až k patričné skále. Z bezpečnostních důvodů šli dobrodruzi celý

den neviditelní a v noci nerozdělávali oheň, což ale bylo spíše kvůli tomu, aby Villostientes pocítil trochu toho nepohodlí a připadal si více jako dobrodruh, neboť bylo zcela zřejmé, že v těžkém terénu nemůže být šikovně umístěný oheň vidět dál než pár sáhů a případný nepřítel by musel do ležení dobrodruhů doslova vrazit, aby ho odhalil.

Jakmile se Nurnští dostali ke skále, na níž stál domek čarodějnice, zvolil vůdce jako nejpříhodnější pro útok to nejnešůdnější místo. Úkol vyšplhat na skálu připadl na obratného Fenxe, kterému to také nečinilo mnoho obtíží, jen musel občas zahřát prokřehlé prsty. Když nahoře upevnil lano, vyšplhal se po něm i zbytek družiny s výjimkou Billoveny.

Neviditelná družina se tísnila v troskách bývalé věže. O tom, kdo tady postavil opevnění se družiníci mohli jen dohadovat, ale bylo zjevně už dosti starého data. Padly názory, že to mohla být tvrz krollích králů, kteří tu prý kdysi vládli, ale vůdce utnul dohady a přiměl dobrodruhy soustředit se na čarodějnici.

Bylo pravděpodobné, že babizna se skrývá v chatrči, jelikož z komína se kouřilo. Na stromě vedle pak seděl jeden zjevně nemrtvý dravý pták a další dva kroužili nad skálou. Neviditelný Grub předal neviditelnému Fenxovi pytel s výbušninami, které pro tuto příležitost připravil před pár dny v salaši.

Šedovský kudůk se potichu přikradl k chatrči a mezerou mezi prkeny nahlédl dovnitř. V příšeří spatřil shrbenou postavu, která cosi míchá v kotli. Pokrčil rameny, vydrápal se na skalní ostroh, u kterého barabizna stála, a vhodil pytel do komína.

Ozavala se detonace, při které z chatrče odpadlo několik prken a odlétly dveře. Fenx byl poněkud očázen popelem, který se vychrlil z komína, ale více mu vadil sup, který se na něj snesl z blízkého stromu. Zadrmčely tětivy a do mrtvého masa se zabodlo několik šípů. To samotné by asi nestačilo, ale o chvíli později se vedle kudůka objevil Villostientes, který výrazně urychlen Juliánovým kouzlem

kvapně překonal vzdálenost ke kudůkovi a rozřal netvora svým vzácným mečem.

To už se z nebes snášeli dva další nemrtví okřídlení a shodou okolností nalétli oba na dvojici Fenx a Villostientes, což byla zjevně jejich smůla, neboť mladý vévoda posílený kouzlem se mečem oháněl opravdu dobře a ani šedovan nebyl v boji žádným nováčkem, navíc i ostatní pomohli svými šípy a kouzly, takže supi byli velmi rychle zlikvidováni. Vévodu navíc od zranění uchránilo jeho velmi kvalitní brnění, které bylo jen trochu poškrábané, a tak jen Fenx si z boje odnesl několik nepřilíš vážných šrámů.

Nurnští se shromáždili před chatrčí a dírou po dveřích zvědavě nahlíželi dovnitř. Vybavení chatrče bylo výbuchem zcela rozmetané a v tom všem nepořádku byla na zemi vidět nehybná postava. Když se nikdo neměl ke vstupu, vlezl do trosek Villostientes a kopnutím převalil tělo. Ostatní se nahrnuli za ním. Ostatky byly potrané a očouzené, ale bylo zcela jasně poznat, že dotyčný nešťastník byl vetchým starcem a byl to chlap.

“A to jako bylo všechno?” Villostientes neskryval zklamání nad nerovným střetnutím. Svůj hrdinský souboj si zjevně přestavoval jinak.

“Pane, zlikvidovali jsme čarodějnici, která desítky let terorizovala kraj”, přispěchal Jorchen s argumentem, jak dostat situaci do příznivějšího světla.

“Podle dávných legend”, upřesnil mladý vévoda.

“Oživovala nemrtvé, a to je zakázáno a přísně trestáno v celém Gwendarronu”, přísadil si Julián. I on o mrtvém mluvil stále v ženském rodě.

Villostientes se netvářil přesvědčeně. “Sežeň mu aspoň nějakou trofej”, zašeptal Julián k Fenxovi.

“Jakou asi?”, ohradil se kudůk. “V budouc zbyl akorát smeták a promáčeklej kotel”.

“Co hlavu čarodějnice?”, nadhodil Gangli.

“Byl to chlap a bylo mu asi sto”, poznamenal Balvan.

“Ten by se jim na zámku na zdi

vyjímal”, sarkasticky utrousil Ieronýmus.

“A co hlavy těch ptáků? Ty stejně sejmul hlavně von”.

“Shnilá supí hlava je taky skvělá trofej. To si všichni hned řeknou, jaké je to chlapák”

“Tak jak ho teda uklidníme?”.

“Co povolat Krachpajeda?”.

“Ale vůz s věcmi na Krachpajeda máme v Budenu”.

“Do prdele”.

Zhroucení plánů

Vůdce rozhodl, že na vyvýšeném a relativně bezpečném místě přespí a ráno se vydají zpátky, aby u Budenu dostali Krachpajeda. Dobrodruzi vyklidili chýši a začali připravovat ležení. Někteří se stále ještě nevzdali myšlenky, že tady někde musí být ukrytý poklad, a prohledávali skálu.

Jelikož se mladý vévoda zjevně nudil a byl rozmrzelý z nepřilíš hrdinského boje, Gangli mu na rozptýlení seslal Krachpajeda. Dobrodruzi už předtím před mladíkem mluvili o tom, že Krachpajed je nehmotný démon, aby se později nedivil, že do něj nemůže rádně tít. Nyní Gangli nechal Krachpajeda přelétnout nad skaliskem. Villostientes se zjevně vyděsil, ale rychle nabyl rovnováhy a začal po vzdalujícím se netvorovi střílet. Někteří z Nurnských se přidali a Billovena předstírala, že cosi kouzlí. Na Krachpajeda to zjevně nemělo valný vliv, poklidně se vznášel nad korunami stromů a mířil k Lentrinu.

“Okamžitě musíme za ním”, zvolal Villostientes.

“Ale pane”, namítl Jorchen, “blíží se noc, bude lépe si tady v klidu odpočinout...”

“Světlo bude ještě několik hodin”, konstatoval suše mladý vévoda. “Jdeme hned. Musíme mu zabránit dostat se do Lentrinu a začít vraždit”.

“Správně. Jsme jediná hráz mezi Krachpajedem a obyvateli”, nadšeně zvolal Julián.

“Tak to jsme docela na blbým

místě”, cynicky poznamenal Fenx.

Ale nebylo zbytí, Jorchena nenapadla žádná další výmluva, jak pronásledování Krachpajeda zabránit, a tak se družina místo klidného táboření začala prodírat mezi skalami za Krachpajedem.

Villostientes povzbuzoval družinu k rychlejšímu pochodu, v čemž ho hlasitým halekáním podporoval Julián. Gangli občas nechal Krachpajeda dostat se na dohled, aby mladého pána povzbudil k pronásledování. Jelikož ne všichni byli dostatečně rychlí nebo nadšení, družina se rychle roztrhala. Balvan Hruška na jednom místě sklouzl na kamanech a roztrhl si čelo o trčící větvi. Hned začal volat, že ho napadl Krachpajed. Villostientes nijak zvlášť nezkoumal podezřele lehké zranění a raději ostatní povzbuzoval k rychlejšímu pochodu za netvorem.

Nakonec padla tma a družina byla nucena se utábořit, ale druhý den začala honička nanovo. Nuršní a zejména Villostientes se prodírali lesem a halekali na všechny strany. A tak nebylo divu, že přilákali nevídanou pozornost. Tlupa vychrtlých skřetů, kteří se potulovali po kraji a hledali, čím po zimě naplnit prázdné žaludky, dostala chuť na trochu člověčiny.

Leč skřeti značně přecenili své síly. První salva jejich drobných, byť ošklivě zubatých šípů sice vyvolala zmatek, ale jakmile se Nurnští vzpamatovali z prvotního překvapení, přišel krutý protiúder. Po něm se na zemi v krvi válelo šestnáct skřetů a zbylí se okamžitě rozprchli. Ale krom skřetů se na zemi v krvi válel také nebohý Gangli, kterému jedna přesná střela proklála hrdlo. Tak zemřel mladý trestanec, který tím pozbyl naději se lepším životem ze svých činů vykoupit. A s ním se rozplynul také Krachpajed, dílo kouzelnické a tudíž zcela imaginární.

Nastala hádka, co dál dělat. Jorchen navrhol, aby pronásledovali uprchlé skřety do jejich doupěte, kde by možná mohl být nějaký náčelník. Většina ostatních to zavrhla, málokomu se chtělo plahočit se zpátky do hloubi skal a hvozdů. Julián správně připomněl, že takové pronásledování by

mohlo trvat celé dny, a na to s sebou ani nenesou dostatek zásob, nemluvě o trpělivosti mladého pána.

Villostientes rovněž myšlenku na pronásledování skřetů rázně odmítl. Z toho nekoukalo žádné hrdinství, zvláště když do Lentrinu stále mířil Krachpajed. Elf samosebou o rozplynutí přeludu neměl tušení.

Nurnští se zdrželi jen pohřbíváním spoludruha. Na tom Villostientes trval nevěda, že Gangli dosud nebyl plnohodnotným členem družiny. Navršila se hranice z dříví a na ní byl Gangli spálen. Asi by bylo lépe říci upečen, neboť ze zvlhlého dřeva nešel rozdělat dostatečně silný oheň. Dost možná se zbylí skřeti přeci jen najedli pečené elfštiny. Ale to už byli dobrodruzi dávno na cestě.

Družina se další dva dny prodírala hvozdem, než se dostala k salaši trpaslíka Koftese. Ani po dvou dnech však neměli dobrodruzi v hlavě schůdný plán, jakým způsobem zajistí mladému vévodovi jeho trofej. Vlastně jediná shoda panovala na tom, že musí dostat silné narkotikum, po kterém by mohl při troše dobré vůle blouznit a myslet si, že bojuje s Krachpajedem. A nebo také ne.

U Koftesovy salaše se oddělil Grub a hnal svého poníka do Budenu, kde měl podle dohody vyzvednout vůz s takzvanými trofejemi a vrátit se. Plán byl je někde příhodně naaranžovat, zdrogovat urozeného mladíka, a pak předvést nějakou šarádu, při které by si myslel, že zabíjí Krachpajeda.

Přesněji řečeno, jaký byl plán zřejmě nikdo nevěděl, neboť družina vyrazila zanedlouho za trpaslíkem. Naštěstí si Julián uvědomil, že jedou o poznání rychleji než Grub, a pod záminkou, že jeho drozd spatřil Krachpajeda, vedl skupinu výraznou oklikou.

Mezitím dojel Grub do Budenu, naobědval se a s vozem vyrazil zpátky. Šlo to dost pomalu, a tak zpět k salaši dorazil až v podvečer. To už byl zbytek družiny naopak u Budenu a stále naoko hledal Krachpajeda, ve skutečnosti však trpaslíka. Dobrodruzi však nenalezli ani jednoho a usadili se v hostinci, kde přespalí.

Grub se od Koftese dozvěděl, že ho

ostatní záhy následovali, a proto se ještě v noci vypravil v jejich stopách. Trpaslík zvyklý na důlní temnotu v nočním šeru viděl docela obstojně a v zasněžené krajině dokázal poměrně dobře sledovat stopu skupiny jezdců. Horší to bylo s terénem, neboť ne všude bylo možné jet s vozem. Cesta mu proto trvala několikrát déle než družiníkům, a tak do Budenu dorazil až druhý den k polednímu.

Mezitím se Nurnští dále rozdělili. Většina z nich odjela krátce po rozbrásku za ves předstírat, že hledají stopy po Krachpajedovi, jen Julián a Jorchen vyrazili po Grubových stopách zpátky k salaši. Tam se dozvěděli, že Grub tu byl už večer, a následně se vydali po jeho, a zároveň svých stopách oklikou do Budenu.

Ulovení Krachpajeda

Tak se po dvou dnech cestování zasněženou lentrinskou krajinou družiníci opět setkali v budenském hostinci. Grub si vymyslel historku, že byl napaden Krachpajedem a zná místo, kde se ten pravděpodobně skrývá. Bylo rozhodnuto tam vyrazit na večer, Julián už si našel nějaký důvod proč. Nurnští toho nalhali už tolik, že si nikdo nepamatoval, co vlastně říkali den předtím. Villostientes byl naštěstí dostatečně rozptýlen sličnou Billovenou, a tak drobným nesrovnalostem nevěnoval patřičnou pozornost. Hlavním důvodem večerní cesty každopádně bylo, že noc je tajemná a tudíž by mohly lépe účinkovat drogy.

To se nakonec skutečně potvrdilo. Když byli v blízkosti inkriminovaného místa, kam Grub rozmístil hroší lebku a pár dalších kusů veteše, Julián pronesl přípitek zapomínaje, že drogu předtím rozpustili v měchu s obyčejnou vodou. Přesto se Villostientes beze všeho napil, a představení tak mohlo začít.

Grub byl velmi schopným alchymistou, proto mu nedalo velkou práci zapálit tajemný zelený oheň, který velmi prskal a vysílal k obloze spršky jisker. Družiníci jako jeden muž volali, že to útočí

Krachpajed, a vrhli se do boje. Zmatený Villostientes se k nim hrdině přidal. Co viděl nikdo neví, ale každopádně máchal mečem na všechny strany, až zasáhl i vedle stojícího Gruba, který taktéž mával sekerou a snažil se mladému vévodovi podrazit nohy, aby to působilo jako útok Krachpajeda. Z druhé strany dvojici sekundoval také Jorchen rozhánějící se mečem.

Akce se neobešla bez jistého nebezpečí pro zúčastněné, neboť na bojující trojici vychrlil Fenx jakýsi magický plamen, který všechny popálil, a k tomu na ně ještě Julián seslal ohnivý déšť. Když magické ohně začaly dohořívát, začali dobrodruzi volat, že obluda je dodělána. Nebylo jasné, zda se Villostientes již vzpamatoval z drogového opojení, ale každopádně stál nad hroší lebku, ve které vazel zaseklý jeho meč. Nurnští jej ihned začali oslavovat jako zachránce Lentrinu, a bez dalšího zdržování popadli lebku jako trofej a vedli mladého vévodu zpátky do Budenu.

V hostinci se ihned rozkřiklo, že mladý pán porazil Krachpajeda a kraj je tedy osvobozen od nebezpečné hrozby, a tudíž nastalo velkolepé zapíjení.

Ráno se s poněkud malátnými družiníky přišla rozloučit celá vesnice. Dobrodruzi naložili hroší, respektive Krachpajedovu hlavu na vůz a za jáсотu obyvatelstva zamířili směrem na Lentrin. Zpráva se už zjevně rozšířila po kraji, a tak byli Nurnští, ale především mladý vévoda, všude vítáni s jáсотem. Před Lentrinem již čekal oddíl vojáků, který převzal mladíka i vůz s trofejí a společně vyrazili vstříc uvítání měšťanů, zatímco dobrodruzi zamířili do starého známého hostince U skřivana.

Do Nurnu družina cestovala opět na vorech, na počátku jara byla cesta znatelně příjemnější a proběhla i ve znatelně veselejší duchu, neboť panovalo přesvědčení, že s úkolem se družiníci vypořádali dobře.

Obdobného názoru byl nejspíš i vévoda, který prostřednictvím Estaliona Torrientesse poslal dohodnutou sumu. Estalien sice tlumočil vévodovy výhrady k

některým událostem, především k nepovedenému boji se skřety, kde zjevně šlo o život. Gangli by mohl mluvit, kdyby tedy mohl mluvit. To bylo v příkrém rozporu s jasným zadáním, že se Villostientes nesmí dostat do nebezpečí. Vévoda nicméně nakonec uznal, že vzhledem k všeobecnému pohrdání skřety ve vyšších kruzích nemůže prohlásit, že byl jeho syn v boji s nimi v nebezpečí života a zároveň z něj neudělat neschopného padavku.

Chlapecova matka pak zřejmě měla výhrady k příliš dlouhému putování svého syna divočinou, neboť se bála nastuzení, ale ani to nebylo nic zásadního.

Nejdůležitější pravděpodobně bylo, že Villostientes už rozhodně nikdy na žádnou výpravu jet nechce a tudíž je z dobrodružných sklónů vyléčen. Nurnští si také oddechli, když během rozhovoru nepadla ani zmínka o Billoveně, mladík byl zjevně rozumný a o svém vztahu k rádobykouzelnici se nikde nešfířil, ani před vlastními rodiči. Vlastně zejména před vlastními rodiči.

A tak zbývalo jen rozdělit hromadu peněz a pořádně to zapít, jako se to ostatně děje na konci každé výpravy.

Jonas Wreda: Zápisky z cest

Jonas Wreda, zápisky z let 1088-1090

A dál...

Tak skončila jedna podivná výprava a svelikým odlehčením jsem se uzavřel ve své věži a začal pomýšlet na elevaci, již podstoupím v Šestivěži. Na tu myšlenku mě přivedl Otakáro Vesta, který o Šestivěži, úžasné universitě, slyšel někde na svých cestách po Irvanu. Irvan je maličké území sousedící s Gwendarronem na východě země. Jeho hlavním městem je jakýsi Golzarad. Potíž je, že do učení v Šestivěži prý nepřijímají každého a také že jde o výuku poměrně časově i finančně nákladnou. Na Vestovo doporučení jsem tedy jistému Kodelu Hektachrantovi, golzaradskému zástupci university, napsal

dopis a vypůjčil si od Vesty peníze. Čímž jsem se tedy velice zadlužil. A další dírou do rozpočtu byla svatba. Moje svatba se Sylvanou Linfalasovou, již jsem se konečně osmělil požádat o ruku. Všiml jsem si totiž, že sotvaco jeden kohout na smetišti zemřel, okamžitě se objevil druhý. Drzý Gwor Kaplo Drím. A to si vyžádalo rychlou reakci. Sylvana po dlouhém zvažování svolila a 15. hodovanu se uskutečnila skromná svatba. Je tedy jasné, že jsem se musel vzdát dobrodružného života a vzdát se i návštěv hostince U hrocha. Stal se ze mě usedlý muž, ženáč. Sylvana mi dala víceméně dala jasně na srozuměnou, že kdybych teď někam odjel, už bych ji doma nemusel najít. Tím pádem padlo i pomýšlení na frekvenci v Šestivěži. Z Šestivěží odpověděli kladně a nezvykle vstřícně, avšak cena, bohůmžel, odpovídala tomu, co tvrdil Vesta. Bude ze mě chudák.

Půl roku usedlého života, půl roku bez druhů, kteří odjeli neznámo kam. A potom frekvence a elevace v Šestivěži, kam jsem zavítal i se Sylvanou, teď už mou ženou. Tedy - na půdu university nezapsané nepouštějí, ale Golzarad je nedaleko. Pronajali jsme si malý byt, na to mi ještě peníze stačily, neboť jsem rozprodal nějaké artefakty, co se mi válely ve sklepech. Ale brzy už asi opravdu začneme dít bídu s nouzí, tedy pokud něco nevymyslím, nebo nepřijde další plat řídicího ze starostenské pokladny. Uvidíme. Mohla by pomoci matka. Otce žádat nebudu, bral bych to jako osobní selhání. Jinak Golzarad je nádherné město a Šestivěži... prostě úchvatné. Jsem zase jednou sám na sebe pyšný. Usadil jsem se a velice mi to vyhovuje. Možná už se do družiny nevrátím. Tedy kdyby nebylo těch dluhů, co mě strápí dnem i nocí. Nebýt těch dluhů, mohli bychom se přestěhovat do Nurnu a začít nový život. Život obyčejných měšťanů, lidí slušných a dělných. Mohl bych pracovat v knihovně nebo se někomu starat o účty. Možná nějaké instituci. Přepisovat běžné manuskripty, nikolito spisky pologramotných dělníků pera. Praxi mám, kdysi jsem přeci pracoval na poště. Mám tedy vzdělání a

hlavně tu praxi. Dělal jsem asistenta universitnímu profesorovi. To je holý fakt. V detailech není nutné se významněji vrtat. Jenomže olbřímí dluh Otakáro Vestovi stal se středobodem mého žití, snovačem osudu a předurčení, zlým tím středobodem byl jsem nucen se řídit, nechat jím vést své kroky k vybájenému vykoupení.

Starostou obce na jaře roku 1090 stal se Jorchen Kierke, jediný zájemce o tento veledůležitý post, ovlivňující nepřímo životy jiných. Stala se z toho v Liscannoru taková podivná tradice, mít jediného uchazeče, který nemusí slibovat zářné zítřky, protože prostě není nikdo jiný, kdo by byl oprávněn a zároveň té vůle vést Liscannor ku prospěchu. Chápu to jako hlubokou krizi autorit, šílenou krizi skutečných autorit sloužit lidem a vést lidi ke světlým zítřkům, udávat směr. Otakáro Vesta krátce před volbou oznámil, že jeho dráha mezi Nurnskými skončila a naznačil, že se usadí v Nurnu a bude se věnovat sám sobě a svým obchodním vizím. Nebo že se dokonce po letech odloučení navrátí do své domoviny, domoviny, skýtající mu větší možnosti rozletu. I to chápu jako symbol, doklad nedobrého stavu věcí veřejných. Tedy nedobrého stavu věcí gwendarronských. Kvalita správy státu a jeho vnitřní síly se odráží právě v těchto detailech. Lidé zvenčí buďto přicházejí nebo odcházejí. Jako vlny moře tažené silami Múra a Davýra, věčných poutníků noční oblohy. Otakáro Vesta odchází a s ním mnohé. Mnohé jistoty a stability, jež se nenadále hroutí v mořských pěnách ševelícího příboje času. Starostou obce stal se o patnáctém jarnu 1090 Jorchen Kierke, podivín uzavírající se za zdi svého statku s ženou a dítětem před obyvateli zvně. Muř, který si vystavěl hráz, jež ho má snad chránit proti nebezpečnostvím, která přinášíme my. My za ohradou. Proti panu Kierkemu bych nemohl vznést křivého obvinění. Vždy, když jsem jej za ta léta života zde náhodou potkal, choval se ke mně vstřícně a mile. Pokynul na pozdrav, já pozdrav opětoval. Byl jsem si ale vědom řečí, které se vedou mezi lidem, tedy řečí, že pan Kierke se

k elfům staví odlišně, než k příslušníkům jiných ras. Že elfů si váží až se zaslepeností přesahující skutečnou slepotu flašinetáře Ieronýma a na oplátku na druhou misku vah staví všechny ostatní. Ovšem kromě lidí. Mám své sousedy rád, i s jejich chybami a nedostatky. Sám jsem chyb a nedostatků nasycen. Proto jsem byl před panem Kierkem na pozoru, ale na druhou stranu chápal jsem jako zásadní, že byl vůbec někdo zvolen. Nezvolení předáka obce znamenalo by okamžitý pád místa, kde žiji, ač to tak možná někdy nepůsobí, velice rád. Když o tom tak přemýšlím, vděčnost, že jsem byl místní komunitou přijat, je jednou z mála věcí, jež mě vlastně drží při životě. A teď je to samosebou i Sylvana Linfalasová. Dnes mohu říkat pyšně: Wredová.

Audience u královny Erenny

Ani nevím, kdo to byl, kdo mi na konci jarnu přinesl tu zvěst, že barbar Nif, jemuž se po právu přezdívá Bouřlivák, obdržel oficiální pozvání opatřené královskou pečeti, pozvání k audienci u královny Erenny. Nejspíš šlo o nějakého zástivce, který žádné pozvání neobdržel. Sám zastávám názor, že někdy je lepší neobdržet než obdržet, zvláště když nemáte ani zbla tušení, co po vás panská honorace bude chtít. Nif ale pozvání dostal a vypravil se do Nurnu za Vestou, který jej prý snad obdržel také. Potom jsem celou záležitost s audiencí u dvora vytěsnil z hlavy, neboť mě navštívil trpaslík Grub s prosíkem a všelkou sklenici slizu. A bylo nutno vytěsnit audienci z hlavy, abych se plně mohl soustředit na tu podivnou záležitost, skrze níž mě trpaslík navštívil. Tu sklenici slizu koupil v poslední dražbě a v krámku Marbuse Zlatého mu pravili cosi o animalích a protoplasmě, což střelmistr bvůbec nepobral. Měl od Marbuse našťestí takový úsečný popisný papírek, z něj jsem usoudil, co a jak a o co tomu chlapíkovi vlastně kráčí. Stručně a jasně ohlížel se po nějakém důvěryhodném kouzelníkovi, který jej nepodvede a s užitím toho protoplasmatického sajrajtu splácá mu

animalio a vnukne tomu tvor, že stvořitelem je Grub. Inu, proč ne. Nabídl mi za to nějaký lektvar, penězi na umoření Vestova dluhu, bohům žel, nedisponoval. Napadlo mě však něco jiného, co od něj chci. Požádal jsem o upřímnou pravdu. Tedy, abych byl konkrétní, o sdělení čisté pravdy o okolnostech popravu Kormanana Zlotého. Věděl jsem, že kolem jeho smrti se dělo něco nekalého, ale co jsem se dozvěděl, mě šokovalo. Je pravda, že se Grubovi do upřímnosti vůbec nechtělo, ale touha po vlastním animaliu byla silnější. Teď už tedy vím, že Korman Zlotě byl popraven na zakázku, Grub se stal ochotným nájemným vrahem, nabídku, jež mu byla zčistajasna učiněna, bez skrupulí přijal. Za špinavou práci si nechal vyplatit deset tisíc zlatých. A ten, kdo si Zlotého vraždu objednal, nebyl nikdo jiný než Otakáro Vesta, jenž ještě na Grubovi vymánil slib mlčenlivosti. Předmětné zjištění je pro mne velice zásadní. Dnes už vím, že trpaslík Grub je za peníze hotoven učinit cokoli, třeba i vraždit. Slib mlčení je ochoten porušit za sklenici slizu, respektive za sebemenší osobní výhodu. Také vím, že Otakáro Vesta má dlouhé prsty, které jsou prolezlé všude. Uplácí si osobní poskoky, aby za něj činili špinavou práci. Je to zjevně jeho způsob ovlivňování svého okolí. Víím to, sám jsem se stal jeho dlužníkem. A právě v této chvíli jsem se zařekl, že se musím vynasnažit co nejdříve splatit svůj dluh, dříve, než mne navštíví, pověří mě někomu zavraždit a zaváže mne slibem mlčenlivosti. Jsem najednou rád, že už není starostou a pokud se o kandidaturu v budoucnu pokusí, nebudu ho volit. Jsem rád, že pověsil řemeslo dobrodruha na hřebík a že nebude svými penězi ovlivňovat činy Nurnské družiny. Pokud zmizí do Bořimska, jediň dobře. Na jeho svědomí ulpěla skvrna, kterou, dle mého názoru, již nelze žádným způsobem vyčistit. Byl jsem z té Grubovy informace natolik roztržitý, že jsem z láhve protoplasmy vzkřísil cosi, co připomínalo kočku s velice krátkýma nohama a krysím ocasem. Fúj. Omluvil jsem se Grubovi, že jeho čin zřejmě pohněval vyšší sféry, jež jej takto potrestaly. Ten krysí ocas je příznačný, stane se Grubovi

mementem, že úplatky se prostě neberou.

Ve vsi jsem se dozvěděl, že hrobník požádal nového starostu Kierkeho, aby jej úředně s jeho milou oddal. Starosta ale odmítl s tím, že nečistý svazek zformalizovat nehodlá a že žijí v hříchu. Je to pravda, všichni to vědí. Hrobník Haardun žije na hromádce se svou sestrou. O tom, že udržují incestní vztah, jsem netušil. Teď je však zřejmé, že spolu sdílejí lože, a starostovo zásadní odmítnutí zlegalizovat takový ostudný vztah zdá se mi logické a správné.

Teprve prvního deštna se ve vsi ukázal Vesta a dal na vědomí, že by se v hospodě U hrocha chtěl svěřit se zážitky z audience u dvora. Nif se prý nedostavil, poněvadž se později pod tíhou dojmů v nurnské hospodě U klobouku zpil jako kára a následně se ztratil. To se ví, že při první příležitosti jsem Vestovi naznačil, že vím, jak to bylo s Kormanem a potom se bavil, když hobit škrtil trpaslíka pod Janternem. Jsou to oba holomci, že to svět neviděl. Ať na oba nahlížím z jakékoli strany, vidím jen zoufalé otroky mamonu. a osoby schopné v podstatě všeho. Ale teď k té audienci.

Vesta s Nifem byli tedy oficiálně pozvaní na audienci ke královně Erenně. Jak si to zasloužili, to nevím - je možné že za výběrem stál nějaký Vestův úplatek či všimně na správných místech. A Její Veličenstvo nechodilo dlouho kolem horké kaše a požádalo ty dva o jistou službu. Královna moc dobře věděla, že se jedná o Nurnské, členy Nurnské družiny, a oplývala prý i nějakým povědomím konkrétních činů. Pochopil jsem, že vesměs se odkázala na Zlotého popravu a nějaká další násilná úmrtí. Tedy veskrze pozitivní věci, vzbuzující ve mě dojem, že požadovaná služba bude ve všech ohledech velice špinavého charakteru. Královna prostě pravila, že o Nurnské družině ví své a vybrala si ji pro svůj záměr, tedy pro uskutečnění oně jistě služby. Druzí seznali, že starý královský pár má tři potomky. O korunním princ

Tejdrikovi i jeho mladší sestře Amaree vím, to ví každý a učí se o tom ve škole. Že mají král Litnhold s královnou Erennou ještě třetího potomka, jsem však dosud neměl tušení. Nejmladšímu dítěti je třidvacet let a jmenuje se Torgan. Princ Torgan se tedy jmenuje po svém dědu, králi Torganovi Gwendarronském. Erenna Nifa s Otakárem stroze seznámila, že v království Nabatelském, nalézajícím se na severovýchodě Gwendarronu, se nachází stříbro. Mínila to tak, že onen malý pruh země oplývá bohatými stříbrnými doly. Došlo mi, že královna si na nerostné bohatství činí nějakým způsobem zásluku a Vesta brzy vysvětlil, co má Její Veličenstvo konkrétně za lubem. V tom Nabatelu se totiž prý udržují starosvětské tradice, což jsem si vyložil jako královna považuje rozhodnutí a kroky tamní vlády za předvídatelné a tedy i politickými popichy směrovatelné. Směrovatelné správným směrem, na jehož konci není nic jiného, než transfer stříbra z nabatelských dolů do královské pokladnice gwendarronské. Jak jinak si to celé vysvětlit, že? V Nabatelu prý panuje staromilský král Valerián Nabatelský, a ten Valerián se rozhodl předat vládu své dceři, princezně. A aby bylo možné předat korunu, bylo nutné nejprve dceři opatřit ženicha. Na ten úkor král Valerián dal ve známost, že o radostinách bude v nabatelském Elabu uspořádán turnaj zájemců o nabatelský trůn, respektive turnaj pozvaných nápadníků a jejich družin. A teď mui to najednou došlo. Královna Erenna se rozhodla naplnit gwendarronskou pokladnici stříbrem z nabatelských dolů skrze svého nejmladšího potomka Torgana. Přihlásila jej na turnaj a vědoma si toho, že nepůjde o turnaj příliš čistý, rozhodla se najmout zabijáky za peníze schopné všeho. Turnaj sám o sobě vlastně čistý být může, ale prostředky, které skrze Torgana a Nurnskou družinu zamýšlí k dosažení úspěchu použít, jistě nikoli. To mi nikdo nevymluví. Samozřejmě, že královna se svěřila, že chce dostat touze svého syna ruku krásné nabatelské princezny získat, ale nikdo mi nevymluví, že stříbro je stříbro a trůn je trůn. Nemohl jsem se zbavit myšlenky, že to

starý nemocný král Linthold ze smrtelného lože ponouká svou ženu, královnou Erennu, aby spolu učinili na sklonku života poslední majstrštyk. Totiž anexi Nabatelského království. Pohledem do mapy, Nabatel je proti Gwendarronu skutečně taková malá žlutá hruška pod horami. Sladká máslovka, kterou rozdupou okovaná bagančata GKA.

Když Vesta popisoval zážitky z podivné audience, zamrkl na mě takový všetečný kudůk a řekl, že mě zná. Že jsem prý známá veličina, Jonas z Marrburku. Přitom tak přídrzle zamrkl očima. Nevím, co se snaží naznačit. Říkají mu Fenx Worna a pochází prý z Šedova. Teď se nějakým způsobem nalepil na Nurnskou družinu a přistěhoval se do vsi. Bydlí v hospodě. Prý veličina! Prý Jonas z Marrburku! Myslím si, že se snažil naznačit mé napojení na mistra Revenana. Jak se ale k takové informaci dostal? A proč se mi ji snažil předhodit? Fenxe Wornu jsem zařadil mezi nebezpečné nepřátele. Bohové vědí, jaký je skutečný smysl jeho přítomnosti zde. Tuším, že je to najatý agent-provokatér, osoba ve strukturách k definitivnímu rozbití reziduí zbylých po Revenanově magickém sklepním učení. Tedy agent Kosy.

Otakáro zopakoval, že služba, kterou Její Veličenstvo po Nurnských požaduje, je, řečeno v kostce, doprovodit prince na turnaj a zařídít, aby v soutěži o ruku nabatelské princezny zvítězil. Princův život má být chráněn i při cestě tam a z důvodu nutnosti zvítězit mají být dodržena veškerá nařízení a pravidla stanovená pořadatelem. Královna Erenna odkázala Nurnskému, aby navštívili nabatelského zmocněnce sídlícího v Nurnu a vybavila Nurnské osobním dopisem s pečeti. Zastupující nabatelského království se jmenuje pan Tederich Barn a provozuje zlatnictví někde na Halwistově náměstí, to jest ve Starém městě na dohled hradu. Královna prý sdělila, že je to služba čestná. Nepochopil jsem pouze, zda měla na mysli čestnou službu pana Barna, zastupovat Nabatel v hlavním městě Gwendarronu, nebo službu, kterou

učiníme pro gwendarronského zájemce o ruku spanilé princezny nabatelské. O té službě, respektive její čestnosti, má totiž zásadní pochyby. Špinavá služba totiž dost dobře nemůže být čestná, alespoň při úvaze předmětných reálií. To se tak nějak vylučuje. Jde totiž především o to stříbro z dolů, že?

A Vesta vyňal ze záhadří dopis, jiný dopis, než ten Erennin pro pana Barna. Tento dopis také obdrželi na audienci a bylo to oficiální pozvání. Vesta jej přečetl a z textu vyplynulo, že se jedná o oficiální pozvánku na turnaj čtyř princů okolních zemí. Nějak mě napadlo, že Nabatel se obává anexe a předmětná pozvánka je vlastně závazek neútočení. Každý ze čtyř nápadníků musí si s sebou přivést doprovod, osobní družinu čítající právě sedm hlav. Z listu vyplynulo, že vítěz získá ruku princezny a příslib získání trůnu. Bude tedy žít v Nabatelu po boku princezny, dokud starý pán nezemře. Vesta nakonec pravil, že to je všechno, co chtěl říci, aby to někde nezapadlo, apoložil všechny písemnosti na stůl. Řekl, že Nif se pod tíhou pochybností po audienci ožral jako zvíře a i on sám že je zaplaven pochybnostmi. Celou tu královninu žádost, respektive úlohu, již mají Nurnští sehrát, považuje za krajně podezřelou a že se rozhodl, že takového riskantního podnikzu se určitě nezúčastní. Naopak - zmizí na čas co nejdál to půjde. Odpluje do Bořimska za rodinou a tam počká, až se věci vyvrbí a možná i uklidní. Pochopil jsem, že účast čtyř urozených synů okolních království na podniku podmíněném přítomností doprovodných band hrdlořezů může dost dobře skončit krveprolitím a potažmo tedy válkou. Myslím si, že Vesta se nejvíce obává té války. A abych řekl pravdu, já také. Válku si nepřeji a stát se příčinou jejího vypuknutí, to bych si věru nepřál. Na druhou stranu ale byl tu ten dluh, který jsem potřeboval co nejrychleji splatit a vyvázat se z osidel jisté osoby s dlouhými, předlouhými prsty. Ano, osoby jménem Otakáro Vesta.

My zbylí jsme se zatím dohodli, že

nazítří dopoledne zamíříme za tím panem Barnem na Halwistovo náměstí, zjistit nějaké další reálie.

Pravidla

Sychravo a mlha, halící po ránu liscannorské údolí do čehosi nepřijemného, připomínajícího rubáš nebožtíka, mlhavo a sychravo držící se liscannořanů, mířících koňmo k městu, jako flusanec na klopě, bylo předzvěstí nehezkých věcí příštích. Jakoby i počasí dobře vědělo, že služba, o nichž byli Nurnští královnou požádání, je charakteru veskrze nečistého. Teprve po průjezdu nurnskými branami kolem půl jedenácté se mlha trochu zvedla a poskytla výhled na šedou deku roztaženou na nízkém nebi. Kumpanie si to šinula volným krokem Lipovou alejí, když tu proti nám člově a radostný výkřik, v němž jsem rozpoznal svoje jméno. Představil se jako Jilián Chrpa, ale já už vím, že je to Grim Vepřek, ten po všech koutech vykutálený zlosyn, který se nalepil na Nurnskou družinu a tyl z ní. Ten, se kterým jsem se během výpravy do Skormatu přátelil, abych potom seznal, jak mého přátelství zneužíval. Grim Vepřek, který zneužíval dobroty všech a potom, když mu nateklo do škorň, se uklidil. A teď, najednou zase bodrý a veselý, zvoucí se Julián Chrpa házel svatou Maurou tam a ještěž svatějším Dalešem sem a ten nejsvatější ze všech svatých, Grim Vepřek alias Julián Chrpa, zase ucítil pach zlatky a chopil se neomylně příležitosti. A nikdo neřekl ani popel, poněvadž nás nebylo mnoho - mělo nás být pouze sedm, ale Vesta mínil uprchnout do zámoří, Nif se ožral a ztratil a Ieronýmus se také stihl nad ránem vyjádřit, že mu tahle tak zvaná služba koruně smrdí a že nechce, když vylezl z louže jedné, šlápnout hnedle do druhé, ještě smrdutější. Už takhle jsme tedy byli početně nedostateční.

Jediné klenotnictví na Halwistové náměstí má nad vchodem napsáno Nargentum. To muselo být ono, kus nabatelské půdy vprostřed Gwendarronu. Vpadli jsme dovnitř

a vysypali, o co nám kráčí. Potom nás nějaký posluha, takový vyzábělý chlapec, odvedl dozadu do skladiště krámu a potom chodbou až k vyslancově kanceláři. Jednalo se o malou zaprášenou cimru plnou účetních manuskriptů. Za stolem dřepěl pan Tederich Barn a byl to kudůk. Další nechvalné znamení. Ten muž se tvářil stejně prohaně jako šedovský agent-provokatér Worna. Nackali jsme se do cimry tak tak, sotva šlo zabouchnout dveře, a ukázali panu Barnovi královnin dopis s pečeti. Agent-provokatér se rovnou a přímo zeptal, jak dlouho že se těží v tom Nabatelu to stříbro. Že by byl Worna agentem nastrčeným přímo od královnou? I to je dost dobře možné. Agent, který má za úkol sledovat, zda špinavou službu provádíme dostatečně špinavě.

Pokud jsme snad očekávali, že pan nabatelský zastupující, ctihodný klenotních Tederich Barn, něco osvětlí, šeredně jsme se mýlili. Začal cosi nesouvisle koktat, ale velice záhy se zamotal. Pravil, že turnaj žádná pravidla nemá, že se bude bojovat všemi prostředky. Odvážil jsem se pana Barny optat, co konkrétně má těmi všemi oprostředky na mysli. Odvětil, že všemi protředky má na mysli v podstatě úplně všechny. Na dotaz ohledně bližšího opisu výrazu „v podstatě“ už neodpověděl. Namísto toho hrábl do zásuvky, podal nám pár papírů a pravil, že všechno potřebné je napsané uvnitř. Potom nás z kanceláře vypoklonkoval.

Takže teď dřepíme na Halwistové náměstí a Chrpa, kterého je najednou všude plno, čte nahlas Barnův manuskript, jakoby se snad jednalo o dvorní provolání k nurnskému měšťanstvu. Takže všichni, včetně náhodných kolemjdoucích, už vědí, že turnaj se uskuteční prvního poradostinového dne, tedy ihned po svátku Radostin, v jisté budově nedaleko Elabu. Elab je město v království Nabatelském, pravděpodobně město korunní. Všichni tedy vědí, že turnaje se zúčastní čtyři nápadníci, z nichž každý si do budovy přivede sedm pomocníků, sedm druhů. Ti druhové v budově podstoupí turnaj. Podstoupí jej nazí,

respektive nazí do něj vstoupí. Budou jim prostě odebrány veškeré věci a dostanou vyměřenou částku na nákup věcí nových. Věcí dkle seznamu, jež budou za tím účelem prodávány v budově. Hadry, zbraně, vybavení. To je druhé pravidlo, které je třeba dodržet. Pravidlo první je pravidlo sedmi, respektive sedmi plus nápadník, zájemce o stříbro z dolů. Pravidlo třetí je pravidlo o odevzdání věcí před vstupem do budovy a nákupu nových za pevně vymezenou částku na dedikovaném tržišti. Následuje pravidlo čtvrté, pravidlo tří dveří. Toto pravidlo vůbec nechápu, trochu zasmleženě hovoří o tom, že troje dveře spojující patra budovy musí zůstat otevřené. No dobrá, to se asi uvidí, až budeme moci popatřit na tajemnou budovu zevnitř. Potom už je opravdové poslední, pravidlo, že dovoleno je vše. A je to tady, jedná se o špinavou službu, poteče krev! Bude válka! A Vesta uprchl, protože to dobře ví!

V Barnových písemnostech se uvádělo, že dostavit do Elabu se všechny skupiny musí nejpozději do pětadvacátých předradostin. To může znamenat, že šest dní budeme polonazí běhat po nějakém odloučeném tržišti a shánět se po nových věcech. Co je však nejzajímavější, to je popis turnajové budovy samotné. Jedná se o jakýsi obrovitý válec vystavěný výhradně pro účely tohoto turnaje. Tedy král Valerián toužící provdat svoji dceru nechal za tímto účelem postavit budovu tvaru válce a evidentně několika pater. Soudě tedy z platného pravidla tří dveří budovu přinejmenším čtyřpodlažní. Tedy vysoká věž tvaru válce. A možná taky pěkně tlustá. Podle toho, co tady ti nabatelští píší, má sto sáhů v průměru. Nabyt jsem dojmu, že král Valerián musí bát šílený. Z listu se nedalo odvodit, jakou událostí vlatně turnaj skončí. Nabyt jsem tedy neblahého doju, že končí, až budou ostatní protivníci mrtví. Fuj, fuj, fuj!

Barnův manuskript se zmiňoval, že král Valerián je starý muž, což jsem zhodnotil jako velice pravděpodobné, sám bych řekl

starý senilní muž trpící stihomamem. Před rokem mu prý zemřel jediný syn, následník trůnu. A je to tady! Starý král se podle Barny obává občanské války a sousedního Hamilkaru. Proto chce nechat vzájemně pobít urozené členy sousedních královských rodin, aby do krvavé války, jejíž vzplanutí předem očekává, bylo zavlečeno co nejrozsáhlejší území. Gwendarron se tedy toho má stát součástí, Vesta měl pravdu! List zmiňoval, že králi Valeriánovi před čtyřiceti lety zemřel otec a po jeho smrti vypukla občanská válka. Nebylo mi vůbec jasné, proč tato poznámka na okraj byla vůbec do listu pisatelem vetknuta. Zřejmě měla nějakou svoji důležitost, nesla sdělení jež zůstalo nepochopeno. S chladnou hlavou, což na Halwistově náměstí nebylo možné, soudím, že pisatel se snažil sdělit, že král Valerián je starý a brzy umře. A varoval před opakováním nabatelské historie, kdy po smrti krále zachvacuje prosté obyvatelstvo bouře nevole, rychle přecházející v rabování, znásilňování a vraždění. Tedy v občanskou válku. Král Valerián se zřejmě nachází v posledním tažení, jinak by na uspořádání turnaje tolik netlačil.

Zenon

Do okamžiku, než se v hostinci U hrocha zjevil zrzavý podivín jménem Largan Zamil, se zdálo, že špinavou práci si Nurnští špinit ruce nebudou. Ale potom se tehle chlapík zčistajasna vynořil a pravil, že jest pobočníkem prince Torgana, vévody isleverského. A že princ vévoda jej jakožto pobočníka pověřil, aby Nurnské sezval do podniku jménem Zenon, kde celou záležitost míní, takřkajíc, probrat. Pravil, že navečer za tři dny se tedy před Zenonem máme představit jako Nurnská družina a že nás vpustí dál. Když Largan Zamil odjížděl, vyštkl ještě něco o tom, že ten podnik, ten Zenon, se nachází pod palácovými hradbami přímo na Halwistově náměstí. Nedávno jsem na tom náměstí byl a žádná krémy s podivným jménem Zenon jsem si nevšiml.

Ani do osmnáctého se Nif v Liscannoru neukázal a začaly panovat obavy, že je mrtvý. Otakáro Vesta už definitivně uprchl do Bořimska a Ieronýmus, jenž nahlíží do budoucnosti, rezolutně a definitivně svoji přítomnost na sebevražedném vyletě odmítl. To se dalo považovat za varovné znamení značné váhy, podpořené navíc znameními předešlými. Výprava do válce prostě nemohla dopadnout dobře, ale já jsem se rozhodl, že splatit dluh vůči Bořimci je prioritní záležitost, která, chci-li si zachovat ruce a svědomí čisté, nesnese odkladu.

V Liscannoru jsme se dohodli, že jelikož věc hodně zasmrádá, bude třeba zjistit, kdo by měl zájem se předmětné podezřelé práce zúčastnit a z těchto osob vyvolit vůdce. Aby s nějakými Barny a podobnými existencemi neuzavírali dohody všichni, ale aby družina vystupovala jako jeden muž. Nakonec se volilo mezi pěti muži, z nich jsem znal jenom Gruba a Chrupu a oba dva, co se týče praktikovaného žebříčku hodnot, nestáli za nic. Půlbarbara Darghaze jsem neznal vůbec a o Fenxi Wornovi jsem byl přesvědčen, že je to šedovský vykradač chrámových kasiček a najatý agent-provokatér, rozpoutavač občanských válek. Toto kudůčí individuuum bych s klidným svědomím označil za záluďného chlívá, kterého bych se nejraději v tichosti a definitivně zbavil. U téhle osoby bych byl ochoten dopustit se i úkladné vaporisace. Ve volbě byl za vůdce zvolen trpaslík Grub. Muž na špinavou práci jako dělaný. Ale teď už k Zenonu.

Zenon. Už zvenčí je jasné, že to není žádná kréma. Slušně řečeno, jedná se o podnik. Neslušně řečeno - nemám sporu o tom, že se jedná o nevěstinec, a to ještě nevěstinec ne ledajaký. Do Zenonu má přístup vybrané bohaté měšťanstvo a šlechta, evidentně je vyhlášen mezi mladými, ale ještě jen těmi se zálibou v jistých choutkách. Jsem přesvědčený, že sem chodí mužopiši a ten Torgan je jedním z takových Nad černými

dvěmi do podniku Zenon, což je vyvedeno tlustými černými písmeny do omítky, stojí dva krollové. Olbřímí mužopiši. Stráží, aby dovnitř neproklouzl nikdo, kdo tam nepatří. Sledovali nás, jak jsme se se blížili, a čím jsme byli blíž, tím rozezleněji se šklebili. Muselo jim být jasné, že mužopiši nejsme, že jsme lidé špinavé práce, ale tohle tedy nikdy. Potom Grub vyštkl, že jsme Nurnská družina a že máme uvnitř schlůzku. Kupodivu mu nerozloukli obličej, kupodivu věděli. Kumpanie se ujal muž v černém, muž v kůži. Mužopich jako z lékařského almanachu o pohlavních deviacích. Odvedl nás po černém komerci do tmavého sálu, jehož stěny i strop byly černé. V černé omítce se bělaly vrypy, umělecké fresky, výjevy bojujících mužů. Muž přelétl obdivným pohledem statného Darghaze v medvědí kůži. Hubného krokodýla si ani nevšiml. To jsem asi zapomněl sdělit. Darghaz s Chrupou se rozhodli ozvláštňit procesí do Nurnu tím, že se převlékli do maškarních kostýmů. Zavalitý Darghaz zosobňuje medvěda a ten Vepřek, který si říká Julián Chrupa, má na sobě kusy krokodýla včetně čelistí. Ten krokodýl byl podle všeho chlupatý, nebo ty chlupy pocházejí ze zcela jiného zvířete a byly dolepeny. Do podniku Zenon tihle dva docela pasují. Pasuji sem vlastně i já, poněvadž jsem také oděný do černé hladké kůže. Zálibu v černé však zažehl u mne mistr Revenan, nikoli fakt, že bych snad byl deviant. Takže tedy Zenon a hlavní sál s huňatými černými koberci. U jedné stěny řada kójí s černými plentami. Prý salónky. Jeden salónek jest prý vyhrazen pro nás a našeho přítele. Slovo přítel vyřkl ten mu takovým způsobem, že jsem se málem pozvracel. Salónek, respektive oddělená kóje z černého dřeva, je vybavena stolem a devíti křesly. Samosebou černými. Jedno křeslo je vyzdobeno korunkou, tam sedal nemáme, to je křeslo pro přítele. Muž odešel a přišel čísonoš. Pochopitelně v černé kůži. Nabídl salidské rudé. No proč ne, když platí přítel. Než čísonoš přinesl poháry z lakovaného černého kovu, dostavil se přítel, vlastně dva. Largan Zamil a on, Torgan. Je mi

jasné, že tomuhle panáčkoví o žádnou ruku princezny nejde. Co by s ní taky dělal, že?

Vévoda princ podal všem ruku, vlhkou chciplou rybu a posadil se. Čísonoš se zeptal, jestli může začít, a on přikývl. Od té doby po celou dobu večere, která trvala bratru hodinu čistého času, nepromluvil. Pojídali jsme věci, které jsem nikdy v puse neměl a u některých jsem dlouze váhal, jestli je v puse mít chci. Třeba ten mořský jazyk, co není jazyk z ničeho, ale je to ryba prý, co vypadá jako takový placatý kus masa pokrytý žlutým ztuhlým čímsi. Nebo zákusek z nějaké pěny, růžový šlem nabublaného ničeho, co se v ústech tváří jako by vám do nich zblůzka naflusali ti krollové střežící dveře podniku Zenon. A teprve poté, co všichni v ústech vaporisovali růžovou pěnu, zeptal se vévoda princ Torgan, zda bychom mohli přejít k věci. Naštěstí měl na mysli úpobavit se o té nabatelské záležitosti - chvilku mnou cuákly obavy, co že má tou věcí tady v kóji za plentou Zenonu pod černými stropními freskami s výjevy svalnatých zápolících mužů na mysli. Měl na mysli to, co měla na mysli i jeho matka. Ta mu o nás něco řekla a proto se s námi zde ve slém oblíbeném podniku, kde trávívá většinu svého volného času, setkal. Princ se otázal, jestli tedy máme zájem a že potřebuje lidi, kteří se dokáží přizpůsobit jakékoli situaci. Bylo mi to jasné, bude se vraždit, a to dost možná zcela nezakrytě. Tahle nóbl honorace mě vždycky fascinuje tím, jak to nedokáže slevnit přímo a tančí na vzletných košatých slovech jako kolem horké kaše. Vzalo mi to celě dar řeči a nebyť Gruba, kterého vábil pach peněz, neujal by se vyjednávání snad nikdo. Ale Grub to zvládl výtečně, takže teď víme, že mezi těmi čtyřmi šlechtici, jejichž družiny si budou ve válci navzájem podřezávat krky, je i nějaký gorganský princ Halk, což je syn královny Arnúthien, která snad je nemanželskou dcerou jistého Halka, co kdysi před desetiletími patřil k Nurnské družině. Alúespoň tak to někdo říkal, jestli jsem to tedy vůbec pochopil dobře. Každopádně ten princ Halk je nejenže náš

nepřítel, ale zároveň i náš přítel, poněvadž je přítelem a teď zároveň nepřitelem našeho prince Torgana, vévody isleverského. A Torgan řekl, že toho Halka bychom během turnaje neměli zabít, ale nějak to zařídit, aby prohrál a přežil. Což je tedy úkol velice těžký, zvláště pokud by Torganův přítel Halk šel po Torganovi zavile a mínil mu zakroutit krkem, přítel nepřítel. To by bylo zlé. Přeci jenom tady jde o hodně, jde tady příjem z bohatých stříbrodrolů. Princ vévoda se nechal slyšet, že s tím Halkem jsou domluveni se cestou na gwendarronsko-gorganské hranici setkat a nějakým způsobem si věci ohledně ruky té princezny, o níž tu vlastně vůbec nejde, předem vyjasnit. Což značí problém pro doprovod, tedy pro nás, poněvadž kdyby se ti dva nedokázali dohodnout, mohlo by dojít na hranicích k jakémusi krvavému předturnaji a mohlo by se stát, že výpravy se do elabu dostaví nekompletní, tedy z důvodu striktních pravidel nepřipustitelné, nebo hůře, jedna výprava by se nedostavila vůbec. Obě varianty by ale musely znamenat zrušení turnaje, následný skon krále a dle zakořeněných starosvětských tradic, jež se v Nabatelu udržují, pochopitelně občanskou válku. Nemohu to prostě vidět jinak a myslím si, že vizionář Ieronýmus by moji vizi jedině potvrdil.

Grub pravil, že pokud se objeví Nif, tak nám do sestavy sedmi chybí jeden člověk a zda by tedy princ nemohl někoho doporučit sám. Podle všeho by se nejlépe hodil nějaký léčitel, poněvadž druid Babačan Borůvka se poté, co jej chtěl kdosi upálit a usiloval mu o život, si nekde v přírodě léčí pocuchané nervy. Princ pravil, že léčitel je nezbytná a veledůležitá osoba a pravil, že se zeptá matky, aby nějakého doporučila a přesvědčila k cestě, ale že to nebude žádná potíž. Potom se dohodly peníze a musím uznat, že mi málem vypadly oči z důlků. Pokud tukle taškařici s válcem přežiju, dostanu se z Vestových věřitelských pačmáků s přehledem. To je postaveno na jisto.

Cesta po venkově

Princ Torgan zvolil cestu po venkově, asi kvůli utajení nebo chtěl minimalizovat riziko, že k něčemu dojde, ale vyrazilo se až o pátých předradostinách. Do té doby jsme se všichni vrátili k běžnému životu zpestřenému přípravami a hospodskými dohady, jaké to v tom válci bude. A také jaké to bude v předválcí, až nás tam vpusť nahle s dvěma tisíci nabatelských zlatých v pytlí, abychom si nakoupili na nějakém uzavřeném trhu. A hádali jsme se, co by se stalo, kdyby ten král Valerián umřel dřív, než turnaj začne. To bychom vpadli přímo do nabatelské občanské války. Kdyby zemřel v době mezi válcem a předválcí, octli bychom se v centu občanské války úplně nazí.

A do té doby, do doby odjezdu, se nestalo mnohé, snad jenom že Vepřek nějak dokázal umluvit starostu a stal se občanem Liscannoru. A ten Chrupa Vepřek Julián Grim si navíc koupil dům po Zifnabovi, protože se mu prý líbí. Je to ten nevkusný domek plný samorostů a dřevěných helenů na plaňkách plotu. Chrupa tedy ukázal další své osoby, tedy vztah k umění a krásnu. Jeho představa krásy je obudný kýč definovaný nevkusnými dřevěnými ozdobami plnými vypláňaných detailů. No, přiznám se, že překvapen tedy nejsem. No a na důkaz toho, že je liscannořanem a tedy má kde na čas zapustit kořeny, nechal hostinského upéci prase a uspořádal hostinu. To prase mu lakotný krčmář Luncius patřičně naučtoval. Měl jsem dojem, že se jedná o nejdražší vepřové, jaké jsem měl tu čest kdy pozřít, za takové ceny by se nemusel stydět ani drahotou vyhlášený tmarstský podnik U rudy. Bylo mi Chrupy upřímně trochu líto, připomněl mi pohádku o chudákovi, který do ještě větší bídy přišel. Sklapla mu čelist tak moc, že se dočista zapomněl zapřísahat Dalešem a Maurou, těmy smyšlenými svfatými, jejichž pochybnými amulety doslova zamořil okolí. Ale teď už k cestě za špinavou prací, za tím průserem, k němuž jsme se uvázali.

K setkání u městských bran dostavili jsme se v tradičním průvodu s maskami, tedy medvědem a krokodýlem ve svých řadách. A setkání s pricem vydalo jasné poselství. Původní domněnka, že alespoň k Elabu budou prince doprovázet uniformovaní gardisté, vzala dočista za své. Princ se dostavil sám, respektive s nějakým krollem. Pokud tohle měl být léčitel, tak se v lidech hluboce mýlím. Šaman z nějakého horského kmene snad, ale léčitel? Také že to žádný léčitel nebyl, kroll vypadal na zabijáka. Pruinc vysvětlil, že tento kroll se jmenuje Gormal a je to prý nejstarší příslušník bělokabátníků, momentálně z důvodu utajení bez uniformy. Vůbec jsem neměl ponětí, že královská garda nabírá krolly, nota bene že by tam nějaký kroll mohl vydržet až tak dlouho, aby se stal jejím nejstarším příslušníkem. Když se vůdce Grub zeptal, že léčitel by se přeci jenom hodil víc, odvětil princ Torgan, že léčitel by byl dobrý, ale že fyzická síla je holt fyzická síla, a že když toto usoudila Její Veličenstvo matka, tak mu nezbylo, než to usoudit také. A že nejdůležitější je, že je hezké počasí, že se na cestu venkovem vyčasilo. Čímž vyšlo najevo, že schůzka s princem Halkem na hranicích je úplně jinde, než zněl předpoklad, tedy na hlavní obchodní cestě, ale na vzdálené hranici na východě. Což znamenalo brzy odbočit z hlavní cesty a motat se po venkově. A to nutně znamenalo také méně hospod, horší jídlo a především kvalitativně horší nabídku ubytovacích služeb. Výlohy na cestu se zase na druhou stranu rozhodl princ hradit ze své kapsy, respektive z královské pokladnice, když už jsme jednou víceméně královská družina.

Všechna ta jména nemá smysl zmiňovat, ale pokud je zřetězím, jistou výpovědní hodnotu jistě mají, aby si čtenář učinil představu, jaké žeto putování bylo. U býka ve volné krajině, dva pokoje. Městečko Dorman, rozcestí, hospoda Na rozcestí. Princ nabízí tykání, s díky odmítáme. Reka jménem Mumlava, ne, Mumlava to není. Jmenuje se Divoká. Vesnice Chmur, hostinec U staré

vrby, haše s bramborami. Přejíždíme Chmur, ale spíš Divokou. Chmur je vesnice a tou jsme už projeli. Rugornské skály nalevo i napravo. Průsmyk. Grub se nějak domluvil s princem, že uspořádají cvičný souboj. Nechápu, proč, ale princ je nadšen. Navrhuje Smrk. Smrk je lovecká fortifikace v lesích. Jedeme tam. Za Smrkem je cvičiště a za ním rybníček. Na hrádku velí nějaký Hostimil a pracuje tady taky nějaký pomatený pán, který si říká Přismyslech. Pochopil jsem, že návštěva Smrku není nahodilá, ale že ji princ plánoval předem. Ubytováváme se, já dostávám na pokoj svatého kecala Vepřeka Chrupu, na druhý den se vybraní chlapi pobijí s nejstarším krollím gardistou a princem. Takže si zlámeme kosti ještě dřív, než vůbec někam dojedeme. Skvělé. A nakonec, jen co jsme se rozdělili na cimry, princ pravil, že to nemá cenu oddalovat a že půjdeme rovnou na to. Jít rovnou na to, tím samozřejmě mínil souboj.

Takže se jde rovnou na to, cvičiště je takový malý pískem vysypaný plac za hradbou tvrze. Plac obehnaný prknem. Přismyslech přitáhl dřevěné meče a vykotal, jestli si dá někdo něco k pití. Ten pomatený muž totiž hrozně koktá a přes čelo se mu táhne hluboká jizva. Myslím si, že byl kdysi vážně zraněn a zranění zanechalo nevratné následky. Takže pijeme víno a odevzdaně zíráme, jak kroll Gormal rozbil dřevcem půlbarbovi Darghazovi lebku a poslal ho do bezvědomí. Potom se proti sobě postavili princ Torgan s Nifem Bouřlivákem a byl jsem veru rád, že v barbarovi zůstalo tolik soudnosti, aby princovi v bojovém soustředění nepřerazil páteř a včas dokázal vyslyšet jeho žádost o předčasné složení zbraní. I přesto z vévody isleverského crčela krev jako z vola, ale zdál se být spokojený. Svlékl se a odbelhal se k rybníčku si zaplavat. Gormal hlídal na břehu a sledoval, jestli Torganova hlava nezmizela pod hladinou. Nebylo by po tom souboji divu.

A ráno zase cesta dál, ale Přismyslech jede s námi a vleče s sebou smečku psů, takže je nás v pánově doprovodu

konečně sedm, jak stanoví striktní pravidla turnaje. A večer křížovka a potom Borohrad, vesnice s fortifikací, a noc v hostinci U vřetene. A další den Havlice a U sudu, pak U tří dubů a Drysty, nad nimiž se tyčí klášter. Jenomže lepší je to ve Skalici, poněvadž to je už spíš městečko, nad nímž se netyčí klášter, ale rovnou chrám, respektive chrám s hrádkem, aby toho nebylo málo. A v Kolčavce nocujeme, Kolčavka je slušná taverna, kde Přismyslech vytahuje nějaký papír, z nějž konečně vychází najevo, proč se mu říká Přismyslech a že Přismyslech vlastně není žádné jméno, respektive že Přismyslech vůbec neví, jak se jmenuje. Ten papír je totiž propouštěcí dokument z nějakého lazaretu z 8. sečna roku 1086, kde je uveden důvod propuštění: při smyslech. Takže taková je tedy družina prince Torgana, která jede zvítězit na nabatelský turnaj!

No a pak dál Bačkovice a hospoda U psa. Tam zas mají tvrz. A v těch Bačkovicích se zastavím a začnu psát poněkud šfřeji. Poněvadž v Bačkovicích se začalo něco dít.

Vojislava se vdává

Kumpanie se ubytovala v bačkovickém hostinci U psa, u psa tedy notně zblešeného, a vůdce ihned povolal družinictvo k sobě na cimru, kde přítomné seznámil se zjištěním, že hostinský se zbláznil. Nazítří prý krčmář vdává dceru a aniž by kohokoli z nás, cizáků, znal déle než co by se vešlo do krhavého oka zamžourání, na onu svatbu nás pozval a nabídl, že bychom mohli ctěné panně nevěstě učinit ozbrojený doprovod do vsi jejího milého. A za to nabídl jídla a pití co hrdlo ráčí a bydlení zdarma. Krajně podezřelá záležitost, jen co je pravda, ale ten náš princ, ten náš Torgan popletený, prý ani krčmáře skorem nenechal domluvit a nahlas usoudil, že by stál o to tu veselku vidět na vlastní oči. Takže žádný válec, žádná ruka princezny nabatelské, ale bujará veselice někde na drnohryzově. Rozproudila se vášnivá hádka, jestli princovu vůli vyslyšet či nikoli,

ale mírně začal převládat podivný názor, že když se pán baví, peníze tečou. Grub se alespoň uvolil přivést na pokoj hostinského, aby celou tu záležitost s veselkou a momentálním hnutím mysli ohledně přítomnosti Nurnských vysvětlil. A když se dostavil, v temné předtuše nekalých piklí naprosto brutálně a především magicky vlámal jsem se vesnickému lokálmajstrovi do lebeň, abych spatřil to, co za úkladné myšlenky za lebečními kostmi se mohlo ukrývat.

Neukrývalo se tam však nic. Ta jeho dcera si skutečně měla brát nějakého nápadníka a knajpár v dobré víře usoudil, že jsme bohatci z velkoměsta a tedy dáme svatebnímu průvodu glanc jakési poosvátnosti. No to se tedy šeredně zmýlil. Že je Torgan gwendarronský princ, o tom, zaplať bohové, neměl páru. Dcera toho naivního venkovana zovala se Vojislava a ta se měla stát chotí synka starosty z nedaleké vsi sloucí Předlice. A tam se měla svatba uskutečnit. Předlice se podle všeho nachází ve směru naší původní cesty, tedy cestou ke gorganské hranici asi patnáct mil daleko. Pouť to ale bude pomalá, neboť v kromě vozů s věnem a ožralými svatebčany bude průvod doplněn komedianty s medvědem a kapelou. I když dost možná, že medvěd s komedianty už vyrazili napřed - tyto drobné nuance mi v krčmářově přívalu slov poněkud zapadly. Hostinský pravil, že jsme proň znamením osudu. Přesto o drobný náznak pletich jsem v jeho hlavě škobrtl - ten hlupák byl přesvědčen, že jsme velice bohatí a že tedy mimo jiné v Předlicích utratíme spoustu peněz. Já, insolventní elf, kolem jehož hlavy se dluhy vznášejí jako mouchy, jsem se mimoděk usmál nad jeho naivitou. Jmenuje se Sabel Vedajn a ta jeho dcérenka tedy Vojislava Vedajnová, alespoň tedy do zítřka. Zítřka už se bude zovat Vojislavou Nabelovou, pokud tedy svatební procesí s Nurnskými včele, nepřivodí na sebe nějakou pohromu, jak už bývá zvykem, když jsou mravy rozvolněné a přesmíru se chlašče. Starosta Přelice si říká Karkus Nabel, ten jeho synek nevím. Grub

rozhodl, že tedy pojedeme a hostinský se usmíval jako pitomý sluneční kotouč.

Ráno se Přismyslech, který není elf, ale míšenec, tedy půlelf, rozhodl, že pokud kapela zahraje, on bude zpívat. A zpívat prý umí výtečně. Nějak si to s kapelou musel dohodnout předem, poněvadž nám při snídani představil muzikanty, především tedy muže s velikými bubnem a jakousi šumařku s guslemi. Brzy se ukázalo, že neforemný nástroj té hloupé ženy nejsou gusle, ne to měl nástroj příliš mnoho strun, ale ne dostatečně, aby mohl být nazván tím, čím jej nazvala ona. Mělo se jednat o housle, ale jsem tedy zvědav na repertoár, který na ty tři rezavé struny předvede. Přismyslech se však zdál být šťastný a nedočkavě si pobrukolal nějaký vojenský pochod. Po snídani se vyrazilo. Za šlenu randálu a notně přiožralí dorazili jsme s procesím do Přelice. Obecně jsme zaznamenal mínění svých spolupardů, že pokud se něco pokazí, padne neúspěch výpravy na hlavu Nifa, který jako jediný jednal s královnou Erennou a jako jediný složil slib, že dohlédne na princovo zdraví. My ostatní jsme tady vlastně jenom náhodou, aby Nif ve svém svatém poslání nebyl sám. Ještě jedna věc - vůdce Grub mě jmenoval zástupcem vůdce, takže pokud někde Gruba majznou po lebce, musím se ujmout velení. Což mě tedy příliš netěší, ale pořád je to lepší, než být zavázán slibem královně. Tedy slibem, kterému podle mého názoru není možné dostát. Princ Torgan se tváří, jako že se na svatbu těší a obávám se, že Nabel už v jeho vznešených úvahách ani náznakem nefiguruje.

Před Překlicemi jsme minuli povoz s dvěma barbary, párem hobitů a ulomeným kolem. Ačkoli mávali o pomoc, rozjařeně jsme je minuli. Přelice, to je věru malá víska pod horami, ves obklopená políčky prostých rolníků. Starosta Vedajn se poněkud ztěžklým jazykem svěřil, že v padesátých letech tady z hor hřežli mrtví a zmínil, že temné hřežnutí měl na svědomí jakýsi hrabě Soyo. A na to princ zcela mimo téma pravil, že nabatelská

princezna se jmenuje Valérie, tedy nějaký pojem o pravém účelu naší cesty mu v mysli přeci jen zůstal.

Na přelickém rynku z tamní nálevny se přiváben řevem vypotácel jakýsi plešatý chlap a představil se jako pan Ján. Pan Ján musel být místní krčmář, poněvadž na tom bídném baráku za ním bylo napsáno Hospoda U Jána. Pozdravili jsme se a na útraty pana Vedajna se i ubytovali, jakožto zástupce spím na cimře s Grubem, což je rozumné. Spát ve velitelské cimře vždycky znamená být blízko všem informacím. Pan Ján nás, svatebčany, poté sezval do lokálu k malému pohoštění a vyjevil, že to všechno brzy vypukne tam na tuřínovém poli. Tedy ten svatební obřad. Grub se dohodl s princem Torganem, že pokud se zúčastníme obřadu a necháme na pokojích osobní věci, bylo by dobré obětovat někoho, kdo ty batožiny ohlídá. Tedy někoho silného. Měkl na mysli samozřejmě bělokabátníka Gormala a princ ochotně souhlasil. Souhlasil i kroll. Nešlo si nevšimnout, že jej svatební veselí zcela mívá. Byl to jediný muž z celé té naší nabatelské bandy, který si zachoval ostražitost. Kromě mě tedy. Potom jsme odkvačili na cimry připravit se na procesí do tuřínového pole. Tam nám Grub kladl na srdce, že chlastat je možné, ale všichni musí být natolik při smyslech, aby po iočku dozorovali prince. A vyjevil také oficiální odpověď, kdyby se snad někdo z venkovanů odvážil vyptávat, co jsme vlastně zač. A tato odpověď zněla, že jsme tady na inspekci. Víc však už vůdce neřekl, takže jsem žádostiv, jaké zmotané pohádky z mých ožralých spolupardů polezou, až se někdo skutečně zeptá. Rozhodl jsem se prakticky vyzkoušet jisté nové zaříkadlo a z okna vyčaroval na návsi před hostincem velikou louži. Přelud. Jednalo se z mé strany o čirou zlomyslnost, náhlé hnutí mysli, poněvadž mě celá ta událost se svatbou rozhněvala a toužil jsem obrátit Nurnské co nejrychleji k původnímu záměru, tedy k cestě na Nabel.

Už jsme se nalahko a víceméně beze

zbraní rotili v lokále, když přiběhl ustaraný Jáno s ještě ustaranější paní v patách a pravil, že ta paní je jeho ženuška. A potom hýkl, jak chytil druhý dech, a vykoktal, že na návsi se něco stalo. Hrnuli jsme se tedy ven a Jáno v běhu vysvětlil, že za návsi je rybník a že asi prosakuje hráz. Ano, rybník tam byl, a to ne ledajaký. Rybník je obehnán hrází, poněvadž jeho hladina je výš než přízemní patra okolních budov. Kdo takové dílo uskutečnil, je podle mne čirý blb. A čiré blbství takového nápadu si zasloužilo obrovskou louži průsakové vody na rynku. Pokud se hráz provalí, vezme s sebou všechno, co po celé generace místní dmohryzové cihlu za cihlou vybudovali. A co přívalové vlně odolá, to se podmáčí a zhroutlí dodatečně. Na rynku zela obrovská louže, skutečně se mi povedla, nádherný a umělecky skutečně vydařený důkaz, že hráz prosakuje, a přišel i starosta Karpus, aby usoudil, jak vážná situace nastala. Zajímavé. Ještě včera jsem si myslel, že se jmenuje Karkus. Karpus to tedy je a je blbý jako štoudev. Samozřejmě, že některým účinek kouzelného preludu rozum, a tedy vjem skutečna, nepomátl, a tím byl zmatek, který nastal, dokonalejší. Jedním z takových byl Přismyslech, s nímž jsme se pomalu odloudali k tuřínovému poli a nechali ostatní bát, co ta louže průsakové vody může asi znamenat, či proč někteří mluví o louži, když tam žádná louže není.

Na tuřínovém poli stály dlouhé stoly a pódium. Byla tu i klec s opelichaným medvědem a nějaké ženy v pestrých úborech nacvičovaly na tyči komediantské číslo. Zasedli jsme s Přismyslechem ke stolu a pobaveně pozorovali komedianty cvičící s chlūdami a obrovský houfec dětí, pobíhajících kolem kolem medvěda a plaňkové ohrádky se slepicemi. Ta slepičí ohrádka, jak se později ukázalo, byla jednou z připravených atrakcí. Přiiploovali se Nurnští, které mudrování nad průsakovou louží přestalo bavit. Julián Chrpa byl celý zaprášený a někdo se svěřil, že si Dalešův přivrženec umazal oděv když předváděl, že žádná kaluž na rynku ve

skutečnosti není. Ponořil se do imaginárních vod a jal se kaluž přeplovat, přičemž máchal divoce rukama a vířil prach. Nakonec celý ukoptěný vstal a nechal se vesničany osahat, že není vůbec mokrá. Mokrá tedy nebyl, ale špinavý jako vepř, to ano. Jak se na pravého Grima Vepřeka patří. Grub si sedl ke stolu a pravil, že vyhlašuje sice volnou zábavu, ale je třeba neustále dozorovat prince. Větu o dozorování Torgana Gwendarronského pronesl jako skutečný bachař, který si je dobře vědom, o čem mluví. Přismyslech vůdce neposlouchal, všiml jsem si, že jej momentálně nejvíc ze všeho zajímá plesnivý medvěd a pevnost mříží.

Vesničané se srotili kolem plůtku se slepicemi a nějaké dítě skočilo dovnitř. Pochopil jsem, že slavnosti začaly, začaly atrakcí, respektive soutěží v chytání slepic. Starosta hlídá čas na přesýpacích hodinách a když čas vypršel, zapsal počet slepic. Venkované pochytané a veskrze vyděšené kury nacpali zpátky do ohrádky a vlezlo tam další dítě. Obecenstvo nadšeně aplaudovalo a hlasitě povzbuzovalo. Připadal jsem si jako v říši horečnatých snů a byl si jist, že sem nepatřím. Ne tak jiní. Přismyslech u medvědí klece zjistil, že jedna z komediantek umí tetovat na kůži zvířata. Okamžitě jej napadlo nechat si vyzdobit rameno koňskou hlavou. Pociťil jsem nutnání sebrat se a zmizet, a nebo někoho pořádně zmáčknot a vytlouct z něj informaci, co má tohle všechno za smysl. S nápadem jsem nepochodil. Začalo se divoce pít. Nějaký hobit otevřel klec a bez varování vypustil medvěda. Proháněl omámené zvíře okolo stolů a medvěd dělal kotrmelce. Vypadal skutečně zuboženě. Houfec dětí se kolem ztýraného zvířete semkl a stovka malých podvyživených pařátků počala zmateného huňáče omakávat. Z radostných výkřiků jsem pochopil, že se jmenuje Brumla a že je to medvěd brtník. Respektive býval, když ještě požíval posledních zbytků medvědí důstojnosti. Teď připomínal zubožený, a tedy neškodný shluk chlupů.

Ve čtyři hodiny atrakce ustaly, na stůl se vysápal pan ženich. Pochopitelně ožralý jako kára. Vesničané přivedli pannu nevěstu a kolem ní se samovolně utvořil štrůdl připomínající pověstný hrozen hovad. Jádro formace pochopitelně tvořili již notně zpovykání Nurnští. A spustily trojstrunné housle a zaduněl buben. Slovočná bačkovická kapela, kterou jsme přivezli s sebou. Zaslchl jsem Přismyslechův zpěv, možná to však bylo úpění. Bolestně vytí doprovázející modravou hlavu koně, neumně se zhmotňující pod tatérskou jehlicí na jeho obnaženém rameni. Ale vyl i houfující se dav vesničanů, takže spíš šlo skutečně o táhlou melodii. Nějaký vesničan blízko mě vykřikl, že svatební obřad provede Zelený mnich. Kdo je Zelený mnich, o tom jsem skutečně neměl páru. S námi rozhodně nikdo takový nepřišel a Babačan Borůvka přeci zůstal v Liscannoru.

V družném hovoru s několika místními jsem se dozvěděl, že starosta vlastní po okolí několik mlýnů a že obřadu se účastní i mlynář s mlynářkou z mlýna, nacházejícího se nedaleko. Tedy starosta velkoryse sezahl i některé ze zaměstnanců, což se rozhodně není. Jinak ve vsi prý stojí i funkční pila. Pila však, na rozdíl od mlýnů, starostovi nepatří. A navíc - hlavní pilář pana starostu údajně nechová vůbec v lásce, tedy pochopitelně nebyl ani pozván. Ten nepozvaný, pilář, se prý jmenuje Imislav Kosma. Je to starý muž a žije na pile se svou starou chotí. Také nemá ruku. Nepřišel ale o ni nešťastnou náhodou na pile, ale v Querrských horách. Tam prý kdysi bojoval, takže to býval dříve voják či žoldák. A pilu si zřejmě pořídil, poněvadž byl za těžkou újmu na zdraví vyplacen. Spíš bych řekl, že to býval voják a sloužil v GKA. V Querrských horách prý bojoval proti nemrtvým. Podle Kosmova pozhnaného věku to muselo být někdy dávno, odhaduji tak před půl stoletím. Každopádně pan Imislav Kosma nemá rád starostu, vlastně ho bytostně nesnáší, a na ten úkor tedy nebyl pozván. Ve vsi prý žijí také nějakí kudůci, ale jedná se prý o náplavy odjinud, takže také nebyli pozváni. Jsou to prý

náplavy, které mezi místní zapadají jenom velice pomalu. Řekl bych, že tato obec je rozdělena na dva nesmířitelné tábory.

Během klábosení a sběru takovýchto nehodnotných informací tatérka dotetovala Přismyslechovi hlavu koně a ten se přišel krvavým dílem pyšně pochlubit. Darghaz se svlékl do půl těla a nahlas se zeptal, kde se ta ženská s jehlou nalézá. Přismyslech ho za ní doprovodil a když se vrátil, vykoktal ze sebe, že půlbarbar zatoužil po hlavě medvěda, pliznoucí se přes celá záda. Inu, proti gustu žádný dišputát.

Potom venkovani utvořili uličku a na stůl se vydrápal chlap v zeleném kabátci. Zelený mnich! Už to tedy začalo. A věru, uličkou prošla nevěsta s ženichem a svědky. A ten Zelený mnich mávl rukou, ať všichni z tichnou, a když zástup čumilů umlkl, pronesl svatební řeč. Řeč vskutku hrůzostrašnou, plnou kýčovitých vět o jednom tělu a jedné duši. Musel jsem se zakousnout do krutího stehna, abych nevyprskl smíchy. Nicméně pár byl oddán a davy opět zahlaholily veselím. Starosta i ženich s nevěstou se vydrápali na stůl a započali přijímat dary. Kožešiny, kolo syra, sošku nějakého jelena ve skoku. Takové ty věci, co na ně doma léta sedal prach a konečně přišel vhodný okamžik se jich zbavit. Všiml jsem si, že Julián Chrpa se motá kolem holky jménem Sáva, což je sestra nevěsty. Došlo mi, že se jí rozhodl dostat pod sukně a tzjevně si toho všiml i starosta Bačkovic, tedy její otec, poněvadž jen co si Chrpova úlisného pohledu všiml, odtáhl holku někam pryč a přitom jí promlouval do duše. Pomalu padla tma a venkované zažehli pochodně.

Krádež

Přihodilo se to asi ve čtvrt na jedenáct. Tou dobou už kolem stolů pobývalo něco kolem dvou tuctů místních a my. Tou dobou se Darghaz nacházel ve stavu rozsáhlého roztetování, když tu náhle přiběhl určený chlap s varováním, že u pastevců hoří.

Inu, přiznám se, že se mi teď na noc nechtělo bojovat s ohnivým kohoutem, a nebyl jsem sám. Za spěchajícím davem vesničanů vyrazil volnou chůzí pouze vůdce Grub s tím, že zjistí, zda se nejedná zase o nějaký přelud. Vzpomněl jsem si na tu moji louži a odkráčel jsem ve slépějích Gruba účinky kouzla zrušit. Vůbec mi nebylo jasné, kde že to vlastně hoří. Žádných plamenů jsem si nikde nevšiml. Cestou zpátky jsem minul několik Nurnských probíhajících kolem mě. Ale byl jsem rozhodnut na noc nikam nevybíhat. Prošel kolem mne i roztetovaný Darghaz a nějaká žena. Proč všechny tolik zajímá nějaký požár u pastevců, to nevím. Sedl jsem si ke stolu a jedl. Jediný, kdo tady zůstal, byl Nif. Nif je zkušený muž, nehrne se nikam, kde toho není potřeba. Nif mi řekl, že Darghaz rozhodně nešel hasit, ale že se nějak sčuchl a s komediantkou v černé sukni a rozhodl se ji oplodnit. Žena prý souhlasila a tak dvojice využila zmatku s požárem u pastevců a zmizela ve tmě. Ta komediantka v černé sukni se prý jmenuje Inge. Nif mi ještě vysvětlil, že o tu Inge se nejdřív snažil Fenx Worna, ale že neuspěl. Možná prý kudůk vezme zavděk medvědem. Rozhlédl jsem se a Fenx byl skutečně pryč. Medvěd Brumla však ztýraně chrčel ve své kleci. Kudůk zřejmě odběhl hledat si jinou oběť. Mám pocit, že tahle výprava se zvrhla v něco hrůzného. Z úvah o tom, s jakými podivnými existencemi se to vlastně vláčím světem a k čemu je mi to dobré, mě vytrhl koktavý výkřik Přismyslechův. Z toho postiženého muže crčela voda, stál mezi domy a křičel na poplach, že kolem požářiště se rojí nemrtví. Vyběhli jsme, já a Nif, a Přismyslech nás vedl nejkratší cestou k oněm pastvinám. A při tom ze sebe vykoktal, že nějaký trpaslík zabil mlynářovu ženu, že se zřítíl mostek a on, Přismyslech, že musel hlubokou vodou brodit. Od nějakého domu se vyloupl Fenx a ženská jménem Kienu. Takže nechal zavděk medvědem ani jiným zvířetem... podařilo se mu sbalit jednu z místních vesničanek, pokud tedy žena nepatřila ke světským. Podle vzhledu bych hádal, že to spíš. Když jde do tuhého, berou chlápci tohoto

zrna zavděk vším. A lidí takového zrna je v současnosti v družině, hádám, většina.

A jak tak běžíme, míváme v opačném směru ženicha se dvěma čeledíny a potom Chrpou, tyčícího se nad kouřící mrtvolou nějakého hobita. Julián křičel něco ve smyslu, že ten mrtvý muž ho napadl, hodil po něm zčista jasna kudlami, a že tam za mostem se někde nachází Grub. Tak jsme běželi dál a přeběhli most (netuším o jakém zbořeném mostě předtím Přismyslech koktal) a spatřili hořící stodolu, z níž lidé vyvádějí dobytek. A taky lidi pobíhající sem a tam s vědry vody. Hasební práce tedy byly evidentně v plném proudu, ale ta stodola byla evidentně k opis. Řekl jsem si, že to je vhodná chvíle vyčarovat další iluzi - tentokrát jsem střed rybníka obdařil vytrčeným masivem skalky. Poněkud se mi to vymyklo z rukou, přelud působil spíše jako skulptura, než skála - připomínal vztačený falus. To mým záměrem ale vážně nebylo, i když na druhou stranu si říkám, že výstižnějšího vyjádření varování před pohlavním stykem s lehkými ženštinami jsem svým druhům přivodit nemohl.

Potkali jsme v hasebním davu Gruba, který stál vedle starosty. Vůdce pravil, že z hořícího statku, respektive z té stodoly na pastvinách, vyběhla mlynářova žena s rybářovým synem a že spolu měli nějaké techtle mechtle. Mám pocit, že v tom jídle nebo pití muselo něco být, někdo tam musel něco přimíchat, když se to tady páří mezi sebou jako při jelení říji. Muselo to být něco, co jsem nepožil, ale požili to přinejmenším Darghaz, Fenx Worna a Julián Chrpa. Napadlo mě, že kupříkladu jsem nepil pivo, ale víno. Přismyslech popatřil na skálu čnicí z rybníka, s očima navrch hlavy vykoktal ze sebe, že tam trčí oběi falus. To bylo tedy zjištění! Bohům žel starosta před účinkem kouzla obstál a a poklepal si na čelo. Ne tak jiní a začali divoce spekulovat, co to má všechno vlastně znamenat. Načež Grub naznačil něco, co jsem nevěděl, něco ve smyslu, že mlynářka s rybářem možná byli

milenci, ale především se chovali jako nemrtví. Mlynářka prý zabila vlastního manžela, který milence ve stodole přistihl, a rybář se potom zaútočila na nějakého komedianta. Byl však včas ubit davem, stejně tak mlynářka. Jak tedy Grub přišel k přesvědčení, že byli nemrtví, to nevím. Naopak, někdo z místních pravil, že rybáře s mlynářkou někdo ve stodole pobodal. Možná proto, když toporně vyběhli ven z hořící budovy, působil jejich pohyb toporně, tedy jaksi nemrtvě. Proč by se ale vrhali na kolemjdoucí? Grub ale trval na svém, že než je dav ubil, vykazovali veškeré příznaky nemrcoušství a starosta to potvrdil. Jak se tak proměnili, to není jasné. Jediným vysvětlením tedy bylo, že by je někdo zabil, potom oživil a zapálil stodolu. Proč by to ale, u všech bohů, dělal? Vzpomněl jsem si na Chrpou a kouřící trup hobita, jenž se jej pokusil pobodat. Zpravil jsem o tom vůdce. Potom jsem zaslechl Přismyslechovo zvolání, že nějaký kupci prý berou koně a odjíždějí pryč. Jak se o tom dozvěděl, to nevím, ale je pravdou, že nějaký kupci jsou ubytovaní v hostinci. Vyběhli jsme s vůdcem a dalšími za Chrpou, toho jsme potkali na půl cesty. Běžel s nějakou ženskou, snad to byla ta Sáva, dcera starosty z Bačkovic. Zeptali jsme se, zda neviděl nějaké kupce, a on pravil, že trojice mužů na koních odcválala na sever. Už samotný fakt, že prchali takhle uprostřed noci a nezajímalo je, že za rybníkem hoří, znamenal vinu. Navíc Chrpa pravil, že se prý pokusili nevěstě ukrást věno, ale že věno stihl zajistit. Předpokládám tedy, že se šel pelesit s tou Sávou do nějaké stodoly, kde shodou okolností byl vozík s nevěstíným věnem, a tam narazili na loupežníka s kudlami. Sáva nejspíš věno poznala, jistě, vždyť šlo o věno její sestry, co si s sebou přivezla z Bačkovic. Slovo dalo slovo a vyslali jsme s Chrpou svá animalia tím směrem. Směřem na sever. Měli zneškodnit koně a zajmout jazyka. Já ale obdařil svého Puklinu příkazem jasným příkazem, příkazem zabít. Jen co animalia vyrazila, vyběhli jsme s Chrpou pěšmo severní cestou. V okamžiku, kdybychom jeden nebo druhý navázali

mentální kontakt s Kapounem, respektive Puklinou, bylo by jisto, že jsme pronásledované dostihli a je třeba je zneškodnit. A to se onedlouho skutečně stalo.

Sdělili jsme si navzájem, že Chrpův drozd zabil jednoho z pronásledovaných koní a ten můj shodil ze sedla chlapa. Tedy jeden muž na zemi, zřejmě mrtvý, druhý už také bez koně dohadující se s třetím v sedle. Neviditelní přiblížili jsme se až na účinnou vzdálenost a to už jsem díky ptačímu vjemu věděl, že muž v sedle pobídl koně a zmizel ve tmě. Ten druhý se věnoval obírání bezvládného kumpána. Soustředil jsem se a poslal tím směrem svazek rudých blesků. Obírač zcepeněl. Doběhli jsme a Vesta seznal, že se skutečně jedná o ty jeho obchodníky. Ty, co se pokusili ukrást věno, ty, co chtěli zabít Chrpou a dost pravděpodobně zapálili stodolu za rybníkem. Za uprchlíkem vyslal jsem vymagovaného havrana, ale bylo mi jasné, že se vrátí s nepořízenou. Může, kterého sundal Puklina, jsme spoutali, poněvadž se nacházel ve stavu bezvědomí. Ten můj měl propálenou díru v hrudi, bylo by jej možno posadit pouze ve formě zombie, ale to je tady zakázané. Jednou, v budoucnosti, si ale určitě s nemrtvým popovídám. Na ten okamžik se doslova třesu a ostatní na tu událost jemnými narázkami již dlouhodobě připravuji. Když jsem naposledy učinil jemnou narážku směrem k vůdci Grubovi, rezolutně zavrtěl hlavou, uchechtl se a řekl, že ne. Ještě není připraven. Nikdo není připraven. Jenom já!

Rychlá probírka osobních věcí odhalila, že kvůli věnu se tady nacházet nemohli. Výbavu, kterou si přinesli s sebou, totiž cenou věno převyšuje několikanásobně. Kromě jedů a výbušnin nesli i věci vysloveně pro přežití a lízání ran. Byli tedy celkem čtyři, a to není žádná družina, to je vražedné komando. Uprchl jediný a je možné, že se s ním ještě setkáme. Krádež věna musela být zástěrkou něčeho většího. Nabyl jsem dojmu, že se jednalo o nás, respektive o prince. Při probírce jsme našli ještě zkrvavenou dýku a

strunu na škrcení. Krev byla čerstvá. Jinak mezi jejich věcmi se prokazatelně našly i předměty naše. Okradeni tedy nebyli pouze svatebčané, ale i my, Nurnští! A to byl teprve zločin hodný potrestání! Těžko říci, jak se lapkové k lupu mohli dostat, když pokoje hlídal bělogardista, kroll Gormal.

Hodili jsme zajatce na koně a vyrazili kvapem k vesnici, kde nám pardi nastínili, co strašného se přihodilo. Nurnští byli oloupeni a byla zabita i krollí stráž pokojů Nurnských, princův přítel a ochránce Gormal. Gormal byl prý pobodán a uškrcen. Půl hodiny před půlnocí dovlekli jsme zajatce na cimru a připravili k výslechu. Fenx odběhl pro Nifa, jehož se nepodařilo najít, ale vrátil se zanedlouho s tím, že je ožralý jako kára a usnul vedle Brumlova kotce. Výslech se tedy musel obejít bez něj. A koneckonců i bez Darghaze, o němž zase někdo řekl, že ho viděl táhnout někam do polí tu pihovatou Inge. A to už bylo věru málo. Grub tedy rozhodl, že se výslech provede až ráno, až budeme všicgħni při smyslech. Přismyslech přitakal, jako že rozumí. Grub rozdělil hlídky, ale Chrpa odmítl hlídat s tím, že je hrozně unavený. Viděl jsem mu na očích, že Darghazovi závidí a že snove plán dokončit to, co začal a co mu bylo přerušeno krádeží věna. Tedy dostat se Sávě pod sukň. Nabídl se tedy, že přivede Darghaze z polí a Grub mu na to skočil. Chrpa pochopitelně Darghaze nepřivedl a zmizel. Grub tedy za Chrpou poslal Fenxe, ať ho přitáhne za flígr, ale ten nenašel ani Chrpu, ani tu Sávu. Bylo jasné, že Chrpa se objeví až ráno a bude nevyspalý a tedy k naprostému neužitku.

Výslech

Výslech hned po snídani na vůdcově cimře. Chrpa k nepotřebě, strhaný, vyčerpaný. Evidentně brzy nastanou potíže se starostou Bačkovic, až na to přijde. Že se té Sávě dostal Chrpa, plným jménem Grim Vepřek, pod sukň. A kdo ví, komu ve skutečnosti patří ta Darghazova Inge. To by mohlo značit potíže

ještě rozsáhlejší. Ještě před výslechem se mi doneslo, že místní hostinský plánuje také svatbu, svatbu s mocným čarodějem. Když jsem si však dal dvě a dvě dohromady a seznal, že oním mocným čarodějem není nikdo jiný, než Grim Vepřek alias Juulián Chrpa, došlo mi, že se dostal pod sukň i hostinského nevinné dceři a nasliboval jí hory doly. Takže bude průser na třikrát! Bylo nabíledni, že musíme co nejrychleji zmizet. Ale největší průser způsobil jsem já a ten průser souvisel s tím výslechem zajatce.

Domluvil jsem se s Grubem, že on povede výslech a já se magicky vnořím do zločincovy hlavy a budu kontrolovat pravdivost výpovědi. Co vám mám ale povídat. Do hlavy jsem tomu zločinci nepronikl a to mě rozčílilo do běla. Grub se akorát stačil nělolikrát zeptat, jak se ten chlap jmenuje. Nakonec se zpupně přiznal, že Tyrex Todore. Víc už nevyprávěl. Ani nemohl, zemřel totiž. Ve snaze přinutit ho mluvit bodl jsem mu do nohy oštěp, ale nějak nešťastně. Vychrstl proud krve a ohodil všechny okolo. Tyrex Todore se zhroutil a bylo po něm. Pak zavládlo strašlivé ticho.

Vůdce mi vynadal a nakázal ten svinčík uklidit. Ostatní se odebrali na snídání. Zabalil jsem trup do prostěradel a tak nějak vytřel podlahu. Pak jsem sešel do lokálu s tím, že chlapa sám neunesu, jenomže dole už byl nějaký klučina jménem Jolin a o mrtvém věděl. A že prý mi s ním pomůže. Uznávám, že mě překvapilo, jak snadno se ve zdejší vsi vyrovnávají se smrtí, ale koneckonců mrtvý byl zločinec a jaképak s ním otálení. Jolin se uvolil, že mrtvého ponese sám a já mám jen otvírat dveře. Což mě potěšilo a ochotně jsem tak učinil. Takže teď vím, že všichni mrtví z předešlé noci neskončili na hřbitově, ale na starostově statku. A není jich rozhodně málo. Výslech se sice příliš nevydařil, ale průser, jehož jsem se obával nejvíce, se konat nebude. Šťasten z toho zjištění odčaroval jsem skalní falus třící z hladiny rybníka jako varovný prst všem pelešnicím a pelešníkům. A

vítězoslavně usedl ke stolu mezi Nurnské, abych snědl již vystydou snídání. A dozvěděl jsem se, že se v noci ztratil zeť druhého starosty, tedy asi starosty Bačkovic, a to znamená že manžel té třetí dcery, a s tím zetěm že zmizel i jeho kuň. Zeť se jmenuje Maron Balek a vím pouze o jediné osobě, která dnešní noci odjela na koni a vyvázla životem. Tím mužem byl šéf té bandy hrdlořezů. Na každý pád dohodli jsme se, že nějaký Balek nám může být ukradený a že co nejrychleji z Přelic zmizíme, než se o celou věc začnou zajímat úřady. Přes starostu jsme nebožtíku Gormalovi zajistili vesnický pohřeb a sbalili si věci na koně. O pohřeb se ochotně postaral starosta obce, ten, co měl statek plný mrtvol. Nechal nebožtíkovi vystrojit hezký funus. Vypravil pohřební vůz, které doprovodili lidé z obce i my včetně zkroušeného prince. Kapela hrála jako o život, Přismyslech zpíval a Darghaz nesl na odiv čerstvě dotetovaného medvěda, který se mu skvěl přes celá záda. Grub pronesl pohřební řeč, jako kdyby mrtvého krolla znal od kolébky. Přihlásil jsem se o plonkového koně po mrtvém a Grub mi jej po krátkém zaváhání světil. Takže teď už jsem celý černý. Hnědáka jsem světil družině výměnou. Právil jsem, že na počest černého hřebce pojmenuji Grube, ale Grub mi to rázně vymluvil. Dobrý, nebude mít prozatím jméno. Pojmenuji jej po první veliké události, která mě potká. Po pohřbu jsme se rozloučili a vypadli z Přelic jako kramáři, zbavení všech problémů, které tam po naší krátké návštěvě zůstaly.

Sllunce se už chýlilo k obzoru, když nurnská kumpanie dosáhla gorgansko-gwendarronské hranice. Díra v zemi, závora, dva vojáci. Pustili nás bez hnutí brvou. Nechápu, proč je sem v časech míru stavějí na vartu. Ale je to lepší, než kdyby tady, v Drnohryzově, vládl zákon kyje a tesáku. Přespali jsme asi pět mil hlouběji v gorganském vnitrozemí v hostinci U zlomeného rohu. Na odlehle samotě, kde lišky dávají dobrou noc. Nadruhé den vládl vyloženě hnusné počasí, takže navečer před

noclehem vůdce Grub všem zaplatil lázeň. Ano, je to dobrý vůdce. Stará se o nás jako máma.

Princ Halk

Dalšího dne slunečno, průjezd venkovem bez vesnic. Krajina bez lidí. Princ Torgan pravil, že dnes bychom se měli setkat s princem Halkem. To je ten gorgaňan, co se také uchází o ruku a co je Torganův přítel. Inu, byl jsem celý den žádostiv a navečer měl jsem to štěstí pronce Halka spatřit na vlastní oči. Setkali jsme se v hostinci U lišky, který vede nějaký Olin Hošek, a princ Halk tu dlel s celou svojí kumpanií, tedy bandou, se kterou změžíme síly v nabatelském válci. Když jsme přijeli, zrovna večereli. Ubytovali jsme se tedy, objednali si jídlo a princ Torgan s Grubem zatím odešli prince Halka pozdravit a dojednat setkání. A potom jsme se setkali. V salónku. Dvě bandy dvou princů. Dva hrozny hovad.

Princ Halk má dlouhé černé vlasy, ostře řezané rysy a orlí nos. Nevím proč, ale že se zamiloval do princezny, to mu vůbec nevěřím. Princ Torgan si vedle něj přisedl a od té doby si nás ostatních ti dva uvrkanci vůbec nevyšímali. V Halkově družině jsou dvě ženské. A to se ví, že se ti, co všichni ti, co se otáčejí za každou sukni, mohli pominout. Jen jsme se vymotali z Přelického průseru, už jsme v tom zase. Nejdříve došlo k hádce o místa. Vedle odměřené elfky chtěl sedět každý. Ta druhá, která se představila jako Máselnice, zbyla na ty, na něž se nedostalo. Dřepl jsem si vedle Přismyslecha a poslouchal jeho koktavě vyprávění nějakého příběhu z boje. Místo vedle elfky si vydobyl Darghaz, ale Chrpa se nedal. Okamžitě se před elfkou začal napařovat a vyzval přítomné, aby se navzájem představili. Na to povstal princ Halk, pravil, že to je dobrý nápad a představil se jako princ Halk. Chrpa se samozřejmě hned začal představovat a vychválil se do nebes. Potom Darghaz přednesl jakýsi dobrodružný příběh ze života na pláních. Příběh smyšlený a navýsost blbý. Představit jsem se odmítl,

nejsem tady na divadle. Halk a jeho banda jsou konkurenti, nemá smyslu před nimi odhalovat karty. Stejně to mělo jediný smysl - abychom se rychle ožrali a vyšli s barvou ven. Na ten úkor také princ Halk objednal lahve kořalky. Kořalku jsem odmítl, ale především Přismyslech se nezdráhal. Celé to setkání působilo dost křečovitě a násilně, nevím, co si od něj princ Torgan sliboval.

Přesto jsme se ale během večera i něco dozvěděli. Válec je skutečně válec. Nezastřešený, ke stu sáhů v průměru, tucet sáhů vysoký. Na obvodové zdi tribuny. Není mi tedy jasné, jak tam budeme střílet, abychom nezasáhli diváky. O výbušninách ani nemluvě. Válec je tedy vlastně aréna vystavěná z cihel a vně válce jsou přistavěny čtyři zastřešené přístavky. Jeden přístavek postavený pro každou nápadníkovu družinu. Nabatelští obchodníci prý z rozmaru krále celé měsíce po světě skupovali exotická zvířata a ta zvířata budou do přístavků vypuštěna. Těmi zvířaty se tedy nejprve budeme muset probít. Darghaz si najednou vzpomněl, jak dobýval hrad a navázal příběhem, který měl zřejmě elfku uchvátit. Příběh o dbobývání hradu nebyl složitý. Darghaz rozkopř dveře a dobyl hrad. A zopakoval to asi ještě pětkrát. Přitom se usmíval jako jeliman. Snaží se takhle okatě dostat elfce pod sukně, i když žádné sukně nemá. Navíc jsem toho názoru, že tahle elfka je spíš na elfky a nějaký Darghaz ani jeho přítroublé plácání ji vůbec nezajímá. Všiml jsem si, že Fenx Worna se přilepil na tu Máselnici, což je kudůčka, a ta Máselnice mu prý řekla, že elfka je skutečně na ženské. Takže Darghaz nemá šanci i kdyby ji nakrásně měl. Ale zřejmě mu to došlo a začal vyprávět ten svůj příběh o dobývání hradu rozkopáváním brány nějakému barbarovi, kterého to naopak velice zajímalo. Nedivil bych se, kdyby ten cizí barbar byl na barbaru. Elfka řekla, že jde spát a rozloučila se. Myslím si, že Fenx nějak tu Máselnici přemluvil ke styku, poněvadž se někam vytratil. Myslím si, že ta ženská z něj dostane informace, jaké si zamane. A vůdci je to asi jedno. A my, zbylí,

tloukli jsme dokola prázdnu slámu a potom šli spát.

Nabyl jsem přesvědčení, že nejnebezpečnějším z nich je starý elf. Nesporně mág a velice ostřílený. Domněnku mi ráno potvrdil Fenx, který to vypřiložil z Máselnice. Bohové vědí, co všechno Máselnice vypřiložila z Fenxe. Třeba že jsem čaroděj? Že jsem schopný všeho? Grubovi nepochopitelně vůbec nevědí, že jsou naši lidé vytěžováni protivníkem skrze nízké pudy. Odušil jsem, že nás vede horník, což je sice pravda, ale odušil jsem to příliš nahlas. Pár lidí se zasmálo. Nechtěl jsem, aby to tak vyznělo. Jsem za Gruba a jeho velení rád, ale k některým věcem se chová laxně. Tedy konkrétně k tomu, že se mu chlapi courají po nocích za ženskými a přes den jsou potom vyčerpaní a jaksi mimo mísu. Princ Torgan kumpanii oznámil, že do hlavního města Nabatelu pojedeme společně s družinou prince Halka, a tak se i stalo. Vyrazili jsme krátce po snídani doprovázeni skandujícím davem, provolávajícím princem Halkovi slávu. Nějak jsem nechápal, kde se tady na samotě všichni tio lidé přes noc vzali.

Ještě téhož dne dosáhli jsme protilehlé hranice Gorganu, hranice se svobodnými městy. To pravil princ Halk, že za čarou se rozprostírají území rozličných svobodných měst. On to ví ze všech nejlíp, pochází přeci z Gorganu. Ostraha na hranicích, takový ušmudlaný voják, seznala, že je to těžké, ale za čarou nic není. Přesto dal princ Halk, který to tady skutečně zná, na vědomí, že navečer přespíme v hostinci U hrbáče, takže tady přeci jenom něco být musí. Kde je hospoda, tam bývají lidé. A kde jsou lidé, tan bývají alespoň osady. Ta hospoda se má nalézat někde před řekou. A potom prý už přijde na řadu nabatelský Košehrad a den na to Elab, hlavní město království. Tam, kde byl ztopořen Válec.

Kolem čtvrté odpolední jsme se skutečně ubytovali v hospodě U hrbáče, ale

žádní lidé vůkol. Hostinec tradičně na samotě. Nevím z čeho tady žijí, komu nabízejí ubytovací služby. Náhodným kolemjdoucím? Všiml jsem si, že Máselnice se pořád lepí na Fenxe a všiml si toho i Přismyslech. Podotkl, že morálka, která není, se nedá rozložit. Měl pravdu. Morálka není a na to šeredně doplatíme. Nechápu, kde hospodský Lamar Peřinka takhle narychlo splašil jeňhátko a bažanty, ale nacpali jsme si bachory. Platí to princové. A potom nocleh, poctivý spánek na velitelské cimře. Fakt, že nás vede horník, pocit'uji neustále. Například neustále mu musím připomínat, že mě jmenoval svým zástupcem. Neustále na to zapomíná.

No ale nakonec na druhý den ve velice krásném slunečném počasí překročily družiny Halkova i Torganova jako jednotný a propletený hrozen hovat nabatelskou hranici. Nabatelské vojsko užívá červených uniforem, vojáky je snadné rozeznat od běžných obyvatel už z dálky. Na krku nosí jakýsi amulet, stříbrný řetízek s bleskem. Ve tři hodiny vstoupili jsme do opalísádovaného Košehradu. Pohybuje se tady hodně lidí a také velké množství kudůk. Ti lidé nosí také řetízky s bleskem, kudůci však nikoli. A pak jsou tady ještě hobiti, ale ty zatím není vidět vůbec. Velice zajímavá krajová zvláštnost, budu muset zjistit víc. Na košehradském náměstí všimli jsme si podivné stavby, pyramidální kamenné stavby s železnou žerdí na špici. Princ Halk pravil, že se jedná o Hroznějovu svatyni a že Hrozněj je místní božstvo. Bůh blesku a hromu, pravil doslova. Domyslel jsem si, že ti, co nosí řetízky s bleskem, ti toho Hrozněje uctívají. A ti ostatní nikoli. Tedy že kudůci jsou zřejmě bezvěrci a Hrozněj je modla lidí. Princ Halk pravil, že tady volně žili i hobiti, ale že byli vyloučení. Byli vyloučení před deseti lety. Vyloučení byli proto, že zničili hlavní chrám boha. Tak takhle si to tedy zasloužili, za vandalismus na svaté stavbě. Něco proti tomu Hroznějovi, ochránci národa, ti hobiti měli, ale co přesně, na to si princ nebyl s to rozpomenout. Tou dobou byl ještě malý. Hobiti se také nějakým způsobem

spikli s Hamilkarskými. Princ Torgan vstoupil Halkovi do řeči a pravil, že až se ubytujeme v hospodě Na zároží, vysvětlí nám k složité problematice hobitů v Nabatelu něco víc.

Takže jsme se tedy ubytovali a sešli v lokále u hodovního stolu, ale než princ začal vysvětlovat tu zapeklitou věc s těmi hobity, ochutnali jsme nabatelské národní jídlo. Hlemejšďe na víně. Tedy já jsem se toho hnsu fialového nedotkl. Vypadalo to nevábně a při představě masového vybíjení oslzlých slimáků, aby se národ nasýtil, mi přišlo soufl. A že těch šneků muselo být! Národní jídlo je holt národní jídlo, no ne? Přismyslech tu slizkou odpornost také odmítl a krčmář se nám dvěma pomstil tím, že jsme dostali studené uzené s chlebem. Ale i studené uzené je pořád pořádné jídlo. A na rozdíl od slizáka ještě ke všemu dobré. Ale teď k tomu, co nám vysvětlil princ Torgan. Nabatel před sty lety prý spadl pod Hamilkar. Tak to prostě z hlediska dějin leží postaveno na jisto. A postaveno na jisto je také to, že Valerián I., který ještě tou dobou nebyl vůbec první, ani král, využil roku 1017 skutečnosti, že v Hamilkaru probíhala nějaká rebelie. Probíhala tam rebelie a on toho tedy prostě a velice jednoduše využil. Prostě se sebral a vyhlásil nezávislost. To dá rozum, že po vyhlášení nezávislosti se stal králem, a tedy Valeriánem I., a začal vládnout. Tomu královsktví dal jméno podle kraje, tedy Nabatel. Roku 1035 potom na trůn usedl jistý Valerij. Jak vládl ten Valerij, to není jisto, ale zřejmě dobře, poněvadž nezávislost zůstala nedotčena. A pravděpodobně poslal za hranici špehy, poněvadž nějak se ty informace do Nabatelu dostat musely. Informace o tom, že v Hamilkaru vládne náboženská rada různých církví. A ta rada vládla zjevně velice tvrdě, poněvadž do Nabatelu přišla spousta Hamilkařanů, kvůliiva těm problémům, které jim náboženská rada různých církví kladla do cesty na pouti obyčejným životem. Ten Valerij tedy seznal, že když do království proudilo tolik Hamilkarských otrávených utrpením pod jhem náboženské rady, a ti

hamilkarští uprchlíci jsou věřící, bude jíím třeba poskytnout nějaké božstvo. Poskytl jim tedy Hrozněje. Valerij si tedy vymyslel boha Hrozněje, založil Hroznějovu církev a navrhl tvar svatyně. Tedy tvar kamenné pyramidy s železnou tyčí na vrcholu. A přikázal Hroznějovy svatyně stavět po celé zemi, aby se noví věřící měli k čemu upínat a zapomněli na problémy. A lidem se to začalo líbit. Se svatyněmi, tak jak byly Valerijem navrženy, se sice vyskytla taková potíž, potíž v té kovové žerdi na vrcholu. Přitahovala totiž blesky, občas to do ní prásklo a byli i mrtví. Valerij však na původním návrhu svatyně nehodlal nic měnit a i přese všechno se svatyně lidem nevšedností svého zjevu líbily. Bez tyče by nevypadaly tak neobvykle, byly by to už jen takové obyčejné kamenné muldy. V padesátých letech ten Valerij, ten zakladatel Hroznějovy církve, zemřel. Na trůn měl nastoupit Valerián II., ale než stihl usednout na trůn a nechat se korunovat, vypukla a proběhla občanská válka. Proč vypukla, to není vůbec jasné, ale souviselo to s královou smrtí a uvolněním pořádků, respektive chaosem, který nastal. A té rebelie využil pochopitelně Hamilkar a tamní náboženská rada různých církví rozhodla poslat do Nabatelu hamilcarská vojska. Čímž válka občanská přešla ve válku obecnou, válku se vším všudy. Valerián II., ještě tedy nekorunovaný, se se svými věrnými stáhl do hor. V horách potom z věrných a dalších uprchlíků postavil silnou armádu, kterou vycvičil a vyhrězl s ní z hor do protiútok. A muselo to být tažení vítězné, poněvadž se mu narodil syn a dcera. Je tedy jasné, že v horách musel mít i ženu a mezi stažením a protiútokem musely proběhnout dva porody. V roce 1081 Elab, hlavní město Nabatelu, postihl požár. Ten požár vypukl v hlavním Hroznějově chrámu. Tou dobou už Valerián II. pevně a regulérně území vládl. Vyšetřováním se zjistilo, že za vypálením chrámu stálo několik hobitů. Osvícený panovník za spáchání odporného zločinu na svaté stavbě v rámci uplatnění kolektivní viny postavil veškeré hobitstvo mimo zákon a vyobcoval

jej. Respektive nechal je vykázat do zdmí obehnaných nuzných čtvrtí a zbavil je veškerých občanských práv. Nutno podotknout, že se jednalo o pětinu nabvatelské populace. A to je zjevně i důvod, proč Nurnská družina v Košehradu o hobita nezavadila. Ale oni tam někde jsou, vykázání, natěsnaní a zbavení veškerých práv. Usoudil jsem, že ten Valerián II. musí být padlý na hlavu, když v době nejvyššího ohrožení oslabí svou zemi ještě tím, že odvrhne pětinu obyvatel. Možná to bude tím, že jedl od malička šneky a oslizl mu z toho mozek. A dost možná oslizl i Hamilcarským, když takového oslabení nevyužili. Možná měli svých vlastních problémů dost.

A to asi měli. Princ Torgan se svěřil se znalostí jisté podstatné realie, která na nreakci Hamilkaru možná měla zásadní vliv. Hamilkar se totiž zmítal v jistém zmatku. Náboženská rada různých církví se totiž nějak rozhodla, že těch církví je vradě příliš mnoho a věřící jsou roztrženi do různých náboženských směrů, a rozhodla se t=é roztržitostí učinit přítrž. Náboženská rada různých církví se tedy přejmenovala na náboženskou radu a sloučila všechny církve do církve jediné. Problém s moha božstvy, za něž je potřeba jmenovat především uctívání Hamlunga a Jeredian, vyřešili bravurně tím, že se členové rady usnesli na pojmenování nového boha a postavení jeho bytosti hierarchicky nade všechny ostatní. Tak tedy vznikla bohyně Hamila. Pod novým učněním byly dobrovolně i násilně sjednoceny všechny řády a církve po celé zemi. A násilné sjednocení věrouky je zřejmě pravou příčinou, proč oslabený Nabatel nebyl napaden.

Na vyslancově dvoře

Druhého dne dosáhla Nurnská družina Elabu, hlavního města Nabatelského království. Tak tady by se ten turnaj měl odehrát, tady by měl princ Torgtan Gwendarronský za naší účasti poměřit síly. Elab má bílé zdi a hradby. Zastavili jsme před

městskými branami a tam se princ Torgan rozloučil s přítelem princem Halkem a jeho družinou. Oni se totiž ubytují ve městě, my však nikoli. My budeme bydlet v rezidenci gwendarronského vyslance, což je někde mimo. Někde na samotě mezi poli. Objeli jsme tedy město a podle toho, co říkala mapa, vyrazili po cestě na Šekem, což je nějaká malá vesnice někde na venkově, ale až do Šekemu nedojedeme. Rezidence stojí na samotě. Do Šekemu jsme ale nedojeli. Zajímavost: Elab nemá studny. Voda pro obyvatelstvo je přiváděna akvaduktem z hor. Akvadukt jsme podjížděli - jedná se opravdu o podivuhodné dílo!

Samota u cesty, dekorační zeď, za ní několik baráků. Tak to je rezidence gwendarronského vyslance v Nabatelu, pana Závíše Herta. O princově příjezdu už byl zpraven, přivítal kumpanii v bráně, princ Torgan sesedl z koně a celkem neformálně si s ním podal ruku. Pan Hert zavolal čeledíny, aby se postarali o koně a provedl nás rezidencí. V hlavní budově je několik komnat pro hosty vybavených palandami. Došlo na rozdělení pokojů, ubytování a lázeň. A potom v jídelně při jídle se Závíše Herta vptáváme na podrobnosti, o nichž princ Torgan neby zpraven, nebo je již zapomněl. Takže...

Víme, že králi Valeriánovi II. neslouží zdraví a že princezna Valérie, o jejíž ruku bude turnaj sveden, je oduševnělá půvabná bruneta s velkýma očima. Velké oči popsané panem Hertem jako oči srnčí, vůdce Grub je označil za oči vlahé. Nejde ale tolik o nějaké oči, ale především o ten Válec. Válec... Říkáme tomu tak, té stavbě, kterou elabští ztopořili a kde se o ruku princezny s vlahýma očima družiny navzájem pobíjí. Válec stojí mimo hlavní město někde v polích asi půl míle jihovýchodním směrem. Nemělo by to tedy být odsud daleko. Čtyřdvacátého se uskuteční schůzka velitelů družin s jednohlavým doprovodem. V našem případě tedy princ Torgan a vůdce Grub. Na té schůzce budou podrobně vysvětlena turnajová

pravidla. Jinak ohledně toho Válce - byl vystavěn z prostředků královské pokladny a na stavbu dohlížel kancléř Pravoslav Festus. Kancléř na stavbu dohlížel, tedy stavbu Válce řídil. Někjaký pan Balmon Donnelly, rektor vysokého učení báňského a ohňostrůjného, tedy něco jako vrchní horník, měl za úkol obstarat interiéry. To jest vybavení včetně nenosných zdí a stropů.

Pan vyslanec Hert pravil, že všechny ostatní družiny se už dostavily, kromě prince Halka Gorganského a našeho Torgana tedy i Vlanderští prince Joosta, syna Rogena a mladšího bratra krále Haakona a Hamilkarští vysokého kněze Uriaha Bana. Hamilkarští se prý usadili v Elabu na náměstí a pan vyslanec odušil něco ve smyslu, že tam stojí chrám té jejich bohyně Hamily. Označil bych to za prapodivné.

Bylo dost času a vůdce Grub rozhodl nepromarnit jej. Nadruhá den vyslal do Elabu Fenxe Wornu s úkolem provést základní výzvědný průzkum. Worna si průzkum na vůdci v podstatě vydyndal, měl za lubem se předvést. Toho dne, kdy byl kuděk Fenx pryč, navštívil rezidenci posel, jistý kapitán Škoch ho přivedl od brány do jídelny, kde Nurnští povětšinou trávili vůdcem vyhlášené osobní volno. Ten posel byl voják, nabatelský červenokabátník, a ten pravil to, co už jsme věděli, tedy že zítra se má do královského paláce dostavit princ Torgan s jedním vybraným mužem, aby si nechali vyložit pravidla. Takže žádná podstatná informace. Naopak. Podstatnou informací je, že v rezidenci gwendarronského vyslance se vaří normálně, to jest jako doma. Tedy žádní šneci ani jiná národní havěť.

Ve dvě hodiny odpoledne se vrátil Fenx Worna z výzvěd a pravil, že Elab je malebné městečko. Navštívil prý v tom Elabu řezníka a řezníka, to je bratranec nabatelského vyslance v Nurnu, tedy bratranec Tedericha Barna. Musím uzbat, že mě kuděk velice mile překvapil. Udržet si tak dlouho v hlavě

takovou okrajovou informaci a potom ji v pravý okamžik použít, to tedy klobouk dolů. To u mě tedy velice stoupl. I když v jeho případě - stoupat z úplného dna, to je holt vždycky vidět. Fenx Worna přinesl následující informace: řezník slíbil, že se pokusí záískat plány Válce. Válec řezník nazývá Sýpkou. V tom Válcí má být Dnnelyho labyrint. Ten labyrint na základě tajných plánů vystavěli trpaslíci a ti zmizeli. Takže nejspíš byli vaporisováni. Řezník má bratrance, a to je zlatník. To ale víme, to je přeci Tederich Barn, co provozuje klenotnictví na Hlawistově náměstí, ne!? Ano. Je to on. Tak Ten pan Barn, ten bratranec, už prý v Nurnu někde stranou Fenxe skřípl a tlačil na něj, aby zařídil, aby princ Torgan vyhrál. Tím se tedy vysvětluje, proč si informaci o zlatníkově bratraci řezníkovi zapamatoval. Byl skřípnut, byl na něj vyvíjen fyzický nátlak. No, to bych si to také zapamatoval. Jenom nechápu, jak je možné, že si vyslanec cizího státu na cizím území dovolí vyvíjet nátlak na jeho obyvatele. Bylo by dobré si po návratu na toho Tedericha Barna posvítit nebo alespoň informovat úřady. Pokud se tedy Fenx Worna nebude bát následků a uvolí se nabatelského vyslance udat. Je možné, že zvítězíme a potom by to nový následník nabatelského trůnu, princ Torgan, mohl vyřešit po své linii a vyslance Barna prachspřstě odvolat z mise, ale to se asi nestane. Jelikož nahrubo známe sestavu ostatních družin, jsme zcela jasnými pátými koly u vozu. Ztracenci, co nemají šanci. Vůdce zcela správně usoudil, že na vítězství to hrát nebudeme - stačí, když uhrájeme, že neumře princ Torgan. Čímž se možný výdělek značně redukuje, ale pořad je alespoň nějaký. Fenx cestou od řezníka na tržišti koupil přívěšky s bleskem, tedy modlitební řetízky Hroznějových přívrženců. A pěkně nám je rozdal. Abychom vypadali. A aby nás někdo nepovažoval za nějaké odpadlíky, kteří by snad mohli pomýšlet na znesvěcení svatyně. Inu, uznale jsem pokýval hlavou. Fenx se evidentně hodně bojí, aby si jej někdo nespletl s hobitem. Ve městě za velkou zdí se prý nalézá hobitů ghetto. Prý jej zdálky zahlédl a

nebyl to vůbec příjemný pohled.

Dalšího dne, dne, kdy jsme se měli dozvědět přesná pravidla, bylo vyloženo hnusně. Gruba s princem pohltil řídký, ale neutuchající déšť. Vyrázili koňmo. A my ostatní zatím v rezidenční jídelně oddávali jsme se žvanění o všem možném a požívání zvěřiny s erteplemi. Horník s gwendarronským princem se navrátili po polednách a Grub, jemuž crčela voda z šosů proudem, pravil, že pravidla jsou známá a že se také potkali s nějakými lidmi. Ten muž, co doprovází hamilkarského uchazeče Uriaha Bana, je také vysoký kněz a nechává si říkat Chmur. Působí prý velice nepřátelsky a nebezpečně, stejně jako jeho předák. Někdy odpoledne prý do vyslanecovy rezidence dorazí nějaký krejčí, aby vzal Nurnským míry, a to míry na plesové šaty. Nurnští, stejně jako členové ostatních družin, se totiž zúčastní turnajového plesu a ten ples se uskuteční za čtyři dny. Vůbec budou následující dny událostmi nabitě. Zítřejší nás navštíví prodejce, který nám předloží seznam. Seznam a ceny předmětů, jež bude dovoleno vzít s sebou do Válce. Pozitíří přijede platně a vezme míry na zbroje. Myslím si, že se budou brát také míry na rakve. Což se, samosebou, hodí vždycky. Turnaj se uskuteční prvního dne měsíce poradostin, dostavit se k Válcí máme na desátou dopolední. Tam nás svlečou. Turnaj bude jednodenní, má dvě části. Labyrint a samotný Válec. Labyrint sestává z třípatrového budiště, jež šílený Donnelly vystavěl v takových jakoby přístavcích. V labyrintu budeme sami a povoleno je provádět naprosto cokoliv. Tedy nikoli cokoliv zcela bezpodmínečně, ale s jemnými výhradami. Je zakázáno opouštět prostory jinak než dveřmi a je zakázáno bourat zdi. A víme, že tam krom sebe samých nepotkáme lidskou bytost. Narazíme tam ale na zvířata, zejména tedy zvířata exotická. No, to mě potěš koňská noho! Až projdeme labyrint, musí za námi zůstat troje otevřené dveře, a to, pěkně prosím, dveře otevřené nenásilně. V opačném případě jsme ze hry venku. Ty dveře, jimž nesmí být

zkřiveno ani prkno, jsou označené emblémem kohouta. Tedy emblémem zvířete, jímž se Nabatelští honosí na královském erb. No a pomalu se dostáváme k Válcí samotnému. Do Válce vpadneme, pokud projdeme labyrint a neporušíme podmínky. Válec je obehán zvnitřku tribunami pro diváky. Abychom mohli uspět, musí se nám tedy podařit vpadnout do Válce. Záleží však také na tom, v jakém pořadí ve vztahu k ostatním družinám se do Válce dostaneme. Od toho odvisí jisté drobné výhody před vstupem do arény, kde se poměříme s ostatními navzájem. Aréna je vnitřní kruh ve Válcí, pravděpodobně zadlabaný pod úroveň podlahy. První skupině bude poskytnuta felčarská pomoc a dostane nějaké lektvary a čas k dobru dát se do pořádku. Skupina druhá dostane jenom lektvary a čas, čas ovšemže již kratší. Skupina třetí dostane jenom čas a na tu čtvrtou nezbyde nic. Ta utře nos. Až se ve Válcí pod tribunami sejdou všichni ti, kteří regulérně prošli labyrintem, započne pravé dílo Hroznějovo. Skupina první a čtvrtá vyvolí ze svého středu trojice a ty vstoupí do arény, kde se pobijí. Kdo opustí kruh arény nebo zemře, bude odtážen k rakvím a do kobnce turnaje vyloučen. Vítězem je ta skupina, které alespoň jeden muž zůstane stát na nohou. Potom se stejným způsobem pobije druhá skupina s první. To však není všechno. Následuje další kolo, kde první a čtvrtá skupina opět vyberou trojice svých zástupců. Ti se opět pobijí. To samé provede skupina druhá se třetí. V podtatě jde o to, že metodou drceného masa jedna skupina zcela vyeliminuje všechny muže svého protivníka. A pár zoufalců ve zuboženém stavu zůstane. To samé se stane u skupin zbývajících. Zůstanou proti sobě stát zubožená zoufalá torza dvou vítězných družin. A ty se metodou drceného masa pobijí a utlukou, až zůstane zoufalé torzio družiny jediné. Má to ale háček. Zvítězit se dá pouze v případě, že mezi živými, ať už v aréně nebo v odkladišti vyrazených, zůstal předák skupiny. Tedy jaksi osoba, která se uchází o ruku princezny Valérie. No, usoudil jsem, že Král Valerián II. je smyslů zbavený šílenec. A princezna

Valérie že má oči vlahé chorobným potěšením z očekávaného krvavého divadla. K popisu úchylné kratochvíle uvedu ještě pár drobností. Zbraně a veškeré vybavení, přináležející vyrazenému, je na konci kola vyraženo též. Krev, vyhrězlé vnitřnosti a zvratky se po odnešení mrtvol rozhrabávají hráběmi. V aréně, tedy vnitřním kurhu, je tedy zřejmě písek. Je povoleno bít se chkladnými a střelnými zbraněmi s úmyslem zabít, kouzelníkům je však zakázáno užívat destruktivních kouzel, případně destruktivních materiálů. Ze hry jsou takto tedy vyřazováni alchymisté a jejich produkty, ačkoli nakrásně na seznamu, ale především kouzelníci se všemi jejich útočnými zaříkadly. Podívali jsme se na sebe s Juliánem Chrpou a odevzdaně pokrčili rameny. Kouzelníkům je tedy povoleno v podstatě pouze urychlovat a mlžít, respektive zneviditelňovat. Ostatní kejkle jsou buďto zakázané nebo nepoužitelné. Zákaz kouzel si prý zástupci všech družin odhlasovali na společném setkání. Další věc je, že jedna osoba smí přivést do arény maximálně jedno zvíře a zvíře je vyraženo s vyrazením registrovaného pána. Také víme, že do labyrintu vstoupíme nazí, tedy možná pouze v hadrech, co nám na ně vezme platně míry, a předměty takzvaně nakoupené u prodejce na základě vůdcova seznamu, který ještě musí připravit, na nás budou čekat až uvnitř bludiště. Tedy ve tmě někde mezi všemi těmi exotickými zvířaty. Na základě takto předložených informací a z nich plynoucích nepřilíš nadějných vyhlídek zavládlo v kumpanii něco na způsob tichého zoufalství.

Vůdce rozložil ušmudlaný papír, prvotní verzi nákupního seznamu, kterou sestavil. Měli jsme se k soupisu vyjádřit a případně vznést námítky, aby jej bylo možné uzavřít jako definitivní a neměnný. Nastaly sáhodlouhé debaty a vyjevování vlastních názorů na věc. Navečer byl seznam uzavřen jako konečný. Tedy už jsem věděl, že do labyrintu vstoupím v hadrech a budu ve tmě hledat krátký meč. To bylo vše, na co jsem

měl, jakožto kouzelník, nárok. Až ten meč nahmatám, postavím se zoufale přívalu exotických zvířat. Nic lepšího mě nemohlo potkat. Budu se tam dozajista cítit jako tenkrát v Morochu. Tedy jako nudle v bandě. Navečer přijel z města krejčí se dvěma pomocnicemi a ti nám vzali míry na plesové šaty. Vyžádal jsem si antracitové šaty, klobouk stejné barvy s širokou střechou a ladící střevíce. Oblečení se bude hodit do rakve.

Nif prohlásil, že především nechce vypadat jako hovád, a požádal o šaty odpovídající jeho barbaří figurě a způsobu obživy v barvě zelené a hnědé. Půlbarbar Darghaz si vymínil hábit v imitaci leopardí kožešiny. Krejčí se zdál být na rozpacích, ale nakonec přitakal. Zřejmě nebyl zvyklý nesouhlasit. Nebo ti, co nesouhlasili před ním, byli vaporisováni a on si toho byl dobře vědom.

Pěťadvacátého odjel Fenx Worna s vůdcem k řezníkovi, ale vrátili se zasmušile s tím, že mapa labyrintu, poka bude vůbec k mání, bude k mání až za dva dny. Uvidíme. Ale moc bych si od neuměle překreslených Donnelyho plánů nesliboval.

Kapitán Škoch ohlásil další návštěvu, tentokrát pana kancléře osobně. Kancléř převzal od vůdce seznam, tedy soupis věcí pro turnaj, zahleděl se do něj a spokojeně mlskl. Potom pravil, že nás jeho lidé přeměří kvůli zbrojím. Jelikož ale brali míry i mně a Chrpovi, myslím si, že je brali skutečně na ty rakve. Toho večera poté, co měřiči rakví opustili vyslancovu rezidenci, vyhlásil zasmušilý Grub, horník a družinový vůdce, dvoudenní osobní volno, během něž se stalo velice málo. Vlastně jen to, že přijely šaty do Válce, abychom tam nemuseli potupně kráčet nazí, a že se vrátil Fenx Worna od řezníka. Kudůk přinesl strohý náčrtek nakreslený řezníkovou rukou, a dodal pár podrobností. Tedy podle všeho přístavek s labyrintem, přiléhající k válci, je cihlová stavba sestávající z přízemí, patra a podkroví. V přízemí se

nalézá labyrint chodeb propojujících čtyřčlenné místnosti malých rozměrů, v patře nechal Donnely zbudovat místnosti také malé, leč kruhové. Podkrovní patro se zdá být snad jednou prostorou. Místnosti jsou prý obydleny exotickými zvířaty ve formě hmyzu, mnohdy však naprosto neexotickými. Vytanuly mi na mysli představy rojících se sršňů a vos a pjaly mne mdloby. A měl jsem pravdu. Nevím, kde se to řezník dozvěděl, ale ten hmyz je prý hmyzem bzučivým, prostě něco na způsob vos nebo včel. Bzučí to tedy zřejmě v přízemí. Kruhové místnosti prvního patra prý šílený Donnely pro svého ještě šílenějšího krále Valeriána nadil výbušninami a mechanismy pro jejich odpal. Grub usoudil, že půjde o ohnivě pasti. Fenx vysvětlil, že řezník hovořil bve smyslu hádanek ve formě pák. A také o Donnelyho magických konstruktech. Na půdu je prý zavedena voda. Jak, to nevím, ale odhaduji, že systému rour a akvaduktů. Ten šílený Donnely prý bude zítra na plese, budeme se tam s ním prý moci seznámit. Král Valerián prý Balmona Donnelyho považuje za umělce. Řekl bych, že pan Donnely sebe sama nejspíš považuje za Hroznějovo zosobnění. Všechno by oné diagnose nasvědčovalo. Mimochodem - ty šaty do Válce skutečně vypadají jako šaty do rakve.

Hradní ples

Osmadvacátého přivezli šatzy na ples, tedy antracit pro mne, stramáckou hnědavou zeleň okolních polí pro Bouřliváka, leopardí oblek Darghazův a spoustu jiných obleků dle libůstek toho kterého spoluparda. Nejšťastnější byl asi Darghaz. Zubil se jako vycházející kotouč na poušti Říše Slunce a ihned se jal převlékat. Dozvěděl jsem se, že princ Torgan si na odpoledne objednal lazebníka. A zcela mě pohltilo nepřijemné tušení, že na plese se semele něco opravdu strašného. Odjezd z rezidence gwendarronského vyslance Záviše Herta naplánován vůdcem Grubem na čtvrtou hodinu odpolední a tak se i stalo. Jeli jsme kořmo, jako pestrobarevná honorace. Torgan

byl oděn do bílého, na zádech se mu skvěl znak Gwendarronu. Zářil jako živý terč.

Elabský královský hrad je malý. Několik budov za zdí. Zavedli nás sálu do nějakého hlavního baráku, který připomínal hospodský lokál před zabijačkou. Sposta stolů s lavicemi a ubrusy. Nebýt tedy toho trůnu tam na podestě vzadu. U několika stolů už dřepěli protivníci a zavile si nás prohlíželi. Hlavně banda krollích kolohnátů, V tomhle turnaji proti takovým skutečně nemůžeme uspět. Obtížlášť s ohledem na pravidla, jež odhadem polovinu družiny předem vyrazují. Zaujal mne trůn na podestě. Na opěrce železná tyč, z ní trčí dva klikaté blesky. Odhadl bych to na další z Donnelyho uměleckých děl. Zarazilo mě, že jsme přijeli na ples a není tu žádný prostor k tanci. Ledaže by někdo odnesl ty stoly.

Pan kancléř přivedl k trůnu vetchého starce a usadil jej do něj. Valerián II. odevzdaně zaklesl hlavu mezi umělecké blesky a pan kancléř bouchl do země holí a pravil, že Jeho Veličenskvo král Valeráán II. nás rádo vidí. Král nevypadal vůbec dobře. Vypadal jako před smrtí. Potom se vedle něj usadila princezna. Všiml jsem si, že její vlahé oči jsou především mandlové. Jako by některý z jejich předků pocházel z Čagotaje. Princezna byla oděna do antracitových šatů protkávaných stříbrem. Tedy máme stejný vkus. Pan kancléř představil princeznu Valerii a poté požádal urozené hosty, aby se představil. Jako první vyskočil princ Halk, mírně se uklonil a pravil, že je princ Halk z Gorganu. A ten náš princ udělal to samé. Potom se představil ten Joost, Vlanderan, co si na zápasy přivlekl krollí rodinu. Nešlo si nevšimnout, že krollové přišli na ples v plné zbroji. Nakonec se představil muž v hábitu. Z hamilkarského velekněze Uriaha Bana šel skutečně strach. Tituluje se jako Vysoký patriarcha.

Král zaskuhral, že uspět může jenom jeden, a došel mu dech. Slova se ujal kancléř

Pravoslav Festus a opsal slovy to, co ostatní na vlastní oči viděli. V košatém proslovu řekl, že král Valerián je už v podstatě mrtvý. A vykládal cosi o turnaji a slovných hrdinech z dalekých zemí, kteří poměří, co poměřit lze, aby z nich Hroznějova prozřetelnost vyvolila toho pravého, na kom spočinou vlahé mandlové oči princezny Valérie. Nakonec se jal vzývat Hrozněje a jeho velikost a nedozírnost, aby skončil konstatováním, že uspět může jenom jeden. Pak zmlkl. Bouchl holí do země a sloužící přinesli jídlo. Řiční raky s bylinkami, pečené štiky a mléčné tele. No a samozřejmě ty všudypřítomné šneky. Zvolil jsem tele a stejně tak Julián Chrupa, který mi řekl něco v tom smyslu, že marná sláva, ale šnek není tele. Šnek je prostě pořád jenom slizký šnek. Potom mi řekl ještě něco, ale nerozuměl jsem mu. Krollové se totiž hlasitě zahryzli do raků na bylinkách a račí pancíře drcené jejich mocnými chrupy vydávaly tak příšerný zvuk, že nebylo slyšet vůbec nic. Pátý chod byl velice nápaditý, řekl bych až donnellyovsky nápaditý. A totiž chleba s erteplemi. A nakonec sršní koláč, který jsem chápal jako Donnelyho drsnou upomínku na exotický hmyz a tedy na to, jaký neradostný osud nás všechny čeká. Také jsem si všiml, že pan Donnely, ačkoli jeho přítomnost na plese byla předem avizována, vůbec nedorazil.

Sloužící sklídili ze stolů, od těch prostředních vyhodili přísedící a odnesli stoly pryč. Vznikl tak taneční parket a přikolébala se i kapela a nějakí další lidé, zřejmě měšťané. Přismyslech se nahlas svěřil, že má strach, aby nebyla ostuda. Nepochopil jsem, jestli tady na plese nebo tam ve Válcí, ale bylo to víceméně jedno. Teď už to nebylo možné zastavit. Princezna se oddala tanci s nápadníky a Torgana si vybrala až jako třetího. Tedy posledního před Vysokým patriarchou. Což lze také chápat jako znamení role, kterou tu naše skupina zastává. Role podřadné, role do počtu. Ostuda bezesporu bude a s těmi, co přežijí, se potáhne až do Gwendarronu jako černočerný těr.

Všiml jsem si, že Julián Chrpa vyzval k tanci nějakou krollku, respektive kollku z té Joostovy vlanderské krollí tlupy. Jenomže ona ho odmítla a ti kolohnáti ze začali na celé řehnit. Nebyl to špatný pokus, vyzvat primitivní ženu k tanci a pokusit se ji informačně vytežit, ale nepovedlo se. Chrpa se omluvil a odcouval. Vyzval jsem k tanci nějakou kudůčku. Tančili jsme, ale nedozvěděl jsem se při tanci nic zajímavého. Jen že se jmenuje Alana, je dcerou košehradského starosty a za tři dny se celá rodina těší do starostenské lóže, odkud je výtečný výhled do arény. Do té arény, kde se budu před rozpovíkaným publikem plazit v blátě a zoufale ze všech sil lpět zuby nehty na holém životě. Odvedli krále. Potom odešla i princeznam O půlnoci kancléř Pravoslav Festus vyhlásil ples za ukončený.

Do rezidence gwendarronského vyslance tam daleko v polích dorazila kumpanie v prapodivném rotzpoložení až hluboko v noci. Zalezl jsem na pryčnu a přemýšlel, že za dva dny nás čeká Donnellyho Válec a jeho šílené magické konstrukty. Čekal jsem, a nebyl jsem zdaleka jediný, že na plese se něco semele. Že se něco ukáže. Ale ukázalo se jenom zoufalé zoufalství naší zoufalé situace. Zoufalství nicoty.

Pro následující dva dny bylo vyhlášeno osobní volno, volno trávené nicneděláním, respektive válením na pryčnách, žraním a bohūpustým žvaněním o ničem. O jediné zpestření se postaral samotný vojvoda Grub, který si vzpomněl, že si do Válec objednal sekery, ačkoli s ní vůbec neumí bojovat. Byl to omyl a bylo třeba jej napravit. Jelikož seznamy již byly uzavřeny, Grub byl nucen celou nešťastnou záležitost výměny sekery za krátký meč řešit oficiální cestou přes vyslance Herta. Díky této směně bylo možné vyhandlovat jednu láhev oleje navíc. Vyslanec Hert pravil, že prvního radostinového dne, kdy započne turnaj, vyhlásí budíček na osmou ráno, abychom se stihli převléci do hadrů, naposledy najíst a odjet koňmo k Válcí. Válec

měl být otevřen přesně v deset hodin, případné zpoždění by znamenalo porušení pravidel a tedy nekompromisní vyloučení z turnaje. Pan Hert pravil, že osobní věci si budeme moci nechat v rezidenci vyslanectví, což byla jedna z mála potěšitelných zpráv.

No a prvního radostinového dne s rozbřeskem přišel ten slavný den, kvůli kterému jsme se sem všichni vlastně sjeli. Vyslanec Hert nám kázal svléci se do naha a obléci se do pytlavinových šatů zápasníků z bojových jam. Při poslední snídani popřál kumpanii a především princí Torganovi hodně štěstí při průchodu Donnellyho konstrukty a ještě více štěstí v srdci Válc. Pravil, že vypadáme jako hastroši, ale že nás doprovodí vojenský oddíl gwendarronských v parádních uniformách. Abych byl připraven, nahl jsem těsně před odjezdem na pryčně do mozku vše, co bylo možné. Užitím magických lektvarů mi lebka doslova bzučela vázanou, leč snadno uvolnitelnou energií. Energií, již jsem zamýšlel použít proti nepříteli. Na rameno posadil jsem Puklinu. A potom jsme ve středu vojenského doprovodu jako banda drbanů vyrazili k Válcí.

Válec

Válec stál ztopořen kousek za Elabem a jednalo se skutečně o neuvěřitelně ohyzdnou stavbu. Naše skupina se dostavila jako poslední, v polích už vyčkávaly odrbané bandy protivníků a jejich členové nás měřili nenávislivými pohledy. Pan kancléř Pravoslav Festus vyzval jednotlivé prince, respektive urozené předáky, aby jej následovali do pole. Tam jim něco vykládal, potom tam nějak losovali. Později se ukázalo, že lopsovali, na kterou bandu případně který vstup. Čtvrt hodiny před otevřením bran přišel čas na osobní prohlídku, při které u Fenxe Worny našli nějaké nátepníky. Štěstí ale při kudůkovi stálo jako přikované, za podvodnou šedovinu stálo jako nevyloučili. A tedy stálo i při nás, zůstali jsme v plné síle. Alespoň prozatím. Potom zahřimal lesní roh, červenokabábátníci

otevřeli dubová vrata, nacpali nás dovnitř a zabouchli. Zoufalý turnaj započal.

Protápali jsme temnou chodbou až na její konec a otevřeli dveře. Místnost za nimi přivítala družinu světlem dvou pochodní. Jednu jsme zhasli, jednu byl Fenx Worna. V místnosti ležely poházené předměty ze seznamu, okamžitě jsme se počali ozbrojovat a doodívat. Opustili jsme místnost jedinými dalšími dveřmi, které tu zely, a v bojové již formaci proběhli chodbou plnou čpavého kouře. Někde tam vpředu muselo hořet. Dveře na konci zavřené a teplé. Darghaz s Nifem vykopli dveře, před námi místnost s prvními Donnellyho konstrukty a exotickými zvířaty ve formě hmyzu. Připomínalo to zlý psychedelický sen člověka zmítaného horkostí. Hořící ohně, mezi nimi hnízda. Z hnízd rojíví se sršni. Nif vběhl dovnitř a začal máchat mečem. Za ním vpadl Darghaz, ale zmizel v postranní chodbě, za ním vyběhl Chrpa. Bylo mi jasné, že tady ve slepé chodbě by mě sršni ubodali a proběhl jsem tedy za Chrpou. Tam na konci krátké chodby ale Nurnské zastavily zamčené dveře a družina se tu nakonec natísnila, že nebylo kam uhnout. Vznikl špunt na jehož konci se zoufale snažil vecpat dovnitř Nif, kterého sršni počali nelítostně bodat. Jeho řev sílil s bzučením rozezlených sršňů. Zůstal tam vzadu ještě Fenx, ale bylo jej třeba vpředu kvůliiva zamčeným dveřím. Šedovan ale nebyl s to se přes hradbu těl dostat, špunt byl příliš stěsnaný. Nezbylo než použít hrubou sílu, Darghaz s princem se marně pokoušeli dveře rozkopnout. Vykouzlil jsem tři výbušniny a počal je obloukem metat do místnosti. Sršne nebylo možné minout, byla jich plná místnost.

Nakonec ohlušující praskot ohlásil, že Darghaz s princem prošli dveřmi následovaní hroznem rozvolněných těl hroznů. Jak hrozen vhržel do nějaké další místnosti, naplnil chodbu křupavý zvuk, zvuk nový a neznámý. Někdo zařval, že na zemi jsou hlemýždi. Ukázalo se však, že hlemýždi jsou neškodní a nechají si hamtat po ulitách zcela

bez reakce. Podlahu brza pokryl slizký klouzavý šlem. Nacpali jsme se sem všichni, někteří vyběhli do postranních chodeb. Já jsem se však věnoval místnosti se sršni a vyslal tím směrem několik plamenných kouzel, která způsobila téměř úplné vybití nebezpečných sršňů a výbuch několika sudů. Bohům žel však i zranění na naší straně včetně mé vlastní osoby. Přesto však pozitiva vysoce převážila nad dnegativy a v místnosti s mrtvými sršni zjevily se dveře s emblémem kohouta, tedy dveře, jež podle pravidel bylo třeba cestou k aréně projít a nechat za sebou otevřené. Bohům žel dveře nebyly opatřeny ani klikou ani žádným jiným viditelným mechanismem, jednalo se tedy bezesporu o Donnellyho šílený konstrut, jež bylo nutné otevřít odjinud. Vydal jsem se tedy za ostatními, kteří tam vpředu objevili jednu slepou chodbu s propadlístěm, na jehož dně zely nebezpečně vyhlížející hrocené kůly, kam se nikomu zcela přirozeně lézt nechtělo, dále chodbu přepaženou jakousi mříží a chodbu, kde kdosi šlápl na dlaždicí s runou A o šeredně to odskákal vlivem nějaké pasti, kterou tím aktivoval. Stáhli jsme se všichni do místnosti se sršni, jejichž poslední tři zbylé jedince mezitím utloukl Fenx Worna. Ukázalo se, že mnoho z nás je zraněných, ale především Nif Bouřlivák, jenž se tvářil zkroušeně a bobtnal jak se mu tvořily masivní otoky kolem vpichů po sršních žihadlech. Darghaz roztloukl sudy, ale ty, co předtím nevybuchly, byly prázdné. Teď bylo na vůdci rozhodnout, co dál.

Jenomže vůdci bylo nějak šoufl, sezl se u zdi a nemluvil, byl bledý jako syrový pecen chleba před sázením do pece. A Nif škemral, že je na tom bídne a vcelku jednoznačně naznačoval něco o těch hojivých lektvarech, co má Grub v erárním tlumoku. Jakožto zástupce chopil jsem se prozatímně vůdcovských povinností a rozhodl, že jeden může požit. Zsinalý vůdce nic nenamítal, ale také nehnul ani brvou. Julián Chrpa ochotně přídřepl, lektvar našel a podal jej Nifovi. Barbar obsah flakónu lačně vsrkl a usmál se.

Fenx Worna pravil, že Nurnští jsou hrozen hovad, respektive hovad hrozen, a jal se pýáčit zbylé sudy. Přismyslech mu ochotně v bohůlibém počínání asistoval. Docházelo nám všem jenom velice pozvolna, jaký mají Donnellyho konstrukty smysl a jak ve svých chorobných představách nabatelský konstruktér konstrukci šíleného labyrintu vlastně zamýšlel. Darghaz objevil nějakou chodbu, jíž jsem si dříve kvůli va hejnům sršňů vůbec nevěšiml a jal se páčít dveře, které objevil na jejím neodlehlem konci. Dveře ale držely pevně jako víra v Matku Nifredil. Přismyslech celičký zmizel v jednom z vypáčených sudů a vynesl na světlo lektvar s runou. Gruba nález poněkud vrátil do reality a když zemdeně přičichl, pravil, že se jedná o nepříliš silnou hojivou substanci. Příliš jsem takto narychlů položenému horníkovi úsudku nedůvěřoval, ale byl jsem rád, že jej nález lektvaru rozmluvil. Potom se z chodby ozval Darghazův vztekly výkřik a praskot dřeva. Dveře evidentně povolily, bylo na čas postavit druhy do formace a vyrazit.

Místnost s podlahou plnou vody a mokrého písku, na jejímž dně nějakou záhadou přežívaly škeble. Skořápky Donnellyho živých konstruktu křupaly pod nohama, ale neznamenalý pražádné ohrožení. Z prázdné místnosti zamřížovaná chodba vpřed a dvě postranní bez mříží. Na zdi u země runa B, stejně jako na lektvaru, který přismyslech našel ve vypáčeném sudu. V levé chodbě podélná dlaždice s runou I. Někdo si vzpomněl, že podobná značka zela na jednom ze sudů a někoho dalšího napadlo, že by bylo dobré ty sudy přinést a postavit je ke značkám. Nápad zněl naprosto šíleně, ale s úvahou prokázaného šílenství pana konstruktéra Donnellyho, rozhodl jsem se sudy postupně přinést. Mezitím Grub v druhé z chodeb, jak byl zemdlelý, při přeskoku, který se jiným podařil, došlápl na podobnou dlaždici s runou T, něco vylétlo a zasáhlo to Juliána Chrupu. Potom chodbu nakrátko zachvátil čpavý dým a uvedl Chrupu s vůdcem do záchvatů dusivého kašle. Když jsem postavil druhý ze sudů na

své místo, Přismyslech vykockal, že se Darghaz mezitím někam zřítíl, ale že je v pořádku a pak z pravé chodby přiběhl Fenx a pravil, že tam v té chodbě za mříží je podlaha posypaná prapodivným žlutým písečkem a v něm je vyrytá runa X. Vzpomněl jsem si, že stejnou řezbou byl opatřen sud u sršňů, tedy ten, co po mém čarování vybuchl. Ale zbyla po něm spousta prken, napadlo mě je využít. Za těchto úvah vplouhali do místnosti zbylí Nurnští a vylezlo z nich, že tam na konci vzadu chodba končí hlubokou nádrží v níž se prohání čtveřice přerostlých a velice podivně se chovajících štik. A na dně ve čtyřsáhové hloubce se prý něco skví, snad nějaké truhlice. A na dně se skví taktéž nějaký symbol jakoby zmrzačeného slunce se dvěma paprsky. Druzi se rozdělili na dvě skupiny, po každé do jedné přístupné chodby, tedy té se štikami i té dosud neprozkoumané, a já se věnoval přinášení prken z vybuchlého sudu. Když jsem skončil, odebral jsem se k nádrži, kde zatím Chrupa, Přismyslech, princ Torgan a Nif Bouřlivák zažívali beznadějný neúspěch. Do hluboké vody se pochopitelně nikomu nechtělo. Přismyslecha ale potom napadlo nakrmit ryby rozšlapánými škebleni a ty se na ně hladově vrhly k samé hladině. Julián Chrupovi se podařilo jednu z ryb bodnout oštěpem a zle ji poranit a v nově nabyté naději se mu vrhl na pomoc mečem. Přismyslech příkrmoval rozšmelcovaným slizem a kusy štiky, kterou barbar vytáhl na břeh a nahrubo naporcoval. Když návnada došla, zbyla v nádrži jediná ryba, silně poraněná, a ukryla se na dně. Nif se rozhodl, že tam vzele a počal se svlékat. Donesl jsem sud, aby jej postavil na dno. Prostým součtem výšky sudu, barbarova vzrůstu a jeho natažených rukou jsem odhadl, že by se mohlo podařit, aby nám truhlu, která vypadala velice masivně, podal. Podařilo se. Zatímco se barbar pral ve studené vodě s útočící štikou a my zbylí ukládali těžkou truhlici na břeh, přirtili se Fenx Worna s Darghazem. Přiběhli s očima navrch hlavy a pravili, že tam vzadu je také slepá místnost a napadly je tam masožravé žáby. Měli co dělat, aby jejich ústok v tak malém počtu ustáli, ale

podařilo se a mezi roztahanými střevy ubitých oboživelníků našli symbol žlutého kruhu, respektive symbol zmrzačeného slunce, a taktéž truhlici. A v ní jakýsi nevábny oblek z vlněné cupaniny, vzdáleně připomínající mechovou zbroj Babačana Borůvky. Fenx Worna usoudil, že taková věc by se dost možná hodila při průchodu sršním hnízdem, kdyby tady ještě nějaké zůstalo. Ale žádné hnízdo tady nezástalo, a tak na zemi zůstala ležet i ta odporná věc, která nemohla být ničím jiným, než Donnellyho konstruktem. Takhle tedy ta jeho šílené konstrukce vypadaly, takhle tedy vypadaly představy vysněné v jeho chorobném mozku a realizované v psychedelicky obudné stavbě, v labyrintu Válce. Donnelly zjevně zamýšlel, že skupina sem proběhne skrze sršní hnízdo, utluče žáby, najde sršání oblek a pošle v něm oděného dobrovolníka zpět, aby roje bodavých obzoků pobil! Bohové dobří! V truhlici se štičí nádrže ležel nátepník na celé předloktí z tlusté vařené kůže. Nif se přihlásil a jechal si jej přivázat na paži. Přismyslech pravil, že to bude nejspíš další z Donnellyho konstruktu. Ruku v nátepníku prý bude zřejmě nutné strčit do mord zubatých šelem a druhou rukou je pobít mečem.

Došli jsme se podívat na ty mrtvé žáby. Fenx s Darghazem se velice podivili, že za tu chvíli se pobité potvory znatelně zmenšily, otočili se na kramfleku a odběhli pryč. Nad příčinou smrskávání Donnellyho konstruktu nebyl čas přemýšlet, nikam by to beztak nevedlo, ale někdo přišel s nápadem ohledně těch dvou zmrzačených slunců. Zda to byl Přismyslech, za to bych ruku do ohně nedal, ale nápad to byl natolik šílený, že při vědomí šílenství konstruktéra Donnellyho mohl být reálný. Žlutý symbol u brtvých žab byl namalován na vystouplé dlaždici a dalo se předpokládat, že taktéž i ten na dně nádrže. Pokud obě dlaždice stiskneme naráz, mohla by se odjistit mříž dělicí vstup do chodby s jasně žlutým pískem. A věřte nebo ne, bylo tomu tak.

Ve zbylém přízemí labyrintu válce

Mříž se odsunula a zmizela ve zdi do nějakého hluchého prostoru. Kohosi napadlo poklepat na zeď a potvrdilo se, že je dutá. Za zdi Donnellyho labyrintu se musely ukrývat skryté prostory a tím se poněkud vysvětlilo, proč jedno z těch nemnoha základních pravidel Válce zní Nebourat zdi. Do jedovatě žlutého písku se ale nikomu vůbec nechtělo a navíc se ozvalo vzdálené volání o pomoc. Zvolání přinesla ozvěna ze vzdálených prostor Válce a evidentně se jednalo o křik Fenxův. Ti dva se tedy museli vrátit přes mrtvé haldy sršňů na odvrácenou stranu a tam na něco natrefili. Kvapně jsme se tedy odebrali v bojovém šoku tím směrem a dál přes rozhamtané hlemýždě a našli zkrvaveného Darghaze s Fenxem v prostofe, kde jíž jsme tehdy na počátku nedosáhli. Druzi stáli nad mrtvými těly hadů. Fenx se právě lopotil se šperháky nad nějakou truhlicí, u níž na dlaždici zelo zmrzačené modré slunce. A to už nám bylo jasné, že druhé slunce se bude ukrývat tam vzadu dole pod propadlístem s hrocenými kůly a že stiskem obou dlaždic se otevře mříž u chodby, která se táhla kamsi do tmy pokrytá modravým šterkem. V truhlici, z níž našťestí neškodně vyletěla otrávená šipka a zazvonila o zeď za zády druhů, se objevilo divné tupé mastodontí kopí. Nic pro většinu, kopí se ujal někdo z těch našich svalovců. Vyrazili jsme k propadlu a po chvíli všeobecného váhání se přihlásil kudůk Worna, že tam tedy vletze, když není zbytí. Nif se ujal jištění lana a Fenx slanił mezi hrocené kůly a zmizel v jakési pidichodbě, jejíž rozměry hlásil nahlas, než zařval bolestí. Cosi ho tam napadlo a brzy se mezi kůly zjevil jakýsi zmršený pták s nefunkčními křídly. Metl jsem po něm kámen, Přismyslech kopí a s chodby přísvisťela střela, zjevně Fenxova. Pták to přežil a zmizel v chodbičce za kořistí. Ozývaly se Fenxovy dušené výkřiky a dupot podivných ptáků. Nif předal lano Darghazovi a svrhl se dolů. Po kolenou s napřaženým mečem se nasoukal do tmy, potom se ozývalo hýkání, brinkot a

chraplavé zvuky raněných. Potom nastalo ticho, respektive proměnilo se v šustot. Zřejmě bylo po boji a ti dva se soukali dál.

Po nějaké době se mezi kůly objevil Fenx a zvolal, že tam vzadu je slepá místnost, kde bylo hnízdo těch teď už pobitých ptáků a že tam měli vejce. A kromě hnízda a vajec našla se i truhlice a dlaždice s modrým zmrzačeným sluncem, teď na ní prý dřepí Nif a čeká, až někdo z těch nahore zmáčkne dlažku u mrtvých hadů. Vyběhl jsem a nebyl jsem sám. Brzdy se podle očekávání otevřela mířící blokující neznámou chodbu modravého šterku a znovu zmizela ve zdi. A opět se poklepem ukázalo, že za zdmi již objevených prostor šíleného labyrintu skrývají se prostory další, dosud rozlohou netušené. Když se ti dva, Nif s Fenxem, vydrápali nahoru do chodby, ukázali píšťalku. K čemu ale tento Donnellyho konstrukt mohl být dobrý, to bohové suďte, ale řekl bylch, že na uspávání hadů. A hady strážili tlusté kopí na ty ptáky. Žáby pak strážily kabátec proti sršňům a ryby, co vlastně strážily ryby? Aha - nátepník. Nátepník proti žábám? Potom by ale dle obłudné Donnellyho logiky ten vlasatý kabát neměl být proti sršňům, ale proti štikám. Jenomže s takovým kabátem by se asi nedalo plavat. Nacucal by se jako houba a stáhl svého nositele bezmocně na dno. No, nedávalo to vůbec žádný smysl. A o to zřejmě šílenému Donnellymu muselo jít především - aby nic nedávalo vůbec žádný smysl. Odhadem jsme se nacházeli uvnitř labyrintu asi dvě směny a už jsme si doslova sáhli na dno. Pohlédl jsem na Gruba, jestli z jeho obličejce nevyčtu, zda se mu už neudělalo lépe. Možná ano. Vůdcova tvář nabyla barvu, trpaslík se zdál být zmitán návaly hněvu. Měli jsme dvě otevřené chodby plné barevného písku a někde tam se asi měla skrývat odpověď, jak otevřít dveře s emblémem kohouta, ty dveře v místnosti vypálených sršních hnízd. Jak se k té čiré hrůze ve vzpomínkách zas a znova vracím, zcela jsem zapomněl zmínit, že omámení psychedelickým kouzlem Válce zcela jsme jako kumpanie rezignovali na ochranu prince

Torgana a ten osamocen vpadl mezi čtyři pavouky, s nimiž se musel popasovat sám. A když některým došlo, že vzdálené bolestné vytí je vytí gwendarronského šlechtice, vyřítili se s temnou předtuchou do těch míst. Tedy Nif s Chrpou. Čímž pádem se družina chaoticky rozpadla na dva samostatné hrozny. Vytí bolestné zakrátko vystřídalo vytí vítězné, inu my zbylí vyrazili jsme v ústřety a seznali, že pavouci jsou rozšmelcováni po stěnách z nepálených cihel a princ Torgan že je sice v šoku, ale živý. Chlapci zatím stihli prohledat přilehlé místnosti a pravili, že tam vzadu je nějaké zelené slunce se čtyřmi paprsky a kolem čtyři vlci s rudýma očima. Jaké magické houby to stihli posvačit, to netuším, ale Nif se jevílo být natolik vytrčen až k samé hranici šílenství, že vyrazil těm vlkům podřezat hrdla, ovšemže s věrným Darghazem po boku. Což se také vzápětí stalo. Oznámil to Darghaz, když probíhal zase kolem v opačném směru. A dodal, že chvátá k žábám. Brzy se ukázalo proč. Paprsky zeleného slunce, nakresleného symbolu, poukazovaly na čtyři dlaždice rozeseté po okolí. Ty bude třeba stisknout naráz. Donnelly, ty idiote! Ty hováde kuní! Kolovpletence pomatený!!! Princ se otázel, zda by si nemohl vzít z družinového léčivý lektvar. Fenx Worna, ten drzý kudůk ze Šedova, se neptal. Prostě si jeden vzal sám a obrátil ho do sebe. Vůdce řekl, že za to půjde Šedovan první do arény. Pak jsme šli, nevím proč, do nějaké chodby, kde nikdo z nás ještě nebyl. Pravil jsem, že tam nejspíš Donnelly nastražil čtyři netopýry. A bylo tomu skutečně tak, až jsem se přesnosti své předtuchy lekl. Že bych vládl jasnoviděckými schopnostmi? Potom jsme zamířili do jakési příšerně žluté chodby a Grub si vzpomněl na žlutý prášek, co jsme někde tam vzadu nasbírali do sudu a nechali ho tam. Tak zavelel družině zastavit a odběhl pro ten prášek. A když se vrátil, rozsypl ho všude kolem a Chrpa to zapálil. Chodba zaplála jasným plamenem, po němž za chvíli zůstal jen čpavý čmoud. A nestalo se nic. Táhli jsme tzeddy dál a na konci narazili na dveře, jež naši barbaři vyrazili a vpadli mezi raky. Ti byli nemilosrdně rozšlapáni. A

daklíš dvě chodby, na konci jedné v místnosti zase zelené slunce a hořící hadry. Naprosto nepochopitelné. Podezřívám toho debilního Donnellyho že tady před náma ustupuje, zapaluje hadry a z obrovské nůše klade čtveřice hovadských potvor. Idiotický idiot, hovado hovad nejhovadovatější! Místnost se zeleným sluncem, vymalováno rudě, čtyři kozlíci. Čtyři kozlíci pekelní... takoví... nešťastní... očima nešťastnými vlahýma zoufalstvím kumpanii ještě zoufalejší zraky měří... A útočí kozlíci Donnellyho, s čelem voje srážejí se... kosti a lebky pukají... lebky kozlíků rozpadají se v šrapnely bělostné... zase žádná truhla s šikovným předmětem neužitečným... zase nic... pusto a prázdno... další chodba... dveře... barbařici ztepilí s praskotem veřeje bytelné rozrážejí... a za nimi... spousta myší... Donnelly nesl na dně nůše asi celé hnízdo... myšky piští, prchají a odkrývají... hady... hadi neprchají... útočí... štknou... vlastně neštknou, nejsou to hadi, ale hadry rozkomíhané cupitem myšek... a dlaždice...

Družina se rozeběhla po dlaždicích. Dostal jsem přidělenou jednu tam za mrtvými kozlíky s vlahými, teď už kalnými, pohledy. Jiní byli odveleni jinam. Dohodli jsme se, že naši dlažku na povel stiskne Chrpa a já že budu jistit křížovatku chodeb, respektive dveře s kohoutem. Zda se otevrou. Někde tam na druhou stranu odkráčel tisknout dlaždici Darghaz, někam k těm žábám. Potom se ozval signál Grubův. Cvakly dveře s kohoutem. Potom se nedělo nic a nakonec přiběhl Chrpa. Křičel, že ho pronásleduje rozzuřený býk. Přismyslech odněkud ječel, že ho honí obří netopýr. Ze zelených sluncí, respektive zpoza zdí, jež se zhroutily, vyběhly rozzuřené hladové příšery. Odněkud se vyloupl Darghaz a vyrazil na pomoc Přismyslechovi, který se podle naléhavosti řevu zdál být zoufalý. Chrpa zařval: „Bejk!!!“. Stihl jsem rozpažit a vyřknout formuli. Rozzuřený býk mě stihl částečně nabrat. Morda nesmírná, až mi křuplo za krkem. Zmizel jsem a svalil se o několik sáhů jinde. Puklina vybleskoval. Když jsem se

odvážil zdvihnout z podlahy, bylo opo všem. Přismyslech šarvátku s netopýrem zvládl a dočkal se příchodu Darghaze. Ten obrímou polétavci zlámal křídla. Torgana napadla obrovská olýsalá krysa, ale i on svůj boj o holý život zvládl. Být ležel na zemi s useklou hlavou, to musela být práce Nifa Bouřiliváka, jenž se mlčky opíral o zed' a bouře náhle vzplanuvšího hněvu v něm pomalu dohasínala.

Za dveřmi s kohoutem se nalézala krátká slepá chodba, na jejímž konci se tyčil železný žebřík. Cesta vzhůru, do patra. Pod žebřík jsme postavili sud se zbylým žlutým prachem, kdyby bylo třeba ustupovat a průchod uzavřít plameny. Nif se odvážil lézt první, za ním Fenx Worna se světlem.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, starosta liscannorský*